

ЙОРДАН МАТЕЕВ
СМЪРТ КРАЙ МОРЕТО

chitanka.info

Посвещавам тази книга и изказвам благодарностите си на редакторката Иваничка Червенкова, която ми даде шанс да творя в „Петминутна кримка“, на писателя Александър Карапанчев, за приятелството и моралната му подкрепа, и, разбира се, на издателя Огнян Младенов, който ми се довери за първия ми роман „Веригите на злото“!

ПРОЛОГ

1992 година, южното Черноморие

Кучето беше неспокойно. На няколко пъти го изпреварваше, застиваше като статуя на песъчливата пътека, която се виеше като змия към плажа и ушите му тревожно щръкваша нагоре, сякаш то чуваше нещо, които иначе бяха недостъпни за слуха на господаря му. После се връщаше бързо и се мотаеше боязливо в нозете му в желанието си, да посъбере мъничко повече кураж и самоувереност, общувайки си с него. Донякъде мъжът отгатваше какви са причините за това поведение — бяха сами, приближаваше полунощ и отиваха към пустата плажна ивица, която през наскоро настъпилата пролет беше едно мрачно, студено и неуютно място. „Но какво, по дяволите, го вълнуват едно куче тия неща!“ — присмя се той на собствените си умозаклучения. — „Да не би да е турист, че да се интересува от синоптичната обстановка!“

Скоро изкачиха билото на малкия хълм и пред тях се ширна завладяващата гледка на бурното море. Вълните бяха почти черни, оловни, разбиваха се с внушителен грохот в брега, образувайки пенести въртопи, които в синкавия мрак на нощта бяха придобили млечнобял оттенък.

Кучето заскимтя и се отърка в прасците му. Когато идваха да се разхождат денем, то обикновено се спускаше в луд бяг по полегатия склон на дюната и спираше с радостен лай, едва когато лапите му нагазеха в студената морска вода. Но сега нямаше и следа от онова витално настроение, отсъстваше и желанието да се надбягват по пустия плаж или да си играят на любимата игра, „донеси ми пръчката“. Животното беше настръхнало и изплашено, неизвестно по какви причини. И това беше страшно глупаво от гледна точка на стопанина му, защото поводът да са тук и точно сега, не беше никак зловещ или неприятен.

— Спокойно, Брит! — Почеса приятелски животното зад ушите. Това безотказно действаше и обикновено мелезът чевръсто се изправяше на задните си крака в опита си да го близне предано с

влажния си език по лицето. Но сега закачката между тях не се получи. Брит само изскимтя разстроено и се притисна още по-плътнo към коленете му. Майната му на това смотано псе! Беше само едно животно и си нямаше представа, че тази нощ е извънредно специална за него, че тя можеше да му донесе така желаня покой, който той търсеше вече месеци наред!

Огледа се. Луната се беше показала иззад облачния си покров и осветяваше великолепно околността. Естествено нямаше жива душа! Та кой беше този луд да дойде да почива извън курортния сезон. Местните спяха дълбоко в леглата си в близкото село и даже насън през ум не им минаваше да си покажат носовете навън. Само той — управителят на къмпинг „Рай“ — беше дошъл в този късен час на студения и неприветлив плаж, и се вглеждаше с трепетна надежда в развълнуваното море, което и сега беше негостоприемно и враждебно, както през онзи ден, за който той изобщо не искаше да си спомня.

Брит, мелезът, който му беше едновременно приятел и помощник, откакто беше останал самичък, отново демонстрира нервността си. Този път протяжно зави с вирната муцуна към сребристойбялата луна, затичвайки се обратно по криволичещата пътека, която след около триста метра извеждаше до къмпинга, където бе кучешката му колибка и всичко му бе добре познато.

Той се загледа няколко мига в отдалечаващия се пес. Четириногият му другар с неопределена порода се спря на двайсетина метра от него, само колкото да го погледне гузно и след това с подвита опашка се скри зад завоя на пътеката. „Изоставен от всички!“ — помисли си с известна патетичност човекът. После тръсна глава и отново се загледа в бурното море.

На пръв поглед, като че ли нищо не беше се променило. Бледите лунни лъчи превръщаха плажа и морската пустош в сюрреалистичен пейзаж, достоен за четката на някой последовател на Салвадор Дали. Тази ирационалност в екстериора го заблуди за малко и той не съзря веднага тънкия човешки силует на фона на пенестите вълни и необичайно изсветлялото небе.

— Бояне!... — изтръгна се хрипливо вика от гърдите му.

Нямаше съмнение, че това е той. Можеше да разпознае момчето си сред хиляди други тийнейджъри, дори ако беше изтекло много повече време от раздялата им, а не само тия трудни девет месеца.

Той се затича с всички сили към края на дюната. Дори успя да се погледне някак си отстрани, приличаше на четириногия Брит, в моментите, когато беше настроен за игра. Накрая се препъна в една замръзнала буца пръст и болезнено се просна по очи. Когато се изправи, пъшкайки, ожулен и с накърнено достойнство, отстъпи леко стъписан.

— Сине!

Тънкият като тръстика, почти неуловим силует, беше пред него и беше протегнал загрижено белите си ръце да му помогне да се изправи на крака.

— Няма нищо, тате. Ела да поседнем.

Настаниха се удобно върху две туфи, миналогодишни изсъхнали треви. Силният бриз откъм морето брулеше лицата им. Но и двамата, като че ли не го забелязваха изобщо. Всъщност студът и другите дребни неудобства им бяха безразлични! Стояха един до друг, неподвижни и загледани пред себе си, като изсечени от камък две печални статуи.

Той понечи да каже нещо. Толкова се радваше, че вижда отново сина си. Беше решил, че го е изгубил завинаги, но ето, че съдбата бе благосклонна и може би...

— Не бива, тате! — Момчето, сякаш беше прочело мислите му. Красноречиво докосна с пръст устните си — знак за мълчание.

Какво пък, реши бащата, близките хора си общуваха и по тоя начин!

Крадешком погледна към Боян.

Момчето беше слабичко, с изострени ъгловати черти на лицето. Изглеждаше по-зряло за петнадесетте си години. Дългите му тъмни коси закриваха очите му, които бащата помнеше, че са кафяви.

Беше го отгледал през последните осем години съвсем сам. Всъщност, жена му, Венета, никога не бе полагала истински майчини грижи за сина им. Обикновено не ѝ оставаше време за подобни „глезотии“. Прекалено много бяха служебните и светските ѝ ангажменти, докато един злощастен ден ги изостави завинаги и изчезна с поредния мъж в бурния си живот, някъде далече зад океана. Но това се беше случило отдавна и вече беше без значение за тях.

Важното бе, че сега отново са заедно — той и единственото му дете!

— Знаеш, че трябва да се върна... там.

Момчето махна неопределено с ръка към хоризонта.

— Не може ли да дойда с теб! — попита го с пропит от горест глас бащата. Но сам разбираше, че това е невъзможно. Оставаше им само тая открадната среща, може би последната за много дълъг период от време...

— Няма да сме разделени за дълго — опроверга го момчето след кратък размисъл. — Скоро ще се съберем отново, тате...

Тези думи го направиха щастлив, въпреки че някъде там, зад дюните, се разнесе отчаян и протяжен вой, сякаш приятелят му, Брит, оплакваше нечия незавидна съдба.

— Трябва да вървя — заяви след малко момчето и бледият му профил се стегна в лунната нощ. — Не искам, но се налага...

Той не възрази, не се опита да го спре. Синът му беше наясно какво прави, беше умно и интелигентно момче, никога не бе постъпвал неправилно! Винаги е бил такъв, още преди да се случи нещастieto...

Той притвори очи и остави ледения вятър да го хапе безжалостно по лицето. Това го караше да се чувства жив, да се зарежда с надежди и да крои нови невероятни планове...

Когато погледна отново, Боян си беше отишъл. Бяха останали само ясно отчетливите следи от стъпките му, които отиваха право към края на песъчливия бряг и изчезваха в пенливия прибор на морето.

* * *

Кирил Марков, така се казваше собственикът на Брит, не предполагаше, че още същата нощ съдбата ще го подложи на ново драматично изпитание. Когато след четвърт час се прибра в пустия къмпинг, беше не само измръзнал от ледения вятър, но бе и преизпълнен с въодушевление от срещата със сина си.

Дори не погледна към страхливия мелез, който с клепнали уши и виновен вид, се спотайваше в колибката си.

Въпреки студеното време, кучешките приумици и повторната раздяла с Боян, Марков беше в добро настроение и дори му напираше отвътре да изтананика една популярна песничка, но устните му бяха толкова премръзнали, че това му се струваше като истинско мъчение.

Къмпингът се състоеше от две дузини бунгала, разпръснати хаотично сред горската морава и обикновено му въздействаше потискащо, защото извън курортния сезон, тук не идваше никой и обзаведените бараки, които от октомври до май бяха под ключ, бяха необитаеми, мрачни и лъхаци на влага.

Хиляди пъти се бе упреждал, че бе приел да бъде едновременно администратор, домакин и пазач в това затънтено място, което дори в разгара на лятото, не се радваше на особено много посетители. И причините за това печално състояние, не бяха в липсата на природните дадености. Напротив, плажът край морето беше прекрасен и Марков би се закълел, че километри наоколо нямаше по-девствена и по-красива природа, но капризните туристи предпочитаха големите курорти с техните луксозни хотели, които им предоставяха повече удобства.

В „Рай“ отсядаха най-вече почитатели на екзотиката и курортисти от по-бедните слоеве на населението. Най-често това бяха младежи и приятелките им или оттегчени чичковци с децата и жените си, които приемаха безкритично това, което им се предлагаше.

А точно по това време на годината, тук си беше истинска скръб! Пуцинак, скука и диващина събрани заедно в едно. Понякога се отбиваше в селото, но там освен местния хоремаг нямаше нищо друго интересно. А да си общува с изкуфели старци на чашка прокиснало винце, никак не му беше забавно.

Марков потърка зиморничаво ръцете си и се отправи към личното си бунгало, което същевременно му служеше и за канцелария.

Влезе в малкото преддверие. Не му се спеше още. Адреналинът му се беше покачил, изправяйки го буквално на нокти. Реши, че няма да е зле, да си пийне нещо, колкото да се постопли. Извади от бюфета бутилка с чуждестранен коняк, спомен от някакъв летуващ сноб. Отпи направо от шишето и отбеляза как тялото му се сгрява бързо. Искаше му се да се напие до самозабрава, но благоразумно остави силната напитка настрана. Трябваше да анализира случилото. Тази среща със сина си беше чакал дълго време и вътрешният му глас все му беше повтарял, че рано или късно тя ще се състои. И тя наистина се беше случила, колкото и невероятно да беше това!

Погледът на Кирил Марков се спря на собственото му отражение върху витрините на бюфета. Беше привлекателен мъж, на около четиридесет години, косата му беше още гъста, доскоро без прошарени

места. Винаги се беше харесвал на жените, а съдбата си беше направила шега с него, в лицето на бившата му шавлива съпруга.

Но не това беше най-важното сега. Той се приближи бавно до бюфета, прибра коняка в барчето и замислено взе поставения във витрината некролог.

Само преди половин час бе разговарял с момчето си на плажа, за какъв дявол му беше това тъжно възпоминание?! Изпита безкрайно удоволствие, докато късаше на малки късчета тази безсмислена хартийка! Изхвърли остатъците в кошчето за боклук и от това му стана по-добре.

Очите му се притваряха сънливо от изпития алкохол, когато видя ярките светлини на пристигащата кола и чу самотния звук на клаксона ѝ.

Марков мигновено се ококори. Ето това се нарича извънредно събитие! На кого, по дяволите, му беше хрумнало да се отбие в това забравено от Бога място?! Ала припламналият му ентусиазъм бързо се стопи. Който и да бе, едва ли бе дошъл за нещо хубаво в един часа след полунощ, в такова отвратително време и толкова далече от главния път.

За да се потвърдят и най-лошите му предчувствия, от лъскавата кола слезе мъж голям колкото трикрилен гардероб. Ако се съдеше по габаритите му, вероятно беше майстор на спорта по вдигане на тежести.

Мъжът се насочи бавно към бунгалото на Марков. Пък и как да сбърка — единствено то светеше в тъмнината.

Кирил побърза да посрещне неканения си гост на вратата. С такъв тежкоатлет, собственик на вишнево ауди последен модел, трябваше да се отнесе вежливо и акуратно.

Човекът му кимна за поздрав и го измери с преценяващ поглед.

„Виж го ти какъв е рижав!“ — разтревожено си помисли Марков. — „И видът му един такъв началнически!“

Рижавият беше облечен в маркови дрехи, макар и малко безвкусно. Бризът беше разрошил огнените му коси, зачервявайки месесто му лице.

Беше парвеню, с улични маниери. Такива светкавично забогатели типове, се мяркаха навсякъде из родината. Нямаше къде да се денеш от тях.

— Ти ли си мениджъра на това местенце? — избоботи фамилиарно гигантът, като че ли не виждаше, че стопанинът е сам. А

титлата, която му прикачи, звучеше повече като подигравка.

— Аз съм — отвърна сдържано Кирил. — Вие... да не сте се изгубили?

Рижавият го изгледа с присвити очи, сякаш се мъчеше да си припомни кой всъщност е. Но бързо се отказа.

— Не бери грижа за мен — изсумтя. — Трябва ми стая за една нощувка, утре рано си вдигам дармите и няма да ти преча повече.

— Нямате проблем. Всички бунгала са на ваше разположение.

Собственикът на червеникавата грива махна оттегчено с ръка. Подаде му флегматично една петдесетачка, правейки ленив жест за ключовете. Кирил Марков му ги връчи без повече въпроси. Човекът беше закъсал на пътя, нуждаеше се от подслон и здрав сън, какво имаше да се разпитва толкова!

И все пак, докато го отвеждаше до бунгало номер пет, нещо глождеше душата му.

Гостът отключи и влезе в наетата барака. Дори не се погнуси от обгазилия го мухъл. Вместо това се обърна към домакина си:

— Имаш ли нещо за кльопачка? Умирам от глад!

— Ще ви донеса. Минутка само!

Докато се връщаше в офиса, Марков беше измъчван от някакво натрапчиво безпокойство, причината, за което му убягваше.

В хладилника се въргеляше парче сирене и малко кучешки колбас. Прибави и къшей хляб от селския.

Е, не беше кой знае какво, но кой, за Бога, бе очаквал посетител по това време!

Докато отиваше отново към номер пет, се хвана, че бе взел със себе си и кухненския нож.

Нямаше представа защо го беше направил. Беше просто едно нелогично действие, лишено от здрав смисъл.

Прекося неусетно разстоянието до бунгалото и стисна металната топка на вратата, когато... Внезапно като ярка фотографска светкавица му проблесна. Как така не беше се сетил досега?!? Какви номера му въртеше паметта?!

Преди девет месеца... Залятата от бурните вълни яхтена палуба. Един мъжага увиваше оловни топки около глезените на сина му. Не, не беше този! Още един беше зад гърба на Боян и му връзваше китките с въже. Беше с мокра брада. Рижав един такъв. С пламнали от жестокост

очи. Решен на всяка цена, да затрие един млад живот!... Ето какво го беше заблудило — брадата! Сега мръсникът се беше избръснал гладко и това променяше физиономията му. За това не беше разпознал един от убийците на сина си!

Захвърли рязко подноса с храната, стискайки яростно дръжката на ножа.

— Ах ти, дявол! Гад такава!

Завъртя топката и влезе решително в къщурката.

Рижият не беше изобщо шокиран. Беше разбрал кой е още в канцеларията. Всъщност заради него се беше размотавал толкова дълго из републиканската мрежа. Да го спипа и накаже както му бяха наредили, но преди това щеше да има един болезнен разговор. Крадецът трябваше да признае къде е скрил парите на боса, а по-късно можеше и да се спомине милостиво! Така че, не биваше да започва с убийството му...

Здравенякът стоеше срещу Кирил с пистолет в ръка, но не бързаше да стреля.

— Поздрави от Усмехнатия! — заяви със зловеца усмивка. — Човекът си иска обратно сухото!

Отвън кучето усети, че нещо става и залая като пощуряло. Марков не се замисли нито за миг, а се нахвърли с ножа върху убиеца. Щеше да превърне това копеле в мръвки! Дори жертвайки живота си!

Изстрелите последваха един след друг. Стаичката се изпълни с дим. Обилна кръв се плисна върху мокета, потичайки през полуотворената врата навън. След гърмежите, лудешкия лай и стоновете настъпи неестествена тишина.

Брит боязливо пристъпи към откренатата врата на бунгалото. И в следващия миг побягна, квичейки страхливо.

На прага, окървавен и полужив, се олюляваше стопанинът му. Кухненският нож не беше в ръцете му. Беше останал в червата на онзи бандит.

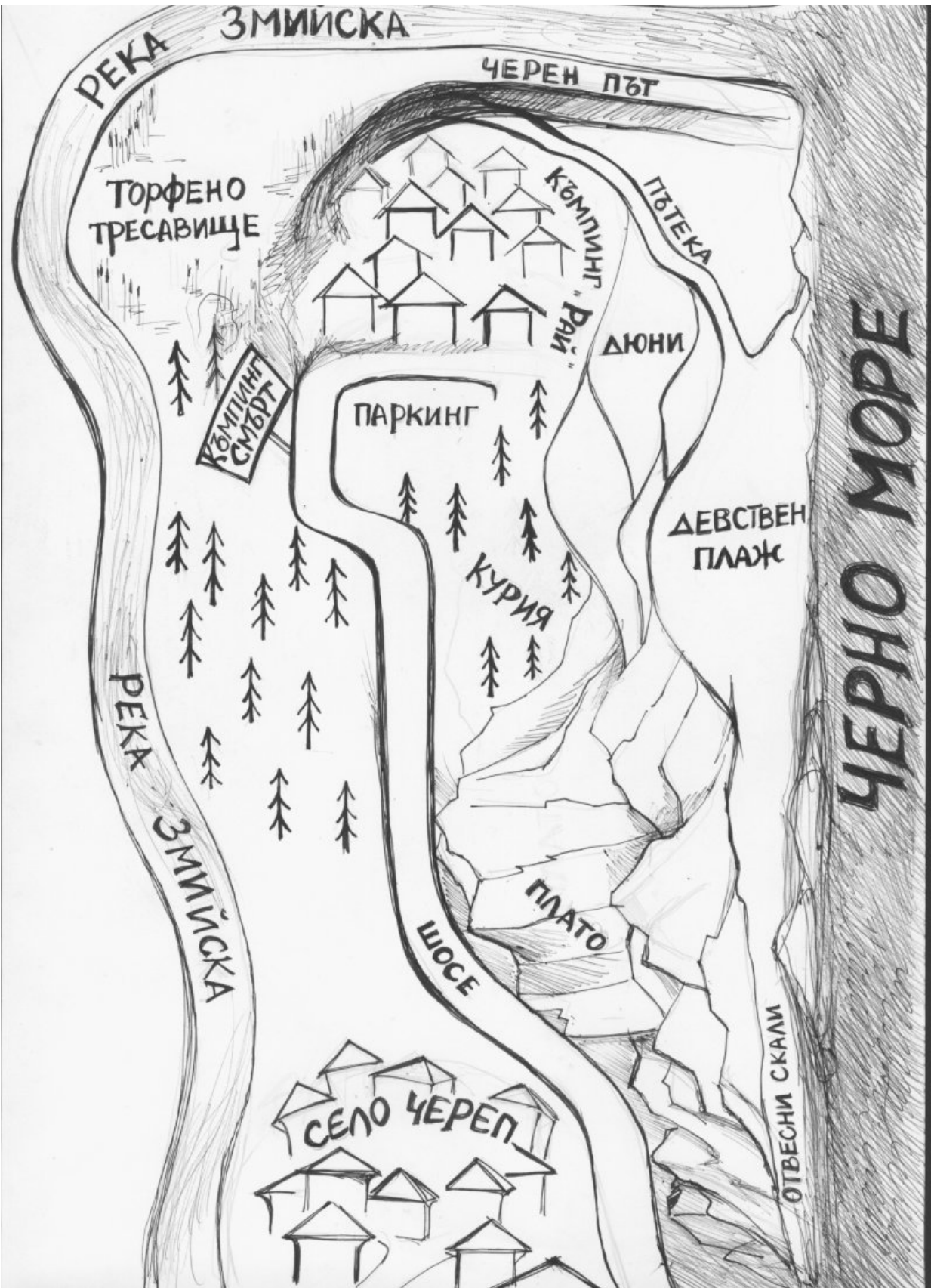
— Идвам при теб, сине — промълви Кирил Марков. — Ще сме... завинаги... заедно... — И издъхна.

Падна по очи в локва от кръв.

Този път, мелезът Брит, зави страшно.

Виеше от жал за себе си, че беше осиротял.

Карта:

ПЪРВА ЧАСТ ОТЧАЯН ХОД

ГЛАВА 1

Десет месеца по-рано

Никола Ваташки, по прякор Усмихнатия, бе бивш спортист и настоящ бизнесмен. В края на 89-та бе имал проблеми със закона, дори за известно време бе лежал в затвора. А там, както се казва, бе попаднал на хора и бе станал човек. След предсрочното си освобождаване, Ваташки бе загребал здраво от кацата с меда. Могъщи покровители му бяха осигурили безсрочни заеми единствено срещу обещанието, че един ден, когато завърти капиталите им, няма да се окаже неблагодарник, а ще се отчете пред тях по подобаващ начин. Ваташки бе схватлив ученик и бе инвестирал в различни сфери на легалната и нелегалната икономика. Още повече, че неговите благодетели му бяха дали да разбере, че, общо взето, няма да се погнусят, ако се изцапа с кръв. В края на краищата, парите не миришат и ако Никола Ваташки им заприходеше солидни приходи от криминалната си дейност, никой нямаше да му се обиди или да го обвини в неморалност.

Ваташки, който бе едва на тридесет години, як като бик и без никакви задръжки в живота, си бе показал скоро рогата. Оргиите с проститутки, пиянските сбивания и непрекъснатите сблъсъци с органите на реда бяха обичайна практика за него. Уви, твърде бързо, младият мъж бе демонстрирал, че е пристрастен към насието в най-разнородните му форми. Измъчваше и убиваше не само по „необходимост“, а го правеше често и за собствено удоволствие. Заиграеше ли на устните му онази опасна усмивка, връщане назад нямаше. Ей така усмихнат, Ваташки бе в състояние да измисли и приведе в действие най-разнообразни методи за убийство или инквизиране, заради които, дори обръгнали садисти с дългогодишен опит, биха се изчервили от срам, че не са се досетили. Затова му бяха лепнали прозвището — Усмихнатия!

Сутринта на онзи първи ден от месец юни, Ваташки се събуди със забит нос в нечий задник. Слава Богу, че беше дамски, защото в

противен случай щеше да се лее кръв.

Усмивнатия беше махмурлия. Главата го цепеше, сякаш триста дяволи играеха бiliarд в нея. Не помнеше какви ги бе вършил предната нощ — най-вероятно бяха пийнали с братчките и бяха обиколили заведенията в града. Огледа жената до себе си, беше му непозната. Платинена блондинка със силиконови цици и ангелско тяло. Спеше заровила муцуна в пухената възглавница и сигурно щеше да си остане така до късния следобед.

Ваташки стана, съзерцавайки критично увисналия си член. Хрумна му, че тая кучка го е изцедила напълно или може би погълнатият алкохол бе виновен за това? Нямаше значение! В момента се чувстваше отвратително. Досуц като припикано мушкато.

Огледа се. Стаята му беше позната. Всъщност това беше една от спалните му в огромната му къща на улица „Драгоман“ 12. Това беше добре. Мразеше да се събужда в хотелски стаи или бог знае къде. Това го изнервяше допълнително. А когато се нервираше беше склонен към... подсмихна се — изпълнения от по-друг характер!

— Мамка му! — изруга, докато се обличаше.

Кракът му упорито отказваше да влезе в един от крачолите. Най-сетне си obu панталоните и си запаса ризата. Господи, как го болеше главата, направо му идеше да се гръмне!

Усетил раздвижване в съседната стая, на прага се появи Гибона. Бодигардът му действително приличаше на маймуна, но беше много обигран и му бе спасявал задника неведнъж, затова го ценеше и му позволяваше някои волности, като сегашната например — да зяпа задника на любовницата му.

— Закъснява ме — уведоми го Гибона. — Срещата е само след половин час, а момчетата не са инструктирани.

— Не ме пришпорвай! — изсумтя Ваташки и отиде в банята да изплакне очите и устата си, която ухаеше на канеф. Най-сетне бе готов. Макар и с размътена глава. Изпи два аналгина и си плю в пазвата да се изцери по-бързо.

Предстоеше им делови разговор с колеги от бранша. Уж рутинна работа, но на такива събирания никога не се знаеше. За това и момчетата трябваше да са с ютии и да са наясно как да действат, ако някой започнеше да се ебава.

Гибона беше избързал напред. Чу го как отваря външната врата и я захлопва зад себе си. „Бързата кучка, слепи ги ражда!“ , помисли си с досада Ваташки. И се намръщи от болката, която измъчваше мозъка му.

Беше стигнал до вестибюла, когато прерови джобовете на панталона си и разбра, че ключовете за беемвето не са в него. Сигурно ги бе изръсил в стаята, при платинената курва. Понечи да се върне обратно, но се сети навреме, че телохранителят му носи резервни в себе си. Погледна бегло часовникът си, вече закъсняваха, не биваше да се разтакава още.

Натисна дръжката на входната врата и излезе навън.

Беше топъл, слънчев ден. Истинско бижу за подранилите немски туристи. Тръгна сред разцъфналите цветя в градината към дворната порта. Настроението му бе започнало да се оправя. И как иначе — в такъв великолепен ден?

Гибона се беше качил в бавареца и се бе навел над арматурното табло.

„Иска да я паркира на по-удобно място.“ — Реши Усмихнатия, докато се приближаваше забързан.

И тогава се случи нещо неочаквано.

Явно бодигардът беше завъртял ключа в стартера, но интересно защо предния капак на луксозната кола бавно се отдели от мястото си и плавно се завъртя във въздуха. Последваха го с оглушителен трясък и други части от бронята на автомобила. Взривната вълна и парещия й дъх го захвърлиха в лехата с хризантеми. Едва когато усети болката от допира си с един шарнирен болт, Усмихнатия осъзна, че бяха се опитали да го убият. Но Гибона го беше спасил за пореден път, гушвайки букета вместо него!

* * *

С Данаил не бяха разговаряли задушевно от години. Някога бяха съученици в техникума, след това бяха ергенували заедно, дори известно време бяха колеги в корабостроителницата, а по-късно всеки бе поел по жизнения си път. Естествено, бяха загубили бързо дирите си, понякога се срещаха абсолютно случайно, питаха се как са със

здравето, дали бяха създали семейства и какви деца имаха. И после се разделяха, до следващия път, когато отново си разменяха банални любезности и всеки си тръгваше, за да забрави какво са си казали още на първия ъгъл.

Този път обаче беше различно. Преди месец съдбата ги беше срещнала пред стълбите на пощата, но сега Данаил Асенов, охранен и издокаран в скъп костюм мъж, беше настоял да си разменят телефоните. Беше му мушнал в ръцете визитката си и беше изчакал снизходително, старият му приятел, Кирил Марков, да си напише домашния телефон на гърба на една платена сметка за ток. После си бяха обещали тържествено да се чуят и ако имаше съмнения относно искреността на поетото обещание, то те се разсеяха като дим още на следващия ден, когато Данаил му беше позвънил и му беше предложил да пийнат по една бира някъде.

И така, в продължение на четири седмици, се бяха изредили няколко проникновени срещи, обилно полети с изстудено пиво, и бяха припомнени не една или две случки от доброто старо време, когато още бяха млади и животът не ги беше впримчил в безпощадната си хватка. По всичко си личеше, че Данаил беше преуспял през последните години. На шията му висеше ланец от чисто злато, масивни пръстени от същия метал украсяваха пръстите и на двете му ръце, а и колата, която караше, струваше кажи-речи цяло състояние. Съученикът на Кирил охотно плащаше всички сметки и дума не даваше да се отвори, приятелят му да се бърка за подобни дреболии. Това отношение едновременно радваше и притесняваше, Марков, защото той не искаше да изглежда в очите на заможния си приятел като беден роднина. Но от друга страна, нали се познаваха от деца...

И сега разговорът им вървеше лек и приятен. Седяха около масичката, под едно сенчесто дърво, пред кафене „Евъргрийн“, отпиваха с удоволствие от ледената бира и гледаха разсеяно безгрижните хлапета, които тичаха под зорките погледи на своите баби, майки и дядовци или се пързалиха с весели крясъци по металната пързалка в детския кът на градината. По това време на деня, площад „Свети Лаврентий“, беше оживен, хората търсеха прохлада от душните си квартири или бяха извели на разходка домашните си любимци, които тичаха енергично из тревните площи. Но едва ли

интересните породи кучета вълнуваха в тоя миг, Кирил Марков, който най-неочаквано беше получил изкусително предложение за работа.

— Наясно съм, че имаш материални проблеми, че синът ти расте, че скоро ще се нуждаеш от средства да го изучиш в университет — редеше с подкупващ тон Данаил. — Искам да ти помогна! Нали за това са приятелите, да си помагат взаимно!

За пръв път от много време, Кирил се почувства поласкан, че някой се е загрижил за него. Пък и съученикът му беше прав в едно, синът му Боян, след два месеца навършваше петнадесет години, след три щеше да кандидатства във ВУЗ. А баща му бяхтеше за жълти стотинки като пазач в строителен обект. Денем си докарваше пак на същия строеж по нещо допълнително. А гледай приятелят му докъде се беше издигнал! Караше мерцедес S 600, беше редовен клиент на модните бутици, обувките му май че бяха италиански, а не от изкуствена кожа и с изядени подметки като неговите.

— Добре де! — измърмори примирено. — Ще се включа в играта. Доколкото разбирам, става въпрос за доста пари...

Асенов се подсмихна лукаво. Направи драматична пауза, за да подсили ефекта от думите си. Даде си вид, че размисля, че е прекалено развълнуван за съдбата на стария си приятел.

— Ситуацията е хем проста, хем тънка! — започна внимателно. — Не е съвсем законна наистина,... но бъди сигурен, че няма да си имаме неприятности с властите! Човекът когото ще... оцетим, няма да се оплаче никъде. Това ти го гарантирам!

Кирил се позасмя притеснено. Личеше си, че се чувства в небрано лозе.

— Значи ще нанасяме щети, така ли!

— Няма нищо страшно! Ще направим пари и толкова!

— Ако вляза в пандиза, сухото няма да ми е от полза...

— Довери ми се, големите мангизи са винаги гаранция, че няма да търкаш затворническия нар! Освен това далаверата е опечена, прибираме оборота и изчезваме яко дим! Жертвата е търгаш, червив от пари! Знаеш как става сега, придобил ги е, ловко заобикаляйки закона! В никакъв случай няма да потърси помощ от полицията! Не е вчерашен. Ще привлече излишно внимание! А за него не е проблем да си възстанови загубите! Чаткаш ли? Предлагам ти да издоим един новобогаташ, няма да обидим честен човек, повярвай ми!

Марков притихна. За първи път в душата му се прокрадна убеждението, че това, което говорят не е само празнословие, а добре обмислена акция. Вярно, че понамирисваше на прокурор, но, кой в сегашна България беше натрупал капиталите си по законен начин! Нямаше такъв милионер, който да бе чакал на една-единствена заплата.

Изведнъж се сети, че трябва да купи на Боян нови маратонки, че дънките му са протрити. А беше обещал на хлапето и велосипед. Да-а, издръжката на един подрастващ не беше никак лесна!

Загледа се в играещите малчугани. Сигурно и техните родители бяха готови на всичко в името на благоденствието им. Помисли си с горчивина, че ако жена му, не ги беше напуснала, сигурно нещата нямаше да са така нелицеприятни.

— Имаш ли план? — чу хрипкавия си глас.

Съученикът му понечи да отговори, когато сервитьорката го повика на телефона.

Той каза „Аз съм!“ и слуша известно време в слушалката. После затвори, без да добави нищо.

— Имам план, Кирил! И то какъв! — отговори на стария си приятел си, сядайки на масата.

Ако Кирил Марков беше по-наблюдателен, щеше да забележи лукавите пламъчета в очите му. Щеше да осъзнае, че го подвежда един алчен и безмилостен човек. Но простодушният, тридесет и девет годишен мъж, бе прекалено вгълбен в проблемите си, за да отбележи всичко това.

Не случайно, Данаил Асенов бе получил прякора си, Лисицата.

Този едър, тъмнорус мъж, със самодоволен вид и ръст на баскетболист, бе успял да стане помощник на един от най-престъпните босове в град, Никола Ваташки — Усмихнатия. Беше го постигнал, участвайки активно в изнудвания, измами, убийства и други противозаконни деяния, заради които бе следствен по няколко висящи дела. Ала тия подробности, Кирил нямаше откъде да ги знае, а когато ги научи — бе прекалено късно за него!

* * *

Мечката беше човек, който имаше навика да посещава среднощните заведения, да си избира някое от момичета там, да го отвлича пред изумените погледи на приятелите му и после да го изнасилва многократно в извънградската си къща, където писъците му огласяха единствено пустите къшкови.

Старши лейтенант Пламен Доков беше решил да сложи край на това издевателство над злочестите девойки. Една нощ, си беше избрал удобна позиция сред високите треви на един хълм край шосето, което отвеждаше към вилата на Мечката, и беше лежал търпеливо на твърдата земя с 9-милиметров снайпер „Винторез“ 6П29 на рамото.

Призори, упорството му беше възнаградено, беемвето на насилника се бе появило иззад завоя. Скоро едрата му, ниско подстригана глава, изникна в мощната оптика на пушката му. В сивкавия здрач на зората изригна ален фонтан. Куршумът бе пронизал слепоочието на Борислав Милчев-Мечката, предизвиквайки моменталната му смърт.

Скъпата кола се беше забила в канавката, беше се преобърнала и накрая бе избухнала в оранжеви пламъци. Слава Богу, че този път негодникът бе пътувал сам! През деня сензационната новина бе разпространена от медиите, а убийството бе приписано на някоя от конкурентните групировки.

Пламен Доков беше честен човек. Ненавиждаше престъпниците, съвестно се бореше с организираната престъпност, която постепенно се беше сляла с държавата. Разбира се, не беше в състояние да отстрани всички „братлета“, а тези, които арестуваха като оперативен работник, се задържаха съвсем за малко в следствения арест.

И друго потискаше младия мъж, заплатата му беше абсолютно смешна! С такива пари не можеше да се почувства човек и да създаде нормално семейство. А скоро навършваше тридесетте. И на практика не беше постигнал нищо в живота си!

За това с присъщата си радикалност, реши да вземе съдбата си в собствени ръце.

Направи нужните проучвания, свърза се с подходящите хора и състави план как да преуспее. Оперативният беше красив мъж, отличник в спортната и бойната подготовка, с фини черти на винаги гладко избръснато си лице. Скоро след постъпването си на работа, му бяха лепнали прякора Манекена, и то напълно справедливо. Понякога

престъпниците се подвеждаха по фасадата му, но много бързо разбираха, че са сбъркали, когато ги приковеше с разбити физиономии към радиатора в полицейското управление.

Така се случи и при запознанството им с Данаил Асенов — Лисицата, през една късна доба на януари.

Лисицата се беше подквасил на някакъв коктейл. Караше нехайно, превишавайки разрешената от правилника скорост. И за да има повече емоции, правеше едни такива сложни зигзаги по осевата линия на булеварда, сякаш се намираще на тренировъчен полигон. И точно в най-вълнуващия момент, чу приглушения вой на сирена зад себе си. Бял форд, с ярко син хоризонтален надпис на купето „полия“, го спря. Красив мъж в спретната офицерска униформа козирува и му поиска вежливо книжката.

Лисицата се ухили, тикайки в ръцете на проверяващия подкуп, придружен с пиянска закачка за гей общността в полицията. Ако беше трезвен, сигурно щеше да се отнесе с нужното уважение към фантето, но...

След това внезапно усети как го издърпват за косите, измъкват го от мерцедеса, забиват лицето му в бронята на колата и го отарашват с ловки движения.

— А това, драги, какво е? — попита го старши лейтенантът насмешливо. Навираше в носа му пакетче с бял прах.

Данаил никога не носеше дрога в себе си. Ясно бе, че ченгето му беше скроило номер! Въпросът беше какво ще му струва това.

— Недей така, шефе! Хайде да се разберем с добро, а?

И се разбраха по-късно в едно кафене, на чаша капучино.

Данаил Асенов му даде всичките си налични долари, а полицаят поиска да се видят пак.

„Приятелството“ им се задълбочи в следващите месеци. Обедняваше ги една обща цел — желанието им да забогатеят! Така неусетно възникна и плана им за обира. Дързък и смел, какъвто само Пламен Доков, можеше да измисли. Лисицата му се възхити и макар да бе сериозно обезпокоен от последствията, даде съгласието си. Веднъж се живее, дявол да го вземе, или взимаш всичко от тоя шибан живот или умираш млад!

От тогава бяха изминали седмици, но този слънчев първи юни, беше изключително важен за замисъла им.

Старши лейтенантът, самоуверен и гъвкав като пантера, се беше спотаил във входа на старата жилищна кооперация и опитвайки се да игнорира вонята на котешка урина, следеше зорко лъскавото беembe.

Засега по улицата се мяркаха редки минувачи, което беше чудесно, защото не искаше да пострадат невинни.

Най-сетне якият като мамут бодигард на Никола Ваташки, седна зад волана. Завъртя ключът и последвалият взрив бе наистина зашеметяващ!

Чарковете на возилото още не бяха се слегнали наоколо, когато обезумелият Ваташки изскочи на улицата, размахвайки озверял юмруците си.

Хората от съседните сгради също бяха наизлезли и коментираха оживено нанесените щети, предимно строшени стъкла на прозорци и врати. Данданията нарастваше и ченгето реши, че е време да се омиа от наблюдателния си пост.

Беше заложил самоделната бомба съвсем професионално и резултатът беше повече от впечатляващ! Сега побеснелият от ярост Ваташки, събираше бандата си. Мухата, че е под прицел му беше пусната. Останалата част от планираната манипулация бе само въпрос на време.

Манекена спря леко задъхан едва до градския шадраван на площад „Независимост“, извади монета от джоба си и набра от един уличен телефон номера, даден му от Лисицата.

— Имаш да ме черпиш! Усмивнатия се хвана на въдицата!

От другия край на жицата, Данаил Асенов също ликуваше. Най-сетне бяха започнали играта.

Оставаше само да я спечелят, без да загубят главите си!

ГЛАВА 2

Марков живееше само на една крачка от кафене „Евъргрийн“. След като се раздели със съученика си, когото остави в приповдигнато състояние на духа, се прибра направо вкъщи. Живееше на петия етаж в един жилищен блок, творение на седемдесетте години. Беше наследил апартамента от починалите си родители. В него бе живял осем години със съпругата си Венета, преди бракът им да се разпадне съвсем и лекомислената му половинка да отлети отвъд океана, в далечния Ню Йорк, САЩ. Винаги, когато си спомняше за нея, се чудеше какво, по дяволите, ги беше свързало.

Кирил беше представителен мъж и бе имал своите успехи сред нежния пол. Но никога през живота си, не бе гледал повърхностно на връзките си! Винаги бе изпитвал някаква отговорност към жените, които му се бяха доверявали. Докато красивата Венета, в която се бе влюбил преди толкова време, наистина бе много мило създание, но невероятно несериозна. Всичките ѝ начинания я изпълваха с най-добри намерения и възпламеняваха в нея искрен импулс да ги осъществи веднага, но се случваше тъкмо обратното... Много бързо, тя забравяше обещанията и благородните си пориви, обсебена от нови интересни идеи.

Той не ѝ се сърдеше. Беше свикнал с тази ѝ черта на характера. В края на краищата, беше привлекателна, млада и имаше пълното право да мечтае! И тя се беше размечтала — за пари, за екзотични пътешествия, за луксозен живот в чужбина и естествено за принца, който щеше да ѝ осигури всичките тези преживявания.

После се роди Боян. Нещата като че ли поулегнаха докато беше още малък, но когато синът им поотрасна, вечно търсещата Венета откри най-сетне своя рицар! Беше чужденец, американец, със собствен бизнес, последва бърза и болезнена (поне за Кирил) раздяла. И най-после, свободна като птичка божия, тя беше отлетяла надалече от тях!

Болеше го не толкова заради накърненото му мъжко достойнство, не изпитваше чувства към нея от отдавна, но да зареже

единствения им син така! Що за човек беше тя! Това отсъствие на майчина грижа и любов, бе непростимо за него!

Влезе в блока след като известно време се бори с ключалката на входната врата. Домофоните, разбира се, не работеха. Асансьорите — също. Потисна дълбоко досадата си и се изкачи по занемареното стълбище до етаж си.

Боян не беше сам. Говореше си нещо с приятеля си Васко.

Приятелят на сина му беше с три години по-голям, но беше много слабичък, невзрачен и някак си незрял за възрастта си. Тая година завършваше гимназия и се подготвяше усърдно за кандидатстудентските изпити. Беше добро момче, за това Кирил изпитваше съжаление към него. Баща му беше починал преди две години от инфаркт, а майка му боледуваше сериозно от известно време. Често ги виждаше хванати под ръка, да отиват на лекарски преглед. Жената не изглеждаше никак във форма, макар че беше все още сравнително млада. Ако Господ я прибереше при себе си, за сина ѝ Васил щяха да настъпят наистина трудни времена!

— Как е, юнаци? — закачи ги Кирил Марков свойски.

Запалено коментираха последния роман на Стивън Кинг. Не можа да прочете какво точно е заглавието на корицата. Към книгата се отнасяха с особено уважение. Боян направо обожаваше този известен автор и дори се опитваше да пише къси разкази в същия стил, които срамежливо предлагаше понякога на баща си за прочит.

Той ги остави да си шушукат.

Отиде в кухнята да хапне нещо. Довечера беше на смяна и щеше да обмисли на спокойствие предложението на стария си приятел. Макар че какво имаше да му мисли чак толкова, откъдето и да я погледнеш, работата намирисваше... Май не биваше да прекрачва закона. От него щеше да излезе само един некадърен престъпник...

Хапна пържени яйца по очи и реши да подремне.

Сънува някакви кошмари, огромни вълни го обливаха, някой се даваше, а той все не можеше да стигне до давещия се и да му помогне. Накрая се събуди изнервен и изпотен от съня си.

Погледна часовника си. Бе станало почти 18 часа. Беше време да отива на работа. Изми очите си със студена вода и надникна на излизане в хола. И добре, че го направи!

Това, което видя, го накара да изтръпне и да усети слабост в коленете си.

Боян се беше свил на килима и на болезнено пребледнялото му лице бе изписано страдание. Гърчът бе сковал слабините му и десния му крак. Кирил го взе в обятията си разстроен и го попита какво му има. Отговорът, излязъл от стиснатите устни на сина му беше неясен и нечленоразделен. Разтревожен, Марков набра номера на „Бърза помощ“ и след кратка препирня с дежурната му обещаха да изпратят незабавно линейка.

Четвърт час по-късно бяха в Медицинския център „Света Анна“. По пътя лекарят беше обяснил на Кирил, че става въпрос за възпаление на апендикса и че най-вероятно пациентът ще трябва да мине под ножа.

В хирургията също потвърдиха диагнозата. Кирил Марков беше толкова притеснен, че не знаеше къде да се дене. Нервно потърка оросеното си с пот чело:

— Ще го оперирате ли, докторе?

— Да — съгласи се медикът с прошарените коси и баритонов глас. — Но... има една подробност. — И красноречиво потърка палеца и показалеца си пред обезумелия от тревога баща.

— Колко?

— Не сме зверове... — И назова небрежно една сума, която щяла да бъде нещо като „доброволно дарение“ за колектива.

За някой бандит това бяха дребни пари, едно „скромно“ разпускане в дискотека „Чакарака“, но за бедния Кирил бяха цяло състояние!

С пресъхнала уста и изтръпнали нозе, излезе в коридора. Премалял набра номера на съученика си от телефона в регистратурата, не познаваше друг заможен познат, който да му услужи с поискания рушвет. Чак на четвъртата позивна чу самоуверения глас на Данаил Асенов.

Развълнувано му обясни какво се е случило със сина му и че трябва спешно да му помогне с пари назаем. В противен случай операцията можеше и да не стане...

— Не се вълнувай! — успокой го Лисицата, вникнал на секундата в ситуацията. — Няма да те зарежа в такъв момент!

Проклинайки съдбата си, Марков остави разтреперан слушалката на мястото ѝ. Вече знаеше едно, че всичко ще направи за да спаси детето си! Ако потрябваше и в Ада щеше да влезе, но никога повече нямаше да позволи безпаричието и бедността да застрашат живота на единствения му син!

* * *

Манекена беше надянал покерското изражение на лицето си. Не искаше да издава чувствата, които го вълнуваха в действителност. А и какъв смисъл имаше да се сприятелява с наивника срещу себе си. Все едно да чакаш писмо от умрял.

— Това е човекът за когото ти говорих. Името му е Кирил — представи го Лисицата. — Съученик ми е, готин тип!

„Абсолютен профан!“ — помисли си ядосано ченгето. — „Ако имаше поне малко акъл в главата си, отдавна да се е измел!“

За миг изпита съжаление към този приятен и младолик за възрастта си мъж. Вероятно беше в много затруднено положение, за да предприеме такъв отчаян ход. От пръв поглед си личеше, че не е бандит и че си няма никакво понятие що за мръсник е Лисицата!

— Приятно ми е да се запознаем — излъга без да му мигне окото. — Данаил сигурно ви е разказал за плана ни... — Старши лейтенантът усети, че тонът му е фалшив, за това посегна към кутията с цигари.

— Наясно е със ситуацията! — побърза да се намеси Лисицата. — Работата всъщност е съвсем елементарна! Влизаме с пушката и прибираме мангизите на онзи балък!...

— Ще се справите ли с оръжията? — все така дистанцирано продължи с разпита си Доков. — Изключвам възможността да се стигне до пукотевица, но все пак...

— Офицер от запаса е! — почти обидено възкликна Данаил. — Има грамоти и отличия за стрелково майсторство!

Седяха в едно капанче недалече от плажа. Заведението бе полупразно, както и пясъчната ивица наоколо. Наближаваше надвечер по лятното часово време, не беше нито за слънчеви бани, нито за

среднощни купони. Марков отпи от бирата си и погледна косо към двамата си съдружници.

— Аз съм пълнолетен, мога и сам да отговарям на въпросите ви!

Ченгето се подсмихна. Значи човекът беше с характер, я виж само как се засегна от опекунството на Асенов. Жалко, че много скоро щеше да е вкочанен труп!

— Чудесно! — Усмихна се сковано полицаят. — Ето и най-важния въпрос — съзнавате ли в каква каша се забърквате?

— В обир. Нуждата ме подтиква да се включа, трябва ми пари. Ако ви интересува това, имам куража да свърша работата. Няма да ви разочаровам!

„Това е самонадеяността на аматьора!“ — каза си раздражено старши лейтенантът. — „Ако само знаеше кого ще обираме, нямаше да дрънка такива глупости!“

Но на глас додаде:

— Отлично. Уважавам смелчаците!

— Скоро ли ще... действаме? — попита малко притеснено Кирил.

Стартът на операцията бе изцяло в прерогативите на полицая, за това той си придаде по-суров вид.

— Ще изчакаме ден-два! — отговори уклончиво. — Когато му дойде времето, ще ви запозная с подробностите. Засега само се опознаваме.

— Точно така, да видим кои сме в кюпа! — Засмя се малко пресилено Лисицата и потупа приятелски Марков по гърба.

Откакто беше услужил с пари на Кирил за операцията на сина му, съученикът му изпитваше голямо доверие в него и дори демонстрираше нещо като кучешка вярност. Това забавляваше Данаил, но в дадени моменти и го изнервяше сериозно. Как ли щеше да постъпи приятелят му, когато разбере, че още от самото начало е бил избран само за изкупителна жертва? Е, каквото и да направеше за него щеше да бъде вече твърде късно, успокои се бандитът. И доля с лицемерна любезност чашата с пиво на Кирил.

* * *

Събитията бяха излезли изпод контрол щом се бяха опитали да го елиминират. Усмихнатия беше бесен от гняв, но в такива случаи беше нужно да се действа хладнокръвно.

Той повика по спешност Коце Маца и неговия екип от килъри. Знаеше, че бързия отведен удар е от изключително значение, ако искаш да оцелееш в тоя бизнес.

— Отиваме при Помпата и им пръсваме задниците! — разясни лаконично на наемника си.

Здравенякът кимна отсечено. Едрата му глава бе гладко избръсната, имаше студени пронизващи очи и бицепси като на Арнолд Шварценегер. Водеше три от момчетата си, също опитни и безпощадни профита, когато ставаше дума за убиване.

Качиха се в два огромни джипа с блестящи черни брони и хромирани ланси.

След четвърт час бяха пред ирландския бар, който беше собственост на Ваньо Помпата, доскорошен съдружник на Ваташки, а сега набеден за поръчител на покушението срещу живота му.

Заведението беше нощно, през деня нямаше почти никакъв оборот. Удоволствията, които се предлагаха бяха предимно евтини курви и начинаещи стриптийзьорки, останалото беше пиячка и дънене на децибелите на уредбите до дупка.

Коце Маца направи недоловим знак и хората му обградиха плътно Усмихнатия. Не се предвиждаха повече изненади от сорта на куршуми или хладно оръжие.

— Мамицата им ще разгоня на тия ебалници! — изръмжа Никола Ваташки, докато влизаха през въртящата врата на вмирисания на никотин вертеп.

Беше бесен на Помпата защото имаха насрочена среща във връзка с рекета на търговците от Кооперативния пазар. Но ненадейно работата беше загубяла! Е, щом Ваньо си го търсеше, щеше да си го получи с лихвите!

Нахлуха в обширната и полутъмна зала на заведението. Плътно спуснатите червени завеси създаваха дискретната обстановка. Имаше и няколко овални подиума с колове за гърлите. Кръглите тъмнокафяви маси бяха празни; в едно от сепаретата двама самотни клиенти си пиеха следобедното кафе. Усмихнатия вкара шумно патрон в затвора на своя седемнайсетзаряден „Glock 17“ и кръвожадно се огледа.

Коце Маца разпредели хората си с едно кимване на лъщящия си череп. Килърите извадиха железата си, поемайки със самоуверена походка към бара.

Трима от браточките смучеха отегчено някаква коктейли със сламки, настанили дебелиите си задници на високи трикраки столчета и обклатили месестите си предмишници на лъскавия барплот.

Помпата разговаряше оживено с бармана и като че ли му четеше конско. Като видя появилия се Ваташки, широко разпери ръце: „Хайде бе, къде се губите, пичове?!“

Но щом забеляза яростната му гримаса и мрачните му придружители, веднага разбра че работата се е сговнила!

Коце Маца стреля пръв. Куршумът проникна в основата на носа на един от кибиците на бара и разпиля мозъка му върху снежнобялата риза на ошашавения барман.

Преди хората на Ваньо да се усетят, килърите ги покосиха с точната си стрелба. Беше проява на излишна бруталност, но Ваташки простреля бармана в корема. Младежът се затъркаля, стенойки от непоносима болка на мръсния под. Щеше да умре мъчително след около двайсетина минути.

Коце Маца с блеснала от пот глава опря дулото на пистолета си в изпъкналото чело на Ваньо Помпата и погледна въпросително към шефа си.

— Искам го жив на вилата!

Помпата, жълт като восък, бе сграбчен от наемниците и изведен навън въпреки жалките си протести. Коце Маца напусна последен залата като прибра документите на двамата посетители, станали неволни свидетели на убийствата.

— Ако си отворите плювалниците пред ченгетата, ще ви открия и убия, но преди това ще очистя семействата ви! Разбрахте ли ме? — попита ги съвсем спокойно. И на двамата им стана ясно, че той е напълно сериозен. И двамата по-късно заявиха, че нищо не са видели и чули.

Когато стигнаха крайморската вила на Ваташки, той нареди да вкарат хленчещия му опонент в мазето.

— Защо ме преeba, Помпа? — попита го, щом вързаха слабото му тяло между две яки дъбови греди.

— Невинен съм! Кълна ти се, Кольо!...

— Късно е да се кълнеш в каквото и да е, педал такъв!

Като видя опасната усмивка на устните му, Помпата загуби всякакво самообладание и се насра безславно.

— И това ми било мъж! — изхрачи се в лицето му Усмихнатия.

След това огледа голямата маса с инструменти. Избра си една отвертка със здраво стоманено острие. Повъртя я замислено в ръцете си и промърмори унесено:

— Май че е време да се позабавляваме, а?

С ловко движение заби острието в дясното око на жертвата си и извади очната му ябълка. Разгледа я с любопитство, нанизана като трътка на шиш. По краищата ѝ висяха белезникави нервни влакънца и от тях капеше слюз и кръв.

Помпата се гърчеше и виеше от болка. Мишето му лице бе изкривено в болезнена гримаса, но това беше само прелюдия към истинския кошмар.

Когато Ваташки най-сетне приключи, дори виделият какво ли не Коце Маца почувства спазми в стомаха. Тайно отиде в тоалетната, където избълва на воля обяда си в чинията.

Усмихнатия успокоен се качи в кабинета си и се обади по телефона на своя ковчежник Данаил Асенов-Лисицата.

— Искам всичките ни налични до довечера да са в сейфа на вилата ми! Във война сме!

Лисицата триумфираше в офиса си, бяха довели все пак плана до успех. За миг дори забрави да се страхува от това, което можеше да го сполети, ако шефът му разбереше, че го е измамил!

ГЛАВА 3

— Време е.

Гласът на Лисицата бе хриплив. И двамата знаеха, че часът на истината е настъпил. Или щяха да свършат работата, или щяха да си подвият опашките като подплашени псета, друг вариант нямаше. Ръката на Кирил леко потрепери, докато връщаше обратно телефонната слушалка на вилката. Погледна часовника си — бе 5:00. Бяха се разбрали след един час, Пламен Доков да го вземе пред кафене „Гостоприемно море“. Заведението бе само на три пресечки от блока на Марков и входът му бе точно срещу централния булевард „Владислав Варненчик“.

В уреченото време, той седна на меката кожена седалка до старши лейтенанта, който с безизразно лице шофираше поочукан опел-вектра във вишнево червен цвят. Междувременно се беше развиделило съвсем. Слънчевите лъчи бяха още слаби, но подсказваха, че денят ще бъде горещ и лазурен като в рекламна картичка, разкриваща несъмнените достойнствата на черноморските курорти.

Всъщност крайната им цел бе в същата посока. Само дето на два-три километра преди Златни пясъци свиха по един частен път отлично асфалтиран и обрамчен от двете страни с раззеленили се тополи. Докато опелът на ченгето стопяваше разстоянието до вилата към която се бяха упътили, Кирил Марков с удоволствие вдишваше от свежия въздух, който галеше нежно лицето му през спуснатия страничен прозорец на колата.

„По дяволите, сякаш отиваме на пикник!“ — помисли си той, докато слушаше птичите трели и гледаше примамливия пейзаж на мяркащото се през дърветата и храстите море.

— Тук ще отбием — уведоми го с равен тон Доков.

Свърнаха по един черен път, спирайки навътре в разлистената гора.

Манекена изскочи чевръсто от опела и отвори багажника му.

— Преоблечи се! — кимна към застиналия до него Марков.

Бързо надянаха чисто нови работни гащеризони и тъмни скиорски шапки с цепка на очите.

— Избери си нещо.

Полицаят му посочи с отсечен жест внушителния арсенал на дъното на багажника.

Кирил си взе един АК-47 с къса цев. Това оръжие му беше добре познато още от казармата, а на тренировъчните стрелби винаги бе показвал чудесни резултати с него. Добави като бонус и една субкомпактна берета модел 950 Jetfire, която затъкна на колана си.

Старши лейтенантът предпочете пушка-помпа КС-23М „Дрозд“ и респектиращо изглеждащ ловен нож Joker SO61 с назъбено острие от неръждаема стомана и ръкохватка от маслиново дърво.

„Боже Господи, екипира ни сме като за Трета световна война!“

— Нашият „клиент“ има охрана. Трябва да я сплашим все пак! — сякаш прочете мислите на Кирил полицаят. — Но едва ли ще се стигне до стрелба!

Поеха, маскирани и предпазливи, през шубраците.

Слънцето започна да прежуля и на Марков му стана зле с надянатата маска. Лицето му започна да се облива в пот, смърдейки нетърпимо. Понечи да махне качулката, но партньорът му изсъска настоятелно да не го прави.

Бяха стигнали до триметровия зид на оградата, която опасваше вилата. А най-отгоре ги наблюдаваха вездесъщите обективи на две камери, които записваха всяко подозрително движение в охранявания периметър.

Запотени и напрегнати, се добраха до една метална вратичка в непристъпната белокаменна стена. Беше заключена, но след кратко кодирано почукване на Манекена, някой я отлости и двамата проникнаха вътре.

— Моля ви, тихо! Следвайте ме внимателно! — прошепна им прегракнало Данаил Асенов, който ги беше пропуснал след уговорения сигнал.

В индианска нишка прекосиха притихналия двор. Подминаха безмълвно басейна с формата на бърбек. Заобиколиха шезлонгите, мраморните масички и сгънатите слънчеви чадъри, които стърчаха като пилони.

Досега не бяха срещнали никого и това се стори странно на Кирил, но от друга страна обитателите на вилата най-вероятно спяха в удобните си легла в този сравнително ранен час на утрото.

Един мъж в тъмна тениска и светли джинси се изпречи ненадейно на пътя им, тъкмо когато изкачваха стълбите, за да излязат на терасата с прелестен изглед към блестящото като разтопено сребро море.

Охранителят не се обезпокой като видя Лисицата, но при вида на маскираните мъже зад него, лицето му се вкамени. Доков избърза напред, фрасвайки го с приклада на пушката в челюстта. Онзи се строполи подкосен като сноп в нозете му. Прескочиха го, продължавайки енергично към стъклената врата пред тях.

— Насам — прошепна им Асенов.

Прекошиха преддверието с лъскав теракотен под; бързо изкачиха едно широко вито стълбище. Попаднаха в дълъг коридор покрит с дебела червена пътека. Лисицата отвори една врата от светъл явор.

Озоваха се в нещо като ултрамодерно обзаведен кабинет. В дъното му под красив гоблен с ориенталски сюжет като масивен страж стоеше сейф с внушителни размери.

И тримата се вторачиха като омагьосани в него.

Данаил Асенов се приближи и набра комбинацията, която знаеше наизуст. Беше изключил алармената система, почти свещенодействайки отвори бавно тежката врата на домашния трезор.

— Мамка му! — не се сдържа да възкликне старши лейтенантът, впил очи в купищата банкноти пред себе си.

Данаил ритна към тях една предварително приготвена чанта.

— Действайте!

С пресъхнало от напрежение гърло, Кирил помогна да натъпчат пачките в нея. Бяха предимно долари и много малко български левове. От пръв поглед си личеше, че сумата бе огромна. Зави му се свят. Призля му. Тук нещо не беше в ред! Това бяха сериозни пари. Прекалено много за обира, който бяха планирали. Опита се да каже нещо, да им поиска обяснение, когато вратата зад тях се разтвори шумно.

— Мамка му! — изруга повторно ченгето.

В кабинета бяха нахлули петима запъхтени пазачи с картечни пистолети „Кедър“ ПП-71 във влажните си от нервност ръце. Мъжете

веднага обсипаха натрапниците с ураган от куршуми. Лисицата мълниеносно залегна зад едно махагоново бюро, което се превърна в трески от разразилата се канонада. Един от изстрелите бе отхвърлил на пода Манекена и той се държеше с болезнена гримаса за лявото рамо. През пръстите му се процеждаше алена струйка кръв.

Единствено Марков реагира адекватно на шибаната ситуация. Претърколи се, потърси прикритие зад облегалката на един масивен стол и с къси автоматични откоси отговори на противниковия огън.

Един от охранителите буквално бе прерязан на две от 7.67-милимитровите куршуми на АК-47. С нов широк откос на смъртоносното си оръжие, Кирил повали още двама от охраната, която ги беше хванала на тясно. Не ги уби на място, но бяха извадени от строя с окървавени крайници и гърчещи се от шока тела.

Четвъртият гард се надвеси застрашително над Кирил Марков. Зъбите му бяха оголени в ужасяваща усмивка. Бе разбрал, че пълнителят на калашника бе празен и че сега е удобния момент да си разчисти сметките с омразния си опонент! В тоя съдбоносен миг, Марков се опита да си представи живота си като на филмова лента, но нищо не се получи. Някой зад гърба му изтрещя оглушително с оръжието си, отваряйки страшна дупка в гърдите на мъжагата с картечния пистолет.

23-калибровият „Дрозд“ бе свършил ефикасно работата си! Макар и ранен, старши лейтенантът презареждаше успешно с една ръка страховитата си гладкоцевна пушка. Задъхан Марков свали маската си и с извадена берета се хвърли в атака.

Последният читав страж захвърли празния си пистолет „Кедър“, подменяйки го трескаво с „Макаров“. Ала не можа да се възползва от него, защото Кирил го прониза, изпразвайки четирите от осемте си заряда в пълнителя. Онзи рухна мъртъв. Без да му мисли повече, Марков стисна чантата с парите и хукна без да усеща изобщо тежестта ѝ по дългия коридор отвън, после по витото стълбище и накрая, задъхан и плувнал целият в пот, покрай бърбековидния басейн. Почти слепешком откри портичката през която бяха дошли преди десетина минути. Разтърсван и покрусен от ужасната мисъл, че е отнел живота на други човешки същества, се затича, останал без дъх в белите дробове между дърветата и шубраците на дъбравата.

Сам не разбра как се е добрал до старичкия опел-вектра. Махна изцапания с кръв и пропит с миризмата на кордит гащеризон. Беретата 950 Jetfire остави на колана си. Издутата чантата с дебелите пачки хвърли на задната седалка. Седна на шофьорското място, опитвайки се да успокои дишането си. Направи непохватна маневра между коловозите на черния път и с пълна газ потегли обратно към града. Искаше час по-скоро да се отърве от кошмара, който го беше връхлетял; да забрави колкото се може по-бърже стрелбата и ужаса, които бе загърбил в онази прокълната вила.

* * *

Никола Ваташки не можеше да повярва на ушите си. Няколко секунди асимилираше новината, без да я възприеме като истина.

— Обрали са ме до шушка... — повтори той безсмислено. — Прибрали са всичките ми пари...

Неговият човек потвърди смутено фактите. Знаеше на какво е способен шефът му, когато изгубеше контрол над себе си. Добре, че разговорът се провеждаше по телефона и ги деляха петстотин благословени километра.

Усмихнатия тресна слушалката, едва сега започна да усеща признаците на обземащия го гняв. „Да ми скроят такъв номер! Маmicата им и шибаняци!“

Осъзнаваше, че е опасно да си го изкарва върху човекът, който седеше срещу него на отрупаната със специалистети маса.

Всъщност това беше приятелски обяд в столичния му апартамент на булевард „Княз Дондуков“. Среброкосият мъж с военна стойка бе един от босовете с огромна власт в България. Личност, с която не можеше да се ебаваш безнаказано и от която зависеше просперитета на Ваташки като гангстер. Усмихнатия го беше поканил, за да изгладят възникналите недоразумения около смъртта на Ваньо Русев-Помпата. Трябваше по категоричен начин да засвидетелства предаността си към по-високостоящите клечки, да обясни обстойно, че бизнесът няма да пострада от убийството, което беше извършил по най-садистичен начин в мазето на вилата си.

И ето, че сега беше получил нов удар под кръста! Нима някой се опитваше да го унищожи, изкарвайки го некомпетентен и слаб?!

Погледна към госта си, който изглеждаше не по-малко изненадан от него от развоя на събитията.

— Нови неприятности ли? — попита го той.

Беше принуден да му предаде с няколко думи разговора си по телефона. Разбира се, постара се да омаловажи сумата, която му бяха задигнали най-безочливо от собствения му дом. Не искаше да разклаща допълнително авторитета си пред софийското величие.

Онзи му изрази съчувствието си като не пропусна да намекне, че трябва да действа с желязна ръка, ако иска работите му да вървят нормално. После пиха „Дом Периньон“ и запалиха кубински пури.

След половин час се разделиха и си обещаха да се срещнат отново. „Убеден съм, че тогава времената ще са по-щастливи!“ — натякна му отново босът с полуподигравателна усмивка на тънките си устни. „Да ти го начукам!“ — отвърна му наум Усмихнатия, но на глас само изрази, че ще се радва извънредно много на една бъдеща среща.

След това Никола Ваташки даде воля на яростта си, преобръщайки подредената маса с луксозния порцелан и храната върху лакирания паркет в трапезарията. После се разпореди за кола и заповяда на шофьора си да кара с максимална скорост към морето.

След шест часа безумно препускане по републиканската мрежа, пристигнаха благополучно в крайморската вила.

Коце Маца бе вече тук с екипа си от убийци. Бяха се отървали от трупове, бяха оказали първа помощ на ранените и бяха сглобили подробна картината на извършения обир.

— Разполагаме със запис от охранителните камери — съобща Коце Маца с безстрастен тон и му пусна краткото видео филмче.

На него ясно се виждаше Данаил Асенов-Лисицата, залегнал страхливо зад писалището, а също и двамата маскирани мъже.

— Ето тук един много любопитен кадър!

Гологлавият убиец даде „стоп-кадър“ с дистанционното.

И наистина, един от обирджиите в пика на престрелката, смъкна безразсъдно скиорската си шапка и откри лицето си пред обективите на видеокамерите. Коце Маца увеличи образа и Ваташки се взря с ненавист в похитителя на парите му.

— Разпространете веднага снимката му! Издирете този кучи син и ми го доведете незабавно!

— Вече е направено — каза шефът на килърите. — Името му е Кирил Марков, работи като охранител в една общинска фирма. Впрочем това обстоятелство ни помогна да се доберем до него. Не е криминално проявен. Най-вероятно става дума за аматьор...

— Изпратихте ли екип? — прекъсна го безцеремонно Усмихнатия.

— Разбира се. Вече пътува към дома му. След около... — Коце Маца погледна ръчния си часовник. — двадесетина минути ще имаме резултат!

Никола Ваташки се отпусна в едно кожено канапе. Изпита почти полова възбуда при мисълта каква болка щеше да причини на този нещастник, който се беше опитал да го претака.

* * *

Кирил Марков побърза да се освободи от опела веднага щом достигна градските предградия. Не вярваше това да е личното МПС на полицая, за това не се притесни от евентуални неприятности.

След това смени две таксита, докато се прибере в къщи.

Накрая се шумугна във входа на блока с надеждата, че никой не го е забелязал с подозрително издутата чанта в ръка.

Погледна към стенния часовник, преди да се отпусне на дивана във всекидневната. Стрелките му показваха точно 9:30.

Стори му се странно, че е минало толкова малко време. Изпитваше усещането, че ужасното му приключение е продължило цяла вечност!

Беше изтощен до крайност, но все пак реши да преброи плячката в чантата.

Когато най-сетне приключи, беше на ръба на нервния срив.

И как нямаше да бъде! Бяха отмъкнали от касата на анонимния бизнесмен повече от *един милион долара*! Този зашеметяващ удар не можеше да се побере и в най-дръзките му мечти! И същевременно бе ужасяващ факт — който и да бе собственикът на парите, щеше да

изрови земята, за да си ги върне обратно! Говното беше ударило вентилатора и ги беше опръскало целите!

Изтощен до последен предел, изплашен и объркан, Кирил се отпусна отново в дивана. Изведнъж изпадна в дълбок, безпаметен сън. Спеше без да сънува и без да чувства нищо, досущ като мъртвец.

Внезапно нещо го стресна и го накара да облеци очи. Според часовника бе спал около два часа. Глуха болка измъчваше главата му, мозъкът му беше помътнял напълно, но все пак се усети, че звъни телефонът. И то като при пожар.

Сграбчи слушалката, сигурен кой може да го търси.

— По дяволите, защо ни заряза така!? — кресна му в ухото Лисицата. — В тебе ли са... парите? — изсумтя по-въздържано.

— Разбира се.

— Трябва да се срещнем! Точно в 13:00... — и му даде точни указания за мястото на срещата им. След това затвори бързо, без повече разпавии.

Все още уморен, въпреки че беше спал толкова време, Кирил Марков реши да си направи кафе и да похапне нещо. Едва сега осъзна, че днес не бе слагал нищичко в устата си и че от глад му треперят коленете.

Знаеше, че срещата, която му предстои е фатална за него. Ясно му бе, че са го изиграли и че е още жив само защото парите са в него, а те искаха да си ги приберат без да вдигат много шум. Трябваше да предприеме нещо, да измисли какво да прави с този милион и как да си спаси задника!

„Добре, че Боян е още в болницата!“ — помисли си с известно облекчение.

Докато преглъщаше сухия хляб с глътка топло кафе, се позвъни повторно, този път на входната врата.

Изтръпнал се приближи до шпионката и погледна боязливо през нея.

Въздъхна облекчено и точно тогава, докато превърташе ключа в бравата, му хрумна идеята!

Отвори усмихнат и покани любезно неочаквания си гост.

Има моменти в живота, когато импулсивните решения са най-добрите!

Сегашният се оказа точно такъв.

ГЛАВА 4

Бяха на острова.

От двете им страни бяха широките ръкави на плавателните канали, които свързваха езерото с морския басейн; те се бяха озовали на този къс земя, пресичайки стария Аспарухов мост. Над главите им, стъпил здраво на мощните си бетонни пилони, се извисяваше новият, а по него като метални хлебарки пъплеха в двете посоки колони от МПС-та. Там, горе, беше и мястото, където обикновено смелчаците от клуб „Адреналин“ скачаха, вързани през кръста с еластични въжета, но сега от тях, разбира се, нямаше и следа.

За сметка на това, долу на прашния път, нагрят от силното обедно слънце, бяха тримата съучастници от обира.

Пламен Доков и Данаил Асенов бяха пристигнали с мерджана на последния, Кирил Марков ги беше изненадал с едно сравнително ново волво металик, което беше взел под наем.

Лицата на всички бяха изопнати в напрегнати гримаси. Това на Манекена беше с по-пепеляв цвят, голям късмет бе, че куршумът беше пронизал само меката част на ръката му, без да счупи костта. Полицаят се беше отървал с едно дълбоко, но безобидно одраскване, което му беше позволило да избяга заедно с Лисицата от местопрестъплението.

И на тримата им беше ясно, че времето им изтича с всяка измината секунда! Въпрос на часове бе Усмихнатия да се прибере от София и да се захване лично с издирването им. А това нямаше да доведе до нищо хубаво за тях!

Доков и Асенов бяха бесни от неуспеха си. Планът им беше да застрелят Кирил; да оставят трупа му в опела заедно с някои „уличаващи“ улики, които щяха да насочат вниманието към една от конкурентните групировки, която отдавна си съперничеше с Ваташки.

Колата също беше част от скалъпените доказателства. Предната нощ, лично Манекена я беше свил от двора на един известен автоджамбазин, който фигурираше сред опонентите на Усмихнатия.

Но с бягството си, Марков беше объркал съвсем кроежите им!

Бяха се измъкнали с мерцедеса на Лисицата, оставяйки плячката в ръцете на избягалия си съучастник. Това беше променило коренно ситуацията, сега животът им висеше буквално на косъм! За това бяха дошли на срещата въоръжени с пистолети под почти ефирните копринени якета, решени да обърнат нещата в своя полза.

Тримата стояха неподвижни под прежулящите слънчеви лъчи, гледайки се втречено като в някакъв шибан уестърн. Бяха готови дори при най-незначителното съмнение да извадят оръжията си и да се изпозастрелят взаимно!

Марков стискаше дръжката на кожената чанта с парите, без да отмества погледа си от тях. Една едва доловима струйка пот се стичаше между веждите му, смърдейки в очите му. Но той не трепваше изобщо, съсредоточен в опонентите си.

„Защо, по дяволите, е дошъл?! — питаше се за кой ли път ченгето. — Нима не разбираше какво ще последва?!?“

— Носиш ли парите? — извика пресипнало Лисицата. За него притворството беше приключило вече, знаеше, че ще трябва да се спасява с бягство в чужбина от отмъщението на садистичното копеле, което му беше шеф. Друг изход нямаше и за това не му пукаше от нищо.

— Да.

Кирил Марков се приближи вдървено, но уверено към тях. Не личеше да е уплашен; беше преbledнял, ала беше абсолютно спокоен.

— Всичко, което ви дължа е тук! — И хвърли решително чантата в краката им. Тя тупна пред хипнотизиранияте им погледи, вдигайки облаче фин прах.

Отново между тях увисна тежко мълчание. В този миг на напрежение можеше да се случи всичко.

Данаил Асенов почервенял от гняв, измъкна пистолета си и го насочи към главата на бившия си съученик.

— Ах, ти, куче такова! Искаше да ни преобещ, а?! Сега ще си събираш мозъка с шепи, гнидо!

Със смразяваща усмивка, Кирил Марков извади ръката си от джоба и размаха в лицето му масленозелената граната F-1, с измъкнат предпазител. Бойният ѝ заряд беше едва 60 грама, но осколките ѝ поразяваха всичко живо в периметър от 200 метра. Кирил стискаше ударника ѝ в свития си юмрук и само ако разтвореше пръстите си от

3.5 до 4.5 секунди „лимонката“ щеше да се взриви, убивайки ги на място!

„Ето затова е бил толкова самонадеян! — констатира смаяно полицаят. — Превърнал се е в камикадзе!“

— Ако ви е мил живота хвърлете пистолетите! Взимайте си парите и изчезвайте от тук! Ако ли не... — Той направи красноречив жест с отбранителната F-1 в ръка.

С паникьосано изражение, Данаил Асенов остави бързо пистолета си в краката му. Грабна тежката чанта с парите и се качи в мерджана. От агресивното му поведение не беше останало и следа.

— Спокойно! Само без нерви! — Умолително вдигна дланите си Пламен Доков и заднишком отстъпи към луксозния автомобил. От професионален опит знаеше на какво са способни отчаяните типове, за това изпълни без възражение искането на Кирил.

Едва когато се отпусна в удобната кожена седалка, си пое дълбоко въздух. Все още бяха невредими!

— Карай! — озъби се на тъмнорусия мъж зад волана и Лисицата натисна педала до край. След секунда нещо изтрополи върху тавана на купето, после се претърколи по предното стъкло и тупна на капака на двигателя.

— По дяволите, гранатата! — изхриптя старши лейтенантът и скочи в движение от мерцедеса.

Данаил последва примера му, прегърнал скъпоценната чанта с парите.

Мерджанът продължи на самостоятелен ход, след това се разнесе силна експлозия!

Предните му колела се повдигнаха във въздуха, после цялата импозантна конструкция бе обхваната от пламъци и пламтяща като факла, тронаво цопна в спокойните води на канала.

Образува се широк водовъртеж и колата величествено потъна в сумрачните дълбини, съскайки като побесняла змия.

Пъшкайки полицаят се изправи. Раната му се беше разтворила и кръвта му попиваше в плата якето му.

— Маmicата му и гад! — изрева зад гърба му Данаил Асенов.

Ченгето се обърна, стенойки от болка и го видя да рита яростно кожената чанта. От нея се бяха разхвърчали стари вестници и списания, в шепите си той стискаше само две-три пачки.

— Оставил ни е само парите, които му дадох назаем за операцията на сина му! — набързо обясни Лисицата. — Този хитрец ни изигра всичките!...

Двамата мъже гневно погледнаха към отпрашилото волво. За миг старши лейтенантът се изкуши да извие врата на съучастника си и да заличи следите, водещи към него, но сетне размисли и само каза:

— Вдигай си чукалата и напусни веднага страната!

Онзи изсумтя, че е разбрал и залитайки се отдалечи, псувайки целия свят и злата си орисница.

Пламен Доков тръгна след него, но в главата му се мярна една ехидна мисъл. Всъщност едва ли някой щеше да узнае за него и да му потърси сметка за обира; контрата си оставаше изцяло в Кирил Марков. Него щяха да преследват мутрите, защото си беше показал глупаво лицето пред видеокамерите, пак негов си беше и проблема как щеше да оцелее с откраднатите пари в надпреварата си с бруталния Ваташки.

Всъщност, като си помислеше, копелето се печеше вече на бавен огън и само на съдбата ѝ беше известно дали нямаше да изгори в него!

* * *

Кирил Марков остави волвото на паркинга пред сградата на Спешна помощ. На втория етаж на болницата, в най-крайната стая, беше синът му Боян.

Намери го изправен до прозореца с блеснали от възбуда очи.

„Одрал е кожата на майка си!“ — помисли си с горчивина баща му.

Насили се да се усмихне преди да каже:

— Трябва да тръгваме, моето момче! Организирай екскурзия по южното Черноморие. Сигурен съм, че ще ти допадне.

Хлапето не скри радостта си. Беше му писнало да се търкаля в болничното легло, а и вече беше в цветущо здраве.

Уредиха формалностите по изписването бързо; когато минути по-късно момчето видя волвото, нямаше думи да изрази възторга си.

— Да не сме спечелили от тотото?!

— Нещо от този род... — кимна уклончиво баща му.

Беше около 14:30, когато напуснаха градските предели.

Минаха по новия Аспарухов мост. Кирил се насили да не мисли за драмата, която се беше разиграла само преди час и половина в подножието му! „Дано да горят в Ада! Та тези типове се опитаха да ме убият!“ — прокле наум бившите си съучастници.

След около 80 минути спряха в едно крайпътно ресторантче да похапнат и да се поосвежат. Имаше достатъчно пари в себе си, за първи път през живота си харчеше без да се притеснява. Преди да потеглят даде голям бакшиш на младичкия сервитьор. Младежът се зарадва и ги проследи с щастлив поглед до автомобила. Не всеки ден попадаше на такива щедри клиенти. Преди да потеглят, притича и им подаде по един рекламен кибрит от заведението.

През следващите два часа пътуваха без да се отбиват никъде.

Шосето се простираше все покрай пясъчните дюни, виждаха се и красивите бели зайчета по гребените на вълните на морето.

„Боже, толкова е красиво!“ — помисли си Кирил Марков и за миг му се прииска да забрави шибания обир, бягството им и това, че животът им бе заложен на карта.

Най-сетне, той видя една прясно боядисана табела, която с подобаващо големи букви съобщаваше, че само на петстотин метра от отбивката има мотел.

След пет минути бяха в „Капитан Кук“. Беше почти 18:00.

Мястото беше прелестно и полузаето. Туристическият сезон все още не беше в разгара си. На рецепцията любезно им предоставиха най-хубавия си апартамент с изглед към сапфиреното море и искрящия бял плаж.

Кирил предложи първо да се изкъпят, а по-късно да вечерят.

Така и направиха. Ядоха разкошна вечеря изцяло от морски деликатеси. Пиха бяло вино. Оркестърът свиреше „Странници в нощта“, но на дансинга нямаше танцуващи двойки.

Кирил разроши закачливо косите на сина си и го остави да се потопи в романтичната музика.

Качи се сам в луксозния апартамент.

Беше му чоглаво от това, което трябваше да направи, но като че ли друг изход нямаше...

Вдигна решително телефонната слушалка и набра международен разговор с Ню Йорк, САЩ.

След няколко дълги позивни, от другия край на света, се чу ясният глас на жена му.

— Извинявай, че те безпокоя, но имаме сериозни проблеми с Боян!

— Не се и съмнявам, — прозвуча резервирания ѝ тон — пари ли ви трябват?

— Не, за Бога! Искам да те помоля да вземеш сина ни при себе си!...

Последва дълга пауза, Венета най-сетне проговори:

— Ти чуваш ли се какво говориш?! Аз започнах тук нов живот... С Джорджо имаме планове за собствени деца, не мога просто така да му натреса... Боян!

Кирил изтръпна. Сърцето му се сгърчи от страдание.

— Ти не разбираш... На нас ни трябва помощ... В беда сме... Родният ти син е в беда!

Живо си представи капризното ѝ лице, високо повдигнатите ѝ вежди. Сигурно беше заинтригувана, можеше да размисли в края на краищата.

Внезапно от другата страна се чу ясно английска реч.

— Не мога да разговарям повече с теб... — каза нервно Венета. — Изключено е да взема Боян при мене... С Джорджо ще ходим на пазар... Целуни от мен, синчето! Чао!

И в ухото му монотонно прозвуча сигнала „свободно“.

Сломен, той седна в леглото от черешово дърво и стисна главата си с длани. Какво, по дяволите, беше направил в безизходицата си? Защо беше предприел този отчаян ход и бе изложил детето си на този неоправдано висок риск?!

— Главоболие ли те хвана? — попита хлапето трийсет минути по-късно.

Той стреснато вдигна поглед. Не беше усетил кога синът му се е прибрал. Изглеждаше напълно щастлив.

— О, не! — засмя се престорено. — Мислех си за нещо. Какво ще кажеш за една среднощна баня на лунните лъчи? Аз и ти да се потопим в морето?

И приятелски го потупа по бузата. Боян се изчерви от удоволствие и изтича да се приготви.

Баща му остана стаята все още с весело изражение на лицето.

Но сърцето му бе обвито в истински студ.
Леден и смъртоносен!

* * *

Коце Маца тръгна с хората си призори.

Предният ден в апартамента на Марков бяха претърпели пълно фиаско. Бяха разбили тихомълком ключалката на боядисаната в тъмнокафяв фладер врата, но жилището се бе оказало празно. Птичката бе напуснала скапания си кафез заедно с откраднатите пари.

Коце Маца не обичаше пораженията, още повече, че работеше за човек, който не приемаше неуспехите и оправданията на подчинените си.

Имаше различни възможности, но гологлавият убиец се спря единствено на една. Направи бърза проверка на всички фирми в града, които предоставяха коли под наем. „Турекспрес“ бе една от тях и именно от там бяха дали волво-пасат на мъж с името Кирил Марков, 39-годишен. По-нататък издирването беше въпрос и на малко късмет.

Двама катаджии, които бяха дежурели край Аспаруховия мост, си спомниха, че подобен автомобил беше преминал край поста им. Не беше превишил скоростта, нито беше нарушил по някакъв друг начин закона, но въпреки това те бяха запомнили цвета и марката на МПС-то.

Коце Маца благодари на Бога, че разполага с такива стабилни връзки и че нещата се подреждат в негова полза.

Сутринта, в южна посока, потеглиха четирима души в тъмносин джип Фолксваген „Таурег“. Коце Маца беше взел в екипа си най-способните си момчета, макар че бе убеден, че си има работа с „късметлия“-аматьор.

„Къде, по дяволите, ще се денеш от мене!“ — мислеше си със злокобно чувство той.

После си помисли, че негодникът впрочем има къде да се скрие, ако късметът им изневереше!

Докато пътуваха по серпентините на пътя, времето се затопли и той отвори страничния прозорец.

Наближиха едно крайпътно заведение и нареди на мълчаливия шофьор да спре на малкия паркинг, близо до наредените под откритото

небе масички с пъстри басмени покривки.

Поръчаха си добре изстудена бира и кебапчета с гарнитура от пържени картопки. Обслужи ги същият сервитьор, който беше сервирал на Кирил и Боян.

След като похапнаха, Коце Маца даде бакшиш на момчето и небрежно, уж съвсем между другото, го запита дали не са се отбивали онзи ден едни техни приятели със сребристо волво-пасат, местна регистрация.

— Баща и син? — въодушеви се сервитьорът, спомняйки си щедрия жест на Кирил. — Как да не си ги спомням? Беше следобед, похапнаха и отпрашиха отново на юг!

— Благодаря ти, приятел. — Коце Маца му подаде още една банкнота. Гарсонът си беше заработил съвсем заслужено парите!

Момчето изтича до шублера на гостилницата и се върна с познатите рекламни кибрити. Подаде им ги усмихнато.

— Безплатно е! И на вашите приятели дадох от тях! — добави самодоволно.

Продължиха пътуването си в пълно мълчание.

Ставаше все по-горещо, а така можеха да продължат по размякнатия асфалт чак до турската граница. Коце Маца разсеяно взе в ръцете си кибрита, досега беше лежал захвърлен на арматурното табло пред него.

На гърба имаше миниатюрна карта, на лицевата страна се мъдреше морски капитан с триъгълна шапка, отдолу пишеше: „мотел «Капитан Кук» ви предлага удобства с екстра качество!“.

Известно време бандитът остана замислен, после бутна злополучния кибрит под носа на шофьора:

— Закарай ни бързо до тая дупка! Имам някакво предчувствие!

След час бяха на просторния паркинг пред туристическия мотел с име на английски мореплавател. Оказа се доста свястно място за почивка.

— Ще чакаме!

Коце Маца знаеше, че не само шансът, но и търпението е решаващ фактор в работата им. Ще почакаат, ще се поогледат, пък току виж птиченцето само кацнало...

След два часа телефонът на Никола Ваташки иззвъня.

Той вдигна бързо.

В ухото му прозвуча спокойния, самоуверен глас на Коце Маца:
— Пипнахме ги. Може да не се притеснявате за парите си.

Ако беше видял отнякъде усмивката, която разцъфна на устните на шефа му, бързо щеше да си спомни как бе повръщал наскоро в една тоалетна чиния.

ГЛАВА 5

Усмехнатия прекоси бетонния пристан, който се намираше на около километър от вилата му и бе негова собственост, както и плавателният съд, на чиято излъскана палуба, стъпи пъргаво.

Коритото бе оборудвано с двигател Volvo Penta Дизел и развиваше скорост от 30–32 възела. Дължината му бе 12.10 метра и струваше цяло състояние в дойче марки.

На носа с изящни гравирани букви бе изписано страховитото име на десеттонната красавица — „Велзевул“.

Ваташки бе много горд с придобивката си, която освен елегантния си силует, притежаваше мастеркабина, каюта за гости и салон за купони.

— Потегляме! — нареди той на личния си капитан.

Шкиперът пусна в ход мощния двигател и острия ахтерщевен на „Велзевул“ запори устремно тюркоазените води на морето.

Скоро минаха покрай нос Галата и закотвените търговски кораби, които чакаха реда си да акостират в пристанището.

Небето бе ясно, без нито едно облаче. Морската повърхност бе леко надиплена от бриза и пенливите краища на вълните игриво се разбиваха в корпуса на снежнобялата яхта.

Нищо не подсказваше, че времето скоро ще се развали.

Капитан Спиридон Лазаров се беше опитал да предупреди патрона си за прогнозата, която беше получил непосредствено преди да потеглят на път. Но... не посмя!

Усмехнатия беше непредсказуем в реакциите си тип. Можеше да заповяда да го удавят като коте само защото си е позволил да си отвори устата в неподходящ момент.

Пък и опитният морски вълк бе преценил, че могат да изпреварят задаващата се буря, в края на краищата крайната им цел — един шибан мотел на юг — бе само на два часа каботажно плаване!

* * *

Денят започна обещаващо слънчев и светъл, но към обяд се появиха първите обезпокоителни симптоми, че времето ще се развали лошо. Небето се покри с гъсти облаци, придавайки крайно враждебен изглед на морето. Въздухът бе станал тежък и гъст, но това не продължи дълго. Първоначалните пориви на вятъра надиплиха морската шир и завъртяха във фантастичен танц сред дюните всякакви боклуци, отскубнати храсти, дори преобърнатите чадъри и пластмасови столове.

Кирил бе чул по местната радиостанция, че се очаква разразяването на голяма буря. Ако съдеше по тежкия плащ от сивочерни облаци, който буквално бе скрил дневното светило на небето, прогнозата очевидно се сбъдваше в най-мрачния си вариант.

— Добре, че се окъпахме снощи — каза разсеяно на сина си. — Виж само какъв потоп се задава!

Боян повдигна равнодушно раменете си. Гледаше някакъв телевизионен сериал и това като че ли бе ангажирало изцяло вниманието му.

„Много е възмъжал!“ — помисли си с гордост Кирил, докато го наблюдаваше отстрани.

Хлапакът бе висок почти колкото него, раменете му бяха станали по-широки; на горната му устна бе пораснал по-гъст мъх; скоро щеше да има нужда от самообръсначка!

Кирил остави Боян и излезе на балкона. Макар да нямаше още 12:30, всичко наоколо бе потънало в неестествен здрач, сякаш се мръкваше. „По дяволите, временцето си го бива!“

Изведнъж морето се развихри още повече от внезапния шквал, вятърът го шибна с грубата си милувка и докато си го помисли, дъждът се изля като плътна завеса, обгръщайки света в буйните си талази.

Той побърза да се прибере на сухо в стаята и докато затваряше стъклената врата, през вече барабанящите капки, видя нещо същевременно обикновено и крайно тревожно...

От един тъмносин джип на паркинга, изскочиха четирима и се затичаха тромаво към мотела. Бяха изчакали, кой знае защо безучастно, началото на бурята и сега спринтираха да се подслонят в „Капитан Кук“.

Единият от тях, висок мъж с гол череп и стойка на бивш военен, спря с нетърпящ възражение жест единият от тичащите редом с него

мъже и му направи знак да се върне обратно в колата. Другите двама се бяха скрили от полезрението на Кирил Марков и най-вероятно вече изтупваха подгизналите си дрехи в мотелското фоайе.

Гологлавият също прибяга, изчезвайки от погледа на Кирил, но това не беше чак толкова важно.

Това, което смрази кръвта му, бяха действията на последния от квартета, който бе останал сам под яростните струи на дъжда.

Той изтича приведен в стелеция се килим на пороя, който се изсипваше от небесните бездни и отвори дясната задна врата на джипа. Наведе се, бръкна под седалката и извади от там един продълговат предмет, който чевръсто скри под дългата си дреха.

„Господи! — вкочани се Марков със студена топка в корема. — Та това беше... пушка!“

Беше се опитал да им се изплъзне, но те го бяха открили много бързо! Копелета! Застрашаваха живота на сина му! Нямаше да им позволи да му сторят нищо лошо! С отчаяна решимост изтича до нощното шкафче в спалнята и измъкна от чекмеджето му компактната берета 950 Jetfire. Беше се снабдил от багажника на онази опел с два резервни пълнителя, както и с отбранителната граната F-1, която му беше послужила под моста.

Дали съучастниците му го бяха издали на бандитите?

Не му се вярваше.

По-скоро се бяха притаили благоразумно и изчакваха събитията да уталожат. Но тях май че никой и не ги гонеше; спомни си каква глупост бе извършил, показвайки лицето си пред онези охранителни камери, а и парите бяха в него — логично бе да дишат във врата му!

— Тате, какво става? — стреснато го попита Боян. Гледаше с ококорени очи пистолета в ръката му. Това не беше измислен телевизионен сериал, а истинският живот!

Баща му притеснено го хвана за лакътя. Лицето му бе безстрастно и сурово, такова момчето не беше го виждало никога.

— Трябва да се скриеш, сине! Едни хора ни търсят, за да ни причинят големи неприятности...

Порасналият му син изглеждаше едновременно изплашен и объркан. Понечи да каже нещо, но само преглътна на сухо.

В тоя миг на вратата се почука деликатно.

— Поръчах си сладолед — виновно изгърси хлапакът. Обяснението му прозвуча нелепо.

„Не са от обслужване по стаите!“ — каза си Кирил. — „Не и след като тия шибаняци се разхождат въръжени из мотела!“

Той накара Боян да се скрие в банята и се приближи предпазливо до вратата на апартамента. Дори не беше сигурен дали е заключена или просто е затворена.

В този момент оглушителна гръмотевица раздра небето, синкавата ѝ светлина проблесна зловещо в стаята.

Някой със силен ритник разби ключалката.

Без да се замисля, Марков изпрати три куршума в зейналия отвор. Чу болезнено изпъшкване и отчетливо тупване на нещо тежко на пода.

След това изтреця изстрел. Добре, че беше залегнал, защото върху главата му се посипаха отломки от дървената ламперия и късчета от мазилката.

„По дяволите, пушката!“ — изруга наум той.

Изпразни бързо остатъка от пълнителя, после тикна нов в беретата.

След това отново стреля. Ударникът изщрака глухо. Оръжието беше засякло в най-неподходящия момент.

Едрият гологлав мъж нахлу в преддверието, избивайки безполезния пистолет от ръцете му.

Кирил Марков не се предаде просто така, удари го с юмрук в четвъртитата брадичка. Все едно, че беше цапардосал мраморна статуя; заболяха го кокалчетата на ръката, а онзи дори не се помръдна.

В същия миг един от бандитите — този с пушката — го фрасна с масивния ѝ приклад в челото.

Кирил мигновено изгуби съзнание, потъвайки в тъмнина, в която тревогите и болката бяха абстрактни понятия.

Не видя как тримата мъже извеждат от банята разтреперания му син. Не усети как го влачат под мишниците навън, под мощните пориви на бурята.

Четвъртият мъж бе останал на прага на апартамента, с три куршума в тялото и цяла локва от собствената му кръв.

Естествено — мъртъв.

* * *

— О! — възкликна възбудено Никола Ваташки.

Той се наведе още по-напред, за да разгледа по-добре лицето на Кирил Марков.

Това не беше никак проста работа, защото палубата на „Велзевул“ бе заливана едновременно от морските вълни и водните талази, изсипващи се като из ведро от бездънното небе.

— И няма никаква следа от парите ми в скапания мотел?! — Усмихнатия се опитваше да надвика воя на бурята, но и така Коце Маца усещаше яростта, която набираше сила в гърдите му.

— Не, но той ще ни каже къде са!

— В това съм абсолютно сигурен! — каза работодателят му и познатата усмивка заигра на устните му. — А това пале? — попита по-спокойно. — Това е синчето му, нали?

— Да — потвърди убиецът с избръснатия череп, който блестеше измокрен от дъждовните пръски в припадналия здрач.

Небосклонът над главите им бе озарен от светкавици, придаващи величав изглед на вихрещата се стихия.

— Шкипер! — изкрещя Ваташки. — Пълнен напред към открито море!

Капитан Лазаров пребледнял от страх се опита да възрази, но безумният поглед на шефа му го спря.

Отвързаха десеттонната яхта от кнехтовете на кея и тя се понесе смело към мрачния хоризонт. Бреговата ивица, мотелът и оглушителният прибой останаха зад кърмата.

— Уби един от хората ми — заяви ядосан Коце Маца. — Само за това заслужава куршум в мозъка!

— Аз ще му развържа езика! — процеди през зъби Усмихнатия. — Осени ме една идея!

Кирил Марков вече беше дошъл в съзнание и ужасен се озърташе за сина си.

Шквалът, грохотът на побеснялото море, синкавият огън в небето. Испита натрапчивото усещане, че е попаднал в дантеевия ад. Най-сетне съзря момчето си, сгърчено в ръцете на един от бандитите. Боян изглеждаше изплашен до смърт, но все пак не плачеше.

Бяха се отдалечили на няколко мили навътре в морето. „Велзевул“ се справяше чудесно с пристъпите на бурята, но капитанът не преставаше да отправя молитви към Свети Никола тази лудост да приключи по-бързо.

Ваташки хвана за ризата проснатия на палубата Кирил, крещейки в лицето му:

— Или казваш къде са парите, или се сбогуваш с отрочето си! Друг изход нямаш!

Една от мутрите донесе от кабината три оловни топки, каквито рибарите използват като тежести за мрежите си; чевръсто ги уви около глезените на момчето. Друг тип, с ярко рижави коси и брада, и пламтящи от жестокост очи, му завърза здраво китките с въже. Очевидно процедурата бе отдавна позната и използвана многократно.

„Блъфират! Няма да посмеят да отнемат живота на едно невинно дете!“

Кирил гледаше като хипнотизиран какво правят със сина му. Всеки детайл от случващото се, всеки дребен щрих се запечатваше завинаги в съзнанието му!

— Говори, куче! — Ваташки го изрита жестоко в ребрата.

По необуздания вид на мъжа, Кирил Марков осъзна, че подготовката не е само проформа; щяха да удавят сина му, без да им мигне окото, ако не им кажеше къде е скрил парите.

— Оставете го за Бога! — извика, опитвайки се да надмогне тътена на бурята. — Ще ви върна проклетите пари! Само го пуснете! Моля ви!

Усмихнатия садистично ухилен, се наведе още по-близо до лицето му.

И в тоя миг стана невъобразимото. Вятърът смени рязко посоката си, една вълна удари наклонения съд, бандитите, държащи Боян, политнаха и протегнаха ръце, за да се уловят за фалшборда. Оставен сам, тийнейджърът се преметна през ниския парапет и изчезна в бушуващото море. Всичко стана буквално за броени секунди.

— Господи, не! — изкрещя нещастният баща.

Той ритна Ваташки в слабините, изправи се с неподозирана пъргавина и разблъсквайки обезумял от ужас пазачите си, скочи без ни най-малко колебание във врящата вода зад борда.

Гмурна се с всички сили в тъмните ѝ талази. Не го интересуваха дали въздухът в дробовете му ще стигне. По-добре беше да не стигне, ако не успееше да помогне на сина си!

В тъмносинята бездна му се стори, че вижда някакъв неясен силует, който потъваше като камък към дъното.

Зарита бясно с крака, за да го настигне, но колкото повече усилия полагаше, толкова повече разбираше, че те са абсолютно безсмислени.

Не можа да достигне до Боян, дори не беше сигурен, че това е той. Усети как гърдите му се разкъсват от липсата на кислород, инстинктът му за самосъхранение заработи и той изплува на повърхността.

Пое си дълбоко въздух, кашляйки и плюейки солена вода.

Огледа се. Яхтата се беше отдалечила; привидя му се, че на кърмата стои една фигура, която упорито се визира в него. А може би въображението му играеше номера. Отново се гмурна в бурното море. Все по-надълбоко и по-надълбоко, но всъщност нямаше никакъв смисъл, от момчето му нямаше и следа.

Беше принуден да изплува. Вече полуудавен и изтощен до крайност.

Трябваше да приеме трагичния факт, че Боян е мъртъв! Да се примири с него! И да признае вината си за смъртта му!

Хрумна му, че най-добре е да приключи с живота си още тук. Да се остави на морето да го погълне в дълбините си, където беше и детето му.

Не! Не беше в стила му да се предава! Щеше да се бори до последно! Дори не си зададе въпроса как щеше да се пребори със смъртта.

Моторната яхта беше изчезнала от полезрението му, брегът — също. Беше сам сред разлюляната водна шир, но той продължи да плува с енергията и ината на току-що породилата се лудост.

Колко време се беше борил със стихията? Час? Два? Повече?...

Свести се, заровил лице в мокрия пясък.

Лежеше сред купчина водорасли, изхвърлени като него от морето.

Хоризонтът бе обагрен в червено зарево.

Свечеряваше ли се или се развиделяваше?

Не знаеше и като че ли не го интересуваха.

Изпълзя с усилие извън прегръдката на прибоя, губейки отново съзнание.

Когато дойде на себе си, слънцето бе изгряло високо над главата му.

Беше започнал нов ден.

И не само това, самият той се беше променил корено. Не беше вече предишният Кирил.

Един глас непрекъснато му повтаряше в главата, че ще се срещнат отново с Боян. На същия този плаж, скоро, много скоро...

Само трябваше да чака и да вярва на шепота на гласа.

И синът му щеше да си дойде от морето.

* * *

Мъжът и кучето-мелез се разхождаха всяка нощ по плажа, недалече от къмпинга, където той работеше, а животното обитаваше една грубоизкована кучешка колибка.

Стопанинът на мелеза тръпнеше в постоянно очакване. Уверен бе, че рано или късно, това, което чакаше, щеше да се случи. Гласът в главата му го повтаряше, така че нямаше начин да не стане.

И то... наистина се сбъдна!

Той се срещна с истинския или въображаемия призрак на сина си и малко по-късно загина в схватка с един от убийците му.

И това, като че ли бе финала на цялата кървава драма.

Така поне изглеждаше на пръв поглед.

Но не беше съвсем така.

Някъде един милион долара чакаха кротко своя ред... в една издута кожена чанта.

Очакваха някой да се възползва от силата им — за добро или за лошо...

И този някой направи точно това — използва ги, за да отмъсти!

ВТОРА ЧАСТ
КЪМПИИНГ „СМЪРТ“

ГЛАВА 6

село Череп, наши дни

— Как се казва реката? — поинтересува се красивата блондинка. Беше отметнала главата си назад заради ефектната си конска опашка.

— Змийска — отговори възрастният ѝ спътник. Беше шейсет и няколко годишен, със стоманеносива коса, силна волева брадичка и сурово изражение на лицето. Казваше се Стефан Динков и беше нещо като неин гид.

Пътят пред тях беше като лунен пейзаж, целият осеян с дупки и застлан с плътен прахоляк. Младата жена шофираше внимателно, не искаше да потроши колата по тая настилка.

— Защо? — попита го тя отново.

— Какво „защо“?

— Защо сте я нарекли Змийска?

Възрастният мъж я изгледа косо.

— Не е ли ясно? Под върбите, в тревите, е пълно със змии. Винаги е било така.

Тя неволно потръпна. Беше репортерка. Казваше се Стела Пеева. Имаше извънредно богато въображение. Представи си за миг съвсем ясно пълзящите гадини. Гърчеха се, оплетени в кълбо и стрелкаха раздвоените си езици. Призля ѝ.

— Пътят е ужасен — констатира тя. — А и селото ви не изглежда по-цветущо. — Спомни си окаяните къщи, свлачищата в някои дворове, започнатите и недовършени ремонти.

— Заради миналогодишните наводнения е — отвърна Стефан Динков. — Отпуснаха мизерни помощи и всичко си остана така, както си е било след бедствието.

Тя кимна. Беше правила обширен репортаж за един от пострадалите райони. Беше наясно с безотговорното поведение на държавните институции в подобни ситуации. Винаги го отнасяха обикновените хора, лишени от елементарни условия за живот.

На задната седалка се чу скимтене и Макс, белият шприц, постави лапите си между тях. После гальовно близна русата красавица по бузата.

Гримасата на Стефан Динков омекна.

— Обича ви — каза. — Хубаво е, когато ви обичат.

Тя трепна. Не очакваше подобно изявление от него. По-скоро ѝ приличаше на човек, който е свикнал да понася удари и да им отвръща.

— Тази година положението ще е същото! — добави той с друг тон.

Тя бе чела прогнозите на метеоролозите. Този месец се очакваха проливни дъждове, собствениците на язовирите щяха да отворят шлюзовете им и река Змийска щеше да забучи, прелее и наводни цялата околност. Стела погледна към виещата се в раки така тиха рекичка и си помисли колко измамно изглеждат понякога нещата.

Преди пет-шест минути бяха напуснали селото, минавайки покрай излющена табела, на която бе изписано името му — *с. Череп*. Беше решила да попита водача си защо се нарича така, но се бе изплашила от отговора му.

Но ето, че сега се натъкнаха на още една странна табела!

Тази беше съвсем нова и на нея беше написано: *Къмпинг „Рай“*. Но това, което я накара да изпита леден хлад под диафрагмата, бе съвсем друго. Някакъв вандал бе задраскал с червена боя думичката „Рай“, заменяйки я с английската „*Death*“.

„*Къмпинг «Смърт»!*“ — повтори наум прочетеното и усети студени мравки по гръбнака си.

И точно в този момент на разсейване, се случи произшествието!

Една от гумите попадна в дупка, шасито застърга, чу се глух удар и белият форд „Фокус“ закова с безпомощно изгаснал двигател. Двамата пътници се люшнаха напред, но, слава Богу, нямаше контузени.

— По дяволите! — избухна младата жена. — Само това ми липсваше! Да закъсам наред пущинака!

— Не се намираме в Африка — възрази възрастният мъж. — До мястото остава най-много километър. Ще го изминем пеша.

— А колата? — погледна го намръщено тя. — Не мога да я нарежа просто така!

— Ще се погрижим за нея после. Константин разбира от автомонтъорство. Разполага и с един мощен пикап. Поне ще я докара на буксир до къмпинга, а след това ще решим какво да правим.

Стела Пеева безпомощно повдигна раменете си и покорно тръгна след него. В края на краищата той беше от местните и ѝ беше препоръчан от кмета на селото като надежден и опитен човек. Трябваше да му се довери и да разчита на съдействието му, какво друго можеше да направи в подобна ситуация?

Вървяха по прашната настилка, вдигайки облачета прах. Минаваше три следобед, беше горещо като в пещ, макар че примамливото ромолене на реката бе буквално на една крачка от тях. Въздухът не помръдваше никак — беше задушно време. Макс подтичваше около тях без каишка; жегата го измъчваше, ала джафкането му беше оптимистично и изпълнено с много енергия. Беше опиянен от простора и ярката зеленина наоколо. Палето бе едва тримесечно и светът за него бе едно голямо приключение!

След петнайсетминутна разходка под юлското слънце, пристигнаха до крайната си цел.

Това, което русата репортерка видя, направо я смая.

Честно казано, изобщо не бе очаквала подобно нещо.

Беше си представляла съвсем обикновено място, дори примитивно в известен смисъл на думата, но точно заради това екзотично и притегателно за туристите. Поне за тия, които обичаха такъв вид почивка — повече сред девствената природа, отколкото сред лукса на хотелските комплекси.

Занемареният път свършваше до една бариера.

Зад нея имаше чудесно поддържан паркинг.

По-нататък се виждаха бунгалата, които като че ли бяха излезли от впечатляващи брошури за курорти във Флорида или Балеарските острови. Всичко блестеше в безукорна чистото и безупречен ред, дори моравите покрай пъстро боядисаните къщички бяха изрядно окосени, сякаш над тях се бяха трудили цял екип британски градинари от някой фамилен замък.

Тя се загледа в нещо и възкликна изумено:

— Ама тук си имате и сателитни чинии?!

Стефан Динков не издържа, избухвайки в непринуден смях.

— Е, май че се издигнахме в очите ви! — изсумтя той и галантно подхващайки я за лакътя, я поведе към райското кътче пред тях.

* * *

Константин Паунов се оказа млад мъж в христовата възраст, с изсветлели кестеняви коси, одухотворено лице и добри кафяви очи, които заедно с доброжелателната му усмивка, изграждаха впечатлението за един възпитан и отзивчив човек, който е готов да ви помогне в труден момент.

„Може би един шеф на туристически обект трябва да изглежда точно така“ — помисли си Стела Пеева, докато се ръкуваше с него в края на паркинга.

Стефан Динков размени няколко реплики с управителя, от които се разбра, че се познават и че изпитват взаимна симпатия.

Паунов ги покани в бунгалото, което му служеше едновременно като административен офис и рецепция. Вътре им посочи кожените кресла, на които да се настанят и като любезен домакин извади от хладилника разхладителни напитки.

— Кметът Захариев ми се обади. Уведоми ме, че искате да напишете статия за нас — обърна се вежливо към блондинката. След това добави свенливо: — Чел съм ваши материали в централния печат. Много са... обективни.

Точно така се изрази — „обективни“. Досмеша я , защото ѝ прозвуча като несръчен комплимент. Беше получила сведения за къмпинга от свои приятели, които бяха изкарали чудесна ваканция сред природата.

Стела беше решила да посвети статията си на всички, които обичаха да спят в палатки, разпънати на открито на някоя морава и да използват огъня, за да приготвят храната си. Плановете ѝ включваха да поплува в морето, да придобие солиден загар, да опознае природните красоти в околностите и разбира се, да съчетае почивката с малко журналистическа работа.

Тя се огледа недоверчиво. Чувстваше се излъгана.

Мястото бе много по-модерно, отколкото си го бе представела! И всичките тези подобрения се бяха появили през последните месеци,

ако се съдеше по новата мебелировка и прясно боядисаните стени на постройките.

— Да — провлечено каза тя. — Ще напиша материала за вас и ще се постарая да си почина, ако е възможно, естествено...

— Нямайте никакви проблеми! — зарадва се младият мъж. — До няколко дни очакваме да пристигне нова група с важни персони, но дотогава всички бунгала са на ваше разположение. Ще ви разведа да си изберете нещо по вашия вкус. Може да се считате за мои гости!

Тя стана с готовност и тримата тръгнаха сред обновените къщички. Той ги поведе по виеща се чакълеста пътека към едно от поголемите бунгала. Влязоха в просторно помещение с формата на квадрат. В средата му имаше огромен плазмен телевизор „Metz“ с диагонал на екрана 106 сантиметра. Русата хубавица забеляза, че към него е включен и DVD плейър.

В стаята беше прохладно, климатикът работеше почти безшумно.

Пред плазмата имаше внушителен кожен диван и няколко удобни фотьойла, както и табуретки. В дъното бе разположен хромиран бар с разнообразни напитки в полираните рафтове и в хладилната витрина.

Подът под краката им бе с цвета на стара мед и блестеше от старателно нанесения лак.

— Това е нашия „киносалон“ — не без гордост заяви Константин. — Може да гледате сателитни програми, DVD филми, дори да включите компютър и да изиграете любимата си видеоигра!

Той им направи знак и те отново излязоха. Покани ги в едно от съседните бунгала — спретнато, обзаведено с вкус, снабдено с хладилник и печка. Имаше и две самостоятелни легла, дори портативен телевизор на малката масичка.

— Харесва ли ви? — усмихна се той на Стела Пеева. — Може да се настаните веднага. Зад онази врата са банята и тоалетната. Няма да ви липсва абсолютно нищо! Разбира се, ако желаете, имаме и по-просторни бунгала...

— За Бога, не! — плесна възхитено с ръцете си тя. — Та това местенце е истинско чудо! Благодаря ви от сърце, Константин!

Макс сподели възторга й, лаейки бурно и правейки акробатични подскоци на чисто новия линолеум.

— Да не забравим... — обади се Стефан Динков. — Автомобилът на госпожица Пеева се повреди на около километър от

тук. Ще ти бъдем благодарни, ако го изтеглиш на буксир до къмпинга!

— Ще го сторя с удоволствие! — каза младият мъж. След това погледна делово ръчния си часовник. — Вие се разполагайте, а аз ще отскоча до там. И преди да ги остави, добави: — След три часа, точно в 19 часа, ви каня на вечеря! Откази не се приемат!

И енергично се отдалечи към паркинга, където бе паркиран мощния служебен пикап.

— Ама бива си го вашият приятел! — засмя се блондинката. — Организиран е като военен!

— Бива си го наистина — отвърна замислен сивокосият мъж.

Тя изпита мимолетното чувство, че иска да ѝ каже нещо, но после размисля и се отказва.

„Нещо помрачня чичкото!“ — неволно си помисли тя и усети отново тревожното чувство, което я бе обзело, когато бе прочела зловещия надпис на табелата. Но гласно само запита:

— Не забелязах никакъв персонал. Той сам ли се справя с цялата работа?

Стефан Динков вече беше преодолял мрачното си настроение.

— О, не. Има камериерки. Бармани. Снабдители. Но обикновено наемат служители в последния момент, когато имат гости.

— Доста необичайна практика — отбеляза тя.

— Така е. Но такива са разпорежданията на собственика.

— А кой всъщност е той?

— Не зная, гълъбче... Наистина не зная... Попитайте стопанина, когато се върне...

Константин Паунов се прибра след около двадесетина минути.

Беше изтеглил със стоманено въже белия форд до къмпинга. После облече сини дочени дрехи и легна под него. Поигра си доста време. Когато приключи, изми се, среса се, напръска се с парфюм и се отби в новото жилище на репортерката.

— Не се безпокойте — осведоми я с ведрия си тон. — Оказа се дреболия. Автомобилът ви е вече в изправност. Е, сега си починете! Ще ви чакам за вечеря.

И си тръгна, оставяйки русокосата красавица очарована от сръчността му.

Управителят на къмпинг „Рай“ се оказа прекрасен готвач.

Блюдата, които им беше приготвил бяха непретенциозни, но бяха сготвени с умение и определено говореха за кулинарно вдъхновение.

Стела най-много хареса рибното плато, което бе залято с божествен сос! Пиха бяло изстудено вино, а накрая Константин им поднесе по един голям резен диня, сладка като захар. Когато приключиха с пиршеството, времето беше напреднало и блондинката се почувства изморена.

— Май че трябва да си лягаме! — разгада настроението й Стефан Динков, ставайки пръв от масата.

Младата жена искрено благодари на домакина за вкусната вечеря.

— Никога няма да забравя този пир! — каза тя на излизане от бунгалото. — Имам чувството, че съм наддала поне с пет килограма! — Засмя се непринудено на собствената си шега.

— Аз също благодаря за хубавата компания! — отговори усмихнато Константин. — За мен тази вечер беше... забележителна.

В тона му отново се прокрадна познатата стеснителност и тя кокетно си помисли, че привлекателният мъж се опитва да й каже нещо повече...

Репортерката се прибра в своето бунгало, а Стефан Динков — съседното.

Беше леко замаяна от изпития алкохол и в чудесно настроение.

Понеже беше много изтощена от деня, изгаси лампите и се изтегна с удоволствие на меките чаршафи. Макс скимтейки, се намести до леглото й.

Притвори очи и почти мигновено заспа. Сънят й беше дълбок и здрав, но по едно време усети силен студ и потрепервайки, се събуди.

Беше изненадана от собствения си дъх, който излизаше под формата на пара. „Но нали сме в средата на лятото?!“ — учуди се тя.

В стаята беше станало мразовито. Мракът беше някак си синкав и леденостуден! Присегна се да вземе часовникът от шкафчето. Показваше точно три след полунощ.

Ръката й настръхна от ниската температура и тя побърза да я прибере под завивката. Изведнъж осъзна, че е почти гола под одеялото. Почувства се някак беззащитна и уязвима. И точно тогава чу как някой дращи настоятелно на прага на вратата!

Имаше нещо там в тъмното. Нещо ужасяващо и страховито, което я плашеше до смърт!

— Кой е там? — извика тихо с хрипкав, издайнически изтънял глас.

Нещо се провлачи. Тежко, неумоливо. И хлъзгаво като риба! Усети натрапчивия мирис на море, на водорасли току-що изхвърлени от дълбините. И изведнъж разбра, че някой ходи там, в миниатюрното антре. *Някой подгизнал, влажен и леден като... удавник!*

Удавник в бунгалото й!

Мъртвец, който протяга подпухналите си ръце, за да я сграбчи!

Тази мисъл я накара да закрепци от ужас.

Пронизителният й писък не секна, дори когато при нея влетя Стефан Динков, полунавлякъл дрехите си и с подчертано разтревожено лице.

— Изплаших се, когато ви чух да крещите така! — избоботи той. — Успокойте се, за Бога!

Възрастният мъж беше запалил лампите. Шприцът лаеше до скъсване, докато не го изгониха навън.

— Защо сте пуснали климатика? Може да се простудите!

Той натисна дистанционното, притокът от студен въздух изчезна веднага.

— Кошмари ли сънувахте? — попита я по-спокойно.

Лицето му изглеждаше угрижено, но едновременно го човъркаше и любопитство.

Тя потръпна, преди да му отговори. Когато приключи, го погледна виновно.

— Не си мислете, че съм глупачка... Просто не зная какво ме прихвана!

Стефан Динков оправи сивата си коса. Беше смутен, дори объркан от чутото. Очевидно изживяваше душевна борба.

— Не зная как да ви го кажа — промърмори. — Впрочем исках да ви предупредя по-рано, но...

Тя си спомни онзи момент на колебание в него, заинтригувал я толкова много.

Той се изкашля, явно му беше неловко да продължи.

— Има нещо като местен фолклор, или като градска легенда, ако щете, макар че не сме в града... — започна неуверено той. — Нали си

спомняте онзи американски филм — „Градски легенди“?...

Тя кимна, че го е гледала.

— Ами тук, в това бунгало, преди 14 години е извършено убийство — изплю камъчето той. — На това място са се избили взаимно двама мъже... Единият е бил закоравял рецидивист, другият — управител на къмпинга...

Стела Пеева почувства, че ѝ става зле. Всичко около нея ѝ се струваше нереално.

— Там е работата, че този управител е бил нещо като побъркан... — Възрастният мъж се покашля, беше му неудобно да я погледне в очите.

— Синът му е загинал в морето, а той разказвал на всички, че двамата ще се срещнат отново на този бряг...

Русата красавица усети леден полъх в сърцето си.

Стефан Динков ядосан сам на себе си, възкликна:

— Ама и аз съм един, какви ви ги наприказвах само!

— Няма нищо — подтикна го тя. — Продължете.

— Няма кой знае какво за разправяне... Селяните, местните де, говорят, че понякога виждали при пълнолуние, два силуета да се разхождат по плажа. Бащата и синът, които се отпращали по вълните, към хоризонта, най-после неразделни в смъртта...

Последните думи той изрече шепнешком, с унесено изражение на лицето.

Изведнъж Макс нахлу в стаята, лаейки настървено.

— Спокойно, миличък! — прегърна го блондинката. Влажният му нос я докосна успокоително по бузата.

Стефан Динков се беше изправил до леглото ѝ.

— Съжалявам, — заяви разкаяно той — не биваше да ви разстройвам с тези бабини девитинини!... Предлагам ви да дойдете в моето бунгало. Има едно свободно легло, а от старият човек, няма какво да се боите...

Тя му поблагодари и понесла Макс на ръце, тръгна в тъмната нощ към съседното бунгало.

Възрастният мъж се забави, за да изгаси лампите.

Преди да заключи входната врата, забеляза нещо странно на прага.

Тъмно влакънце, по-скоро сгърчена лентичка.

Наведе се, да я разгледа по-отблизо и целият се вкочани.
Беше водорасло.
Все още мокро и влажно.

* * *

Сянката, неясна и безполова, се насочи в сумрака към конзолата с компютъра. Жалюзите на прозорците бяха грижливо спуснати, единствената светлина струеше призрачно от работещия монитор.

Той или тя, защото Сянката не можеше да бъде точно идентифицирана, отвори Microsoft Internet Explorer и въведе адреса на електронната си поща.

След това написа в прозорците потребителското си име и исканата парола, за да проникне в пощенската си кутия.

Нямаше непрочетени имейли, за това щракна с мишката върху „напиши писма“.

Сянката доволно се засмя. Сега предстоеше най-деликатния момент от операцията: да съчини петте послания до петте действащи лица в драмата!

Трима от получателите живееха в чужбина — Рим, Италия, Барселона, Испания и Ню Йорк, САЩ.

Другите бяха само на двеста и петдесет километра от тук, в един голям крайморски град.

Пръстите на Сянката се задвижиха уверено по компютърната клавиатура, пишейки съдбоносните имейли.

Съдържанието им беше лаконично, но нямаше как да не привлече вниманието на читателите си.

Сянката щракна върху опцията „изпрати“ и писмата отпътуваха по Интернет.

Изпита невероятно удоволствие от свършената работа!

Имейлите не бяха просто обикновени текстове.

Те щяха да доведат жертвите в смъртоносния капан.

Това беше абсолютно сигурно.

А когато клопката проработеше, всичките те щяха да бъдат мъртви!

Това също беше гарантирано.

* * *

Пътеката между бурените свършваше неочаквано на билото на стръмната дюна. От тук се разкриваше чудесна гледка към искрящия в бяло плаж и сребристото море. „Направо е за картичка!“ — възхити се блондинката, докато наблюдаваше пейзажа, заслонила очите си с ръка.

Наближаваше обед, слънцето бе почти в апогея си. Лъчите му бяха безпощадни и тя се радваше, че носеше широкополата си шапка.

„Поне няма да слънчасам!“ — помисли си тя.

Придържаше една пъстра хавлия под мишницата си, а под ефирната рокля бе по бански костюм.

Понечи да се спусне по дюната, когато една ръка я сграбчи внезапно за лакътя.

Тя леко изписка, но се успокои, когато видя „нападателя“ си.

— Какъв глупак съм! — промърмори Константин Паунов. — Исках да загляда едно лошо впечатление, а ви изкарах ангелите!

— Не се обвинявайте! Пусто е и неочаквах да срещна някого.

Привлекателното лице на управителя бе почервенияло.

— Искам да ви се извиня за снощи! — започна той решително.

Тя живо си представи конското, което му бе чел Стефан Динков за среднощния инцидент. Почувства се неловко от създалата се ситуация.

— Не, аз съм виновна... Въображението ми изигра лоша шега!

Той пристъпи притеснено от крак на крак.

— Аз работя отскоро като мениджър — сподели. — Не знаех нищо за мрачната слава на бунгалото... Грешката ми беше неволна... — завърши съкрушено.

Блондинката остана поласкана от поведението му, но не искаше той да разбере.

Константин я отърва от неудобството като си тръгна. Измърмори, че имал страшно много работа.

„Чувствителен е!“ — отбеляза си тя наум и после продължи внимателно със спускането си по полегатия пясъчлив склон.

Но това, което не видя, бе кучето-мелез, което излезе измежду пожълтелите треви.

Животното бе кожа и кости.

Впери помътнелия си поглед в морето.
Спомените нахлуха в съзнанието му.
Сърцето му се изпълни с мъка.
Тогава престарелият Брит зави.
Душата му бе изпълнена с предчувствие за смърт.

ГЛАВА 7

В една от новите сгради на прочутия римски площад „Испания“, в подножието на хълма Пинкио, където се издига френската църква „Тринити Деи Нокти“, до отворения прозорец, седеше господин Николо Баризи, собственик на известната верига от фурни „Сан Николо“.

Той беше в средата на четиридесетте си години, с мускулесто телосложение и арогантно лице. Тъмната му коса бе вчесана грижливо и блестеше от обилния брилянтин, сякаш притежателят ѝ бе евтин гангстер от 30-те години на миналия век.

В момента самообладанието на господин Баризи бе подложено на изпитание. Между голите му бедра ритмично се движеше главата на една красива брюнетка, която всеотдайно бе поела в устата си члена му.

Любовницата му, българка по националност, бе забележителна майсторка на оралния секс. В това, Николо Баризи се беше убеждавал неведнъж, но точно сега, когато камбаните на църквата забиха тържествено, получи най-мощния си оргазъм от месеци насам.

Усещането можеше да се сравни единствено с възнесение в рая, за това камбанния звън му се стори като знак свише!

Когато отново бе в състояние да възприема реалността адекватно, видя приятелката си Мариана да влиза в банята.

Господин Баризи закопча панталоните си. С омекнали колене отиде до кабинета си и седна пред лаптопа.

Чувстваше се прекрасно, денят му бе започнал великолепно!

Включи преносимия компютър и по навик влезе да провери пощата си.

Вниманието му бе привлечено от едно писмо с български електронен адрес.

Разбира се, го отвори веднага.

Любопитството му бе възградено напълно.

Съдържанието на текста го върна с 14–15 години назад!

Това беше един друг, вече отминал етап от живота му. Но ето, че миналото само напомняше за себе си.

„Какво пък, — помисли си господин Баризи — винаги съм знаел, че този негодник е жив!“

След това се замисли за откраднатия милион.

Не че сега нямаше пари! Но милионът си беше милион, а отмъщението беше нещо, което никога не биваше да се забравя.

Той стана и със самоуверена походка отиде в гостната.

Мургавата като сицилианка, Мариана, бе облякла рокля на цветя, която се вписваше идеално с майския фестивал на азалиите, провеждан буквално само на една крачка от апартамента им.

„Е, сега сме юли, но това не променя свежестта ѝ!“ — помисли си доволен Баризи.

След това игриво я плесна по задника.

— Стягай кюфарите, белисима! Утре заминаваме за българското Черноморие!

И игнорирайки изумлението ѝ, се замечта за кръв и насилие.

* * *

Данаил Асенов-Лисицата обитаваше една кокетна къща на булевард „Ла Рамблас“, близо до паметника на Христофор Колумб. Кварталът беше сгъстен между площад „Каталуния“ и пристанището, и гъмжеше от многобройни хотели и ресторанти.

Лисицата притежаваше малко заведение, което се наричаше „При Алфонсо“ и предлагаше чудесна храна само срещу 15 евро на клиент. Наистина не беше като в знаменитите ресторанти „Гердука“ или „Аросерия“, но притока от посетители бе относително постоянен и идваше от закрития фермерски пазар; понякога и от туристи, изострили апетита си след изтощителна разходка в Бари Готик, старата градска част.

Петнайсет години, се беше борил в Барселона, за да преуспее и да стане уважаван член на средната класа. Беше постигнал всичко с честен труд и без никакви измами.

През този юлски обед, дори през ум не му минаваше, че животът му може да се обърне отново в друга посока.

Но човек предполага едно, а съдбата му поднася какви ли не изненади.

Докато разговаряше с доня Лорета, която отговаряше за касата, мобилният му телефон избръмча в джоба му. Той погледна на цветния дисплей получения sms. Беше съобщение, че е пристигнало писмо в електронната му поща.

Адресът беше от България.

Кой знае защо, това го разтревожи.

Разбира се, поддържаше връзки с роднините си, на неговите 54 години не бяха останали кой знае колко. Онази история с обира отдавна бе забравена, а и самият Никола Ваташки няколко години по-късно се беше запилял в чужбина. Ситуацията в страната се беше променила и беше решил да заличи следите си.

Но нещо го тормозеше отвътре. Някакво неясно предчувствие за нещастие.

Той остави знойната Лорета и отиде отзад, в офиса си.

Включи компютъра и прочете току-що получения имейл, чието съдържание го обля в лепкава пот.

Ставаше дума за онзи милион!

Дори мощният вентилатор на бюрото му, не му помогна. Струйки от влага потекоха по лицето му. Боже мили, след толкова време тези пари можеха да бъдат негови!

Усети как алчността задълбава в сърцето му като червей.

Изкушението беше прекалено голямо, за да му се противопостави!

Щеше да се върне за този шибан милион, дори ако трябваше да преброди самичък целия Ад.

* * *

След смъртта на Кирил и раздялата си с Джорджо, Венета си бе върнала моминската фамилия, Анкова.

Беше се променила много след сполетелите я беди. Удавянето на сина ѝ, вторият ѝ развод, финансовите ѝ неуредици. Всичко ѝ се бе струпало изневиделица. Трябваше ѝ време и мобилизация на силите, за да се възстанови от неприятностите. Под натиска на адвокатите ѝ,

Джорджо ѝ изплащаше солидна издръжка, която ѝ позволяваше да живее нормално в Южен Манхатън.

Разполагаше с времето си и понякога ходеше до Гринуич вилидж или Сохо. Обикновено пазаруваше в бутиците или си купуваше книги в антикварните магазинчета. Друг път се качваше на безплатния ферибот до Стейтънт Айланд, наслаждавайки се на гледката от палубата му.

След това се прибираше в жилището си в Челси, за да си поръча по телефона пица или китайска храна.

Преди година си беше купила от един магазин на Пето авеню компютър.

Използваше активно програмата за чатене ICQ и така си беше създала много приятели в България.

Съзнаваше, че не бива да стои сама в къщи, пред светещия монитор и да общува единствено чрез писане с познатите си, но не можеше да се спре! Нищо друго не я интересуваше така.

А тази вечер се чувстваше наистина като пребита.

Времето беше променливо и костите я боляха ужасно.

Летните жеги в Ню Йорк бяха пословични, но понякога някой неочакван циклон обръщаше всичко надолу с главата!

Телефонът на полираната масичка, тихо иззвъня.

Тя вдигна безжичната слушалка с досада.

Известно ѝ бе кой я търсеше.

Моника, най-добрата ѝ приятелка, която навремето я беше запознала с Джорджо.

— Здравей, миличка! — чу бърбивия ѝ глас. — Зная, че те боли главата, пиленце, но...

— Да, Моника, обещах ти да излезем тази вечер, но наистина не съм във форма!

— Разбирам — Моника замълча сконфузено. — Аз ти се обаждам по друг въпрос... Помниш ли, когато използвахме заедно компютъра ми, тогава ти получаваше имейлите си в моята поща...

Венета Анкова бе изчерпала търпението си и беше готова да приключи с разговора още сега, когато чу нещо, което я втрещи.

— Ами, миличка, не разбирам... току-що получих писмо от сина ти, а аз си мислех, че с него се е случило нещо...

Венета спокойно я помоли, да ѝ препрати имейла по интернет. Каза ѝ, че някой си е направил глупава шега и не си заслужава да се притеснява за това. После ѝ поблагодари, преди да ѝ затвори телефона.

Имейлът пристигна след броеци секунди. Тя го прочете внимателно. След това го препрочете. През нощта не можа да мигне изобщо, а на сутринта взе твърдо решение. Заминаваше за България!

За този мистериозен къмпинг „Рай“.

* * *

За един амбициозен човек длъжността главен инспектор в Генерална дирекция „Полиция“ не беше кой знае какво постижение. Пламен Доков се стремеше към много по-висок пост, но за съжаление главните комисари в България се брояха на пръстите на двете ръце. Известно му бе, че за подобна главозамайваща кариера е необходима и солидна политическа поддръжка, а той си оставаше един дребен държавен служител. Разбира се, получаваше подкупи от „бизнесмените с бели якички“, но това си бяха само остатъците от баницата. Никога нямаше да забрави обира от преди петнадесет години, когато за първи път му се беше удаля истинска възможност да забогатее. Птичето бе кацнало за кратко на рамото му и бе отлетяло завинаги!

Не беше злобен, но когато прочете в служебната сводка за двойното убийство в онзи забравен от Бога къмпинг, изпита голямо удовлетворение. Кирил Марков си беше получил заслуженото; жалко, че и синът му го беше отнесъл заради него. И до сега фигурираше в графата „безследно изчезнали“. Според Манекена момчето беше станало жертва на Ваташки. Но, естествено, доказателства и улики за това нямаше...

През следващите години, не бе посмял да предприеме нищо сериозно. Не беше страхливец, но бе наясно, че бе изкарал голям късмет, че бе излязъл сух от водата! Нито Усмивнатия, нито ченгетата се бяха добрали до него!

Бе предпочел да посветил живота си на работата си. Не бе постигнал генералски пагони, но все пак се беше издигнал до сегашния си пост.

Той потърка уморено слепоочията си. Беше почти полунощ, а се беше прибрал в жилището си преди няколко минути. Беше на 44 години, косата му бе започнала да се прошарва, беше преживял един развод, имаше дъщеря, за чието бъдеще трябваше да помисли. Добре, че беше наследил тази гарсионера от родителите си, иначе след раздялата с жена си, щеше да се озове на улицата.

Наля си от изстудената бутилка чаша с водка и я изпи на един дъх.

Разследваше един отвратителен случай, свързан с брутално убийство на две момичета, заплели се в мрежите на безмилостни сутеньори.

Честно казано, му беше писнало да се занимава с клоаката на обществото. Разбираше, че все някой трябваше да се рови в ямата с помията, за да не се случват повече такива неща на добрите хора, но...

Изсмя се със сардоничен смях. Ама че глупости си въобразяваше, че то още сега, в тази минута, някъде пречукваха някого или му продаваха наркотици и на никой в тая „правова“ държава не му пукаше за това.

Излезе на балкончето, да подиша чист въздух.

Господи какво лято само! Денем горещо като в пустинята, а нощем — студът те хапе по кожата.

В този миг компютърът му издаде рязък звук. Програмата му съобщаваше, че е получил имейл в пощата си.

Върна се в задушната стая, седна пред монитора и провери получените писма.

Бяха всъщност две. Едното беше пристигнало току-що и беше от чужбина, а другото бе дошло през деня.

Беше му писал Данаил Асенов-Лисицата от Испания.

Съобщаваше му, че скоро се прибира в България и му намекуваше, че трябва да си поговорят за нещо много важно.

Вторият имейл бе от непознат подател и тъкмо неговото съдържание го изкара от равновесие.

Ставаше въпрос за злополучния обир от преди 15 години!

„Кръвта и парите са обвързани с невидими връзки!“ — помисли си той, докато четеше, къде е поканен да отиде.

Къмпинг „Рай“. Пред очите му отново изникна старата сводка.

Двойното убийство.

А колко ли още щяха да последват?
Усети хлад в сърцето си и потрепера.

* * *

Коце Маца не беше изгубил усета си към убийствата. Въпреки възрастта си никога не отказваше, ако му предложеха изгодна оферта. Плащаха му твърде щедро, за да не се възползва от способностите си.

На 59 години беше в отлична физическа форма и притежаваше чудесни рефлексии. Трябваше да убие един гей-депутат, чиито перверзни навици бяха застрашили едно изключително важно лоби в парламента. Този швестер бе по-точен от швейцарски часовник, когато отиваше да се чука. Правеше го винаги по едно и също време с атлетичния си любовник в любовното им убежище.

Коце Маца беше направил така, че двете извратени пиленца да заспят вечния си сън, благодарение на една газова бутилка. Убийството им изглеждаше като нещастен случай; забравили да завъртят кранчето на печката и улисани в ласките си, се бяха задушили като последните балъци.

Властите, разбира се, не изгаряха от желание да допуснат подобна информация да стигне до медиите. Господи, какви първи страници щяха да наизлязат в пресата — обратен законотворец, гушва букета, правейки щур секс с приятеля си! Избирателите съвсем образно щяха да си представят какво точно е имало в ректума на избраника им и щяха да се позамислят следващия път за кого да гласуват.

Скандалът беше потулен набързо.

Старият килър беше взел хонорара си и сега съсредоточено се любуваше на пъстрите шарки на ориенталския килим, застлан върху пода на шефския му кабинет. Всъщност официално, той се занимаваше с охранителен бизнес. Фирмата му беше съвсем легитимна и данъците ѝ се плащаха стриктно.

Коце Маца беше пълен професионалист. Никакви лирични отклонения или морални скрупули не го тормозеха. Не допускаше никакви рискове. Именно в това се състоеше тайната на дългата му

кариера — не оставяше никога свидетели, веществени доказателства или улики след себе си!

Но ето, че днес му се беше случило нещо съвсем непрофесионално.

Беше получил имейл, заплашващ по недопустим начин сигурността му!

Неизвестният подател му загатваше, че разполага с изобличаващ материал относно една негова стара поръчка. Убийство, случило се на една яхта в разгара на страховита буря, преди 15 години!

Малцина знаеха за смъртта на онзи нещастен тийнейджър; още по-малко бяха тези, които можеха да посмеят да го изнудват. По тази причина бе гневен, докато размишляваше, вторачил погледа си в сложните фигури на килима.

Той не можеше да рискува излишно. Особено сега, когато бе в края на кариерата си!

— Добре! — промълви най-сетне. — Ще дойда и ще ви... избия! Всичките!

Беше свикнал да изпълнява обещанията си.

Каквото и да му струваше това.

ГЛАВА 8

Първата кола — тъмносин фиат „Бамбино“ — пристигна посред нощ. Шофираше я атлетичен мъж, приблизително около четиридесет и пет годишен, с грижливо вчесани коси. До него седеше приятелката му, красива брюнетка, която гледаше право пред себе си, без да мигне изобщо.

Константин Паунов беше предупреден за гостите и ги посрещна буден, въпреки късния час. Разпорежданията на собственика на къмпинга бяха: уважение и безукорно обслужване на всеки гост, независимо от социалното му положение.

Николо Баризи беше несъмнено неприятен тип, но управителят беше изключително търпелив и любезно го покани заедно с дамата му в най-люксовото бунгало — с джакузи и просторна спалня за двама.

— Утре ни събудите късно следобед! — нареди на български „италианският“ гост, преди да затръшне вратата под носа на младия мъж.

Призори на паркинга спря още една кола. Сребрист мерцедес-бенц SL 55 AMG. От него с достолепна осанка слезе висок блондин, вече прошарен, но все още запазил стройната си фигура. В списъка бе под името Данаил Асенов от Барселона, Испания.

Тъмнорусият мъж също беше настанен в бунгало и веднага се възползва от удобното легло, за да си почине от дългия път.

Към обяд, почти един след друг, пристигнаха два автомобила.

От единия излезе представителен мъж на около четиридесет няколко години, с военна стойка, бдителни очи, привикнали да проучват и да подозират всичко и всеки. Бяха очите на ченге. Това, разбира се, беше Пламен Доков, главният инспектор, който също беше сред вип персоните.

Полицаят го поздрави сдържано и го помоли вежливо за стая. Поиска да му поднесат обяд, защото не бил слагал нищо в устата си от предния ден. Константин се отнесе с уважение към него, изпитвайки естествен респект към длъжността му.

Четвърт час по-късно, се появи и най-опасният посетител на туристическия обект. Извънредно висок, мускулист, въпреки напредналата си възраст, с перфектно обръснат череп, върху който въпреки жегата нямаше и следа от влага.

„Роден убиец!“ — помисли с трепет младият мениджър.

Мъжът не зададе никакви въпроси, не се поколеба нито за миг, не се учуди от нищо; последва мълчаливо и безстрастно посрещача си до определеното му бунгало.

— Очаквам колега — предупреди. — Изпратете ми го веднага, щом се появи!

Управителят премълча, макар че в списъка му не фигурираше никакъв „колега“. Понякога в работата си трябваше да бъде повече благоразумен, отколкото педант.

След час се появи и непредвиденият гост — с прашен, бежов джип „Нива-Газела“. Беше около тридесетина годишен, с бледа кожа, със светли коси, добре сложен, със същите акулски очи като на шефа си. Представи се с едва доловим акцент като Женя Харитонов и попита за патрона си. Без никакви въпроси, Константин го заведе в бунгалото на плешивия. Испита истинско облекчение, когато се отдалечи от тези двамата.

Преди залез-слънце, последна в къмпинг „Рай“, пристигна Вената Анкова.

Константин Паунов я хареса веднага, въпреки че не беше вече в първа младост. На младини сигурно е била забележителна красавица, но и сега си я биваше!

Управителят ѝ целуна ръката и според указанията на собственика я настани в бунгало № 5. Същото, в което се бе разиграла драмата с двойното убийство.

Междувременно облаците в прихлупеното небе се бяха сгъстили съвсем.

След няколко минути закапаха първите едри капки дъжд.

А миг по-късно — се изля истински порой!

Небето се пропука в паяжина от ослепителни светкавици, а гръмотевиците затрещяха като оглушителна канонада.

През нощта река Змийска напусна коритото си и наводни цялата околност, откъсвайки къмпинга от света.

В инструкциите на собственика това също беше предвидено!

Звучеше абсурдно и ирационално, но беше точно така.

* * *

— Господи, такъв ни бил късмета! — почеса се по тила Стефан Динков. — Не очаквах да се случи точно сега!

Целият път пред очите им и рехавата гора от двете му страни бяха залети с вода, чиято мътна повърхност бе изпъстрена с мехурчета от упорито валящия дъжд.

— В капан сме! — безпомощно вдигна рамене Стела Пеева. — Откъде се взе този циклон? Прогнозата беше за слънчево време!

— Нищо не познават! — промърмори недоволно възрастният мъж. — Отрязани сме! Не можем да се върнем в селото!

Наистина реката беше покрила всичко, докдето стигаше видимостта. Невъзможно беше да се прекоси това водно пространство, без помощта на плавателен съд, а зад гъба им беше морето.

— Може цяла седмица да си останем тук! — въздъхна дълбоко Динков.

Двамата, свити в жълтите си дъждобрани, лъснали от дъждовните капки, се прибраха обратно в паркинга, където мръсните потоци на наводнението още не бяха стигнали. Измокрен и окалян, шприцът Макс лаеше възбудено около тях.

Смутени, те продължиха към къмпинга. Имаше само един час до пладне, но времето беше толкова сиво и потискащо, че внушаваше усещането, че денят ще свърши всеки миг.

— Какво ще правим сега? — отчаяно възкликна блондинката.

Стефан Динков само поклати глава. Какво можеха да направят в тази бедствена ситуация, освен да чакат и да се надяват кризата да приключи по-бързо. А можеше да бъде и по-лошо! Да газят до гърдите в бучащата вода из селските улици, или да попаднат в някой дълбок въртоп...

Неусетно бяха стигнали до бунгалото на Паунов, когато вратата се отвори и самият той се появи на прага.

Беше в черен шушляк, лицето му бе уморено, поздрави ги учтиво.

— Добре, че ви срещнах! — каза. — След десет минути се събираме в „киносалона“, за да обсъдим създалото си положение. Ще се видим там.

И угрижен, забърза нататък, за да предупреди и останалите гости за предстоящото събиране.

„Киносалонът“ беше бунгалото с хромирания бар и огромния плазмен телевизор „Metz“. Трябваше да минат поне още десетина минути, докато се съберат всички.

За Стела Пеева и Стефан Динков, това бяха непознати, но бяха срещали вече някои от тях непосредствено след пристигането им.

Например симпатичната дама, която приближаваше петдесетте, но продължаваше да бъде все така очарователна. Приличаше на застаряваща кинозвезда и както бяха подразбрали, бе пристигнала чак от Ню Йорк.

След нея, изтръсквайки мокрите си дрехи, влезе една двойка — мъж и жена.

Той беше много елегантен, личеше си от пръв поглед, че умее да се грижи за себе си. Изразът на лицето му обаче беше нахакан и в известен смисъл — смущаващ. С такъв тип беше по-добре да си нямаш работа.

Тя беше красива, тип манекенка и вероятно живееше на издръжката на заможния си приятел. Женската интуиция на Стела Пеева ѝ подсказваше, че не са семейни; разговаряха тихо и въпреки че мъжът носеше фамилията Баризи, според нея, си бяха чисти българи.

След това се появи висок блондин в светъл летен костюм и привлекателен мъж, с шарещи очи, които опипваха внимателно обстановката. Репортерката го нарече шеговито „ченге на курорт“.

Русият плъзна погледа си по насядалите гости и сам се настани в един свободен фотьойл, където отегчено кръстоса краката си.

Стела остана озадачена от реакцията на мнимия италианец. „Май че се познават!“ — хрумна ѝ изведнъж. Поне така изглеждаше, ако се съдеше по изражението на арогантното конте, но от друга страна, блондинът въобще не беше реагирал на размяната им на погледи.

Последни в бунгалото влязоха двете най-опасни птици в тая доста странна менажерия. Плешивият и младият му придружител. Които и да бяха те, студени тръпки я полазиха между лопатките.

Тя отново си отбеляза, че „жабарят“ трепна повторно. Тоя път по-овладяно и незабележимо. „Този май че знае повече от другите!“ — реши репортерката, докато отместваше погледа си от антипатичната му физиономия.

Най-после се бяха събрали всичките десет обитатели на изолирания от света къмпинг „Рай“. „Като десет малки негърчета сме!“ — засмя се мислено тя, без изобщо да подозира, колко права е в действителност!

С притеснен вид, Константин Паунов застана пред тях.

Помисли няколко секунди, преди да произнесе кратката си реч:

— Дами и господа, упълномощен съм от собственика на туристическия обект, — закашля се внезапно, обсебен от някакво потискано до тоя момент неудобство — да ви пусна обръщението му към вас, записано, ето на това DVD-и... — Той непохватно им показа една прозрачна персигласова кутийка с диск в нея.

Младият управител пристъпи от крак на крак, очевидно чувствайки се нелепо, но нямаше как — началството бе наредило тоя цирк.

— Мислехме, че ще обсъждаме бедствието — насмешливо подхвърли от мястото си Данаил Асенов.

Никой не обърна внимание на забележката му, всички бяха изпълнени с напрегнато очакване.

„Господи!“ — помисли си шокирано русата красавица. — „Та те са знаели предварително!“

Само тя и Стефан Динков бяха заинтригувани от случващото се; останалите бяха нервни, но не и чак изненадани.

Без повече предисловия, младият мъж постави диска в плеъра и след няколко манипулации с копчетата на дистанционното, екрана на телевизора трепна и се появи картина.

Беше чернобял образ на оскъдно осветена празна стая. Нямаше и помен от мебелировка, приличаше по-скоро на оголено фотографско ателие или театрално студио в очакване на нов реквизит.

После от множеството сенки се откри една.

Осветлението беше такова, че тя изглеждаше аморфна и призрачна. Можеше да е мъжка или женска. Не беше ясно.

Имаше нещо злоещо и застрашително в нея, сякаш идваше от царството на мъртвите Хедес, или беше вестител от някакво злокобно

селение.

Най-после Сянката проговори.

Очевидно използваше електронно устройство за модулиране на гласа си.

Звучеше хрипливо, като нашепване от древен гроб; създаваше ужасяващото впечатление, че ако ей сега блиснеш светлина, щяха да станат свидетели на нещо отблъскващо и смразяващо, което не беше за човешките очи.

Сянката произнесе провлачено и стържещо:

— Аз съм вашият съдия и екзекутор! Питате се защо изглеждам точно така. Всъщност, по-важното е да знаете защо сте тук. Някои от вас са обременени с ужасна вина, поне тия, които са получили покани, принадлежат към тая категория! Останалите са виновни само хипотетично. И от тях зависи дали ще си останат такива, или и те ще се присъединят към списъка ми.

Вие, господин Баризи, сте всъщност гангстера Никола Ваташки, по прякор Усмихнатия! Пластичната операция ви е променила до неузнаваемост, но ужасното ви минало си е все същото!

Вие сте патологичен убиец и сте обвинен, че на 15 юни 1991 година, сте убили на яхтата си „Велзевул“ 15-годишния Боян Кирилов Марков, който не ви е сторил нищо лошо!

Десет месеца по-късно, изпращате убиец в този къмпинг и в нощта на 29-ти срещу 30-ти март 1992 година, причинявате смъртта на Кирил Марков, баща на удавеното от вас момче!

Заради злодеянието ви, ви осъждам на смърт! Присъдата е окончателна и не подлежи на обжалване!

Вие, Данаил Асенов, известен още като Лисицата, сте обвинен, че сте подбудили към престъпление един доведен до безизходица мъж, който ви си е доверил. По този недопустим начин, сте предизвикали смъртта на съученика си Кирил Марков и неговия син!

За това ви престъпно деяние, ви осъждам на смърт, без право на обжалване.

Главен инспектор Пламен Доков, или само Манекена. Като човек на закона, вие би трябвало да защитавате чуждата собственост и живота на гражданите! Вие обаче сте лишен не само от професионална чест, но сте и презрян бандит. Умишлено замисляте и осъществявате мащабен обир на един милион долара, принадлежащи на подсъдимия

Никола Ваташки. Но престъплението ви не приключва до тук! Увличате в заговора си един добър човек с цел да го използвате по-късно като алиби за вас и съучастника ви Данаил Асенов-Лисицата. Не ликвидирате лично Кирил Марков, но го тласкате към гибелта му заедно със сина му!

Смъртното ви наказание е абсолютно заслужено!

Венета Анкова, вие сте майка и жена, която дълбоко ме отвращава! В нощта на 14 юни 1991 година, бившият ви съпруг ви се обажда по телефона от една мотелска стая с отчаяната молба да помогнете на детето си!

Сърцето ви не трепва! С чудовищният си егоизъм, обричате на сигурна смърт сина си Боян Марков! Това е ниско и долно, дори животните закрилят малките си в беда! За това съвсем справедливо ще умрете, и дано Бог се смили над душата ви!

Костадин Мацев, известен в подземния свят като Коце Маца. На вашата съвест тежат многобройни убийства, но тук сте подсъдим само за две! Вие сте основният съучастник в убийството на Кирил и Боян Маркови! Вие ги откривате, залавяте и отвеждате на яхтата на подсъдимия Никола Ваташки-Усмихнатия. По-късно им отнемат живота заради престъпната ви активност.

Издавам смъртна присъда и не си мислете, че ще избегнете възмездие, използвайки специфичните си умения! Този път ще претърпите неуспех!

Тук има и петима, които не фигурират в списъка ми с виновни.

Вие, Стела Пеева, сте тук по силата на сляпата случайност. И не сте обвинена в никакво престъпление. Ако, обаче, се опитате да помогнете на осъдените на смърт, ще ви считам за съучастничка и ще ви езекутирам заедно тях!

Същото важи и за вас, Стефан Динков, както и за вас, Мариана Славова; въпреки че сте любовница на един убиец, вие самата не сте убила никого и за това няма да ви преследвам, освен ако не съдействате на любовника си!

Коце Маца е довел със себе си човек, украинец по националност, на име Евгени Харитонов.

Господине, вие сте наемен убиец и като такъв подлежите на присъда, но в разглеждания случай нямате нищо общо с убийството на семейство Маркови! Зная, че ще се опитате да помогнете на шефа си,

за това ви предупреждавам — не го правете, защото ще изгубите живота си!

Приключвам с Константин Паунов.

Вие също сте от невинните, ако искате да оцелеее, запазете неутралитета си!

Благодаря ви за вниманието!

В следващите няколко дни ще превода в действие издадените смъртни присъди! Съдът се оттегля!

Не ви пожелавам приятно прекарване, защото ничия екзекуция не е приятно изживяване!

Картината на телевизора угасна внезапно и екранът потъмня.

Изведнъж във възцарилата се плътна тишина, някой закрепця пронизително и истерично. Беше Венета Анкова, никой от присъстващите не ѝ се притече на помощ.

* * *

Едва бе заглъхнал писъка на ужасената жена, когато Никола Ваташки-Усмихнатия скочи на крака и изтича до Константин Паунов.

По устните на гангстера играеше познатата садистична усмивка. Беше бесен от гняв, сиреч — смъртоносен.

— Ти!... Ти ли скрой тоя номер!? Знаеш ли с кого се ебаваш, момченце?!?

Беше сграбчил за гърлото младия управител и ако се съдеше по моравата му физиономия, онзи береше душа.

— Остави го на мира!

Мариана Славова го беше хванала изотзад и въпреки откровения страх, изписан на лицето ѝ, се опитваше да го отдели от жертвата му.

Усмихнатия се обърна рязко, зашлевявайки ѝ звучна плесница. Тя падна върху лъскавия под с разкъравена уста и подвити нозе. Полата ѝ се беше повдигнала — бедрата ѝ наистина заслужаваха внимание.

Всички бяха станали от местата си с изопнати от напрежение гримаси. Агресивността на Ваташки не им се нравеше.

Данаил Асенов-Лисицата се беше скрил зад гърбовете на останалите, шокиран, че се е срещнал отново след толкова години с

бившия си шеф.

— Престанете с безобразията! — заяви твърдо един мъжки глас.

Погледите на гостите се впиха в Пламен Доков, който стискаше в изпънатата си ръка късоцевен револвер Colt .38 SF-VI.

Насоченото дуло и непоколебимата решимост на Манекена, охладиха като студен душ яростта на бандита. Той заряза полузадушения мъж и вдървено се наведе да помогне на любовницата си, която все още беше замаяна от шамара му.

— Никога повече не ме заплашвайте с оръжие! — изсъска към ченгето, докато отвеждаше приятелката си към дъното на помещението. Пред очите му се мярна Данаил Асенов, това върна опасната усмивка на устните му. Посочи го заканително с пръст. — Не съм те забравил, копеле, ще ми платите с ортака си с лихвите за обира!

— Запазете самообладание! — взе думата Коце Маца — Който и да ни заплашваше от телевизионния екран, той е сам, а ние сме десет! При това някои от нас, не се никак безопасни! — Устните му се разтегнаха във вълча усмивка.

— Кълна ви се!... — изхриптя зад гърба му младият мениджър. — Само изпълнявах указанията на собственика! Нямам нищо общо с отправените заплахи, нямах никакво понятие за съдържанието на диска...

— А кой всъщност притежава това място? — поинтересува се Стефан Динков.

Константин Паунов погледна към уравновесения възрастен мъж.

— Не зная... — изпелтече с преbledняло лице. — Никога не сме се срещали очи в очи! Винаги получавах писмени нареждания...

— Къде е останалият обслужващ персонал? — попита главният инспектор.

— Трябваше да пристигнат утре, но при тези форс маможрни обстоятелства... — Константин замлъкна притеснено.

— Какво ще правим сега? — вметна разстроена русата репортерка.

— Трябва само да изчакаме — отвърна ѝ един глух глас в натезалата тишина. — Той ни обеща, че скоро ще започне с екзекуциите...

Всички погледнаха към Венета Анкова. Имаше нещо прекършено в душата ѝ, което ги караше да изтръпват и да вярват, че

скоро ще се случи непоправимото!

ГЛАВА 9

Момчето излезе от морските вълни без изобщо да обръща внимание на дъжда, който веднага запердаши по голата му кожа. Заизскачва се без колебание по слегналия мокър пясък, нагоре по склона на стръмната дюна, докато стигна до виещата се като серпентина пътека към къмпинга.

То беше абсолютно безчувствено. Не изпитваше обичайните физически потребности, а духът му бе зареден единствено с несъкрусима неумолимост, защото това, което се канеше да направи по-късно, изискваше непреклонност до самия край.

Докато вървеше уверено в рядката кал, чу зад себе си печалния вой на мелеза.

Добрият стар Брит!

Верният четириног приятел на баща му!

Момчето знаеше как изглежда в очите на престарялото псе. Един тънък, но много жилав младеж, със зеленикава кожа и безразборно полепнали по нея водорасли, мидени черупки и дребни пълзящи рачета. Очите му бяха угаснали, приличаха на два пресни белтъка, без искрица светлинка в тях, уж взрени в нищото и все пак виждащи всичко.

Момчето бе мъртво от цели 15 години.

В измършавелия помияр имаше все още малко живец, но той беше вече близо до смъртта си, за това му бе дадено да го вижда как шляпа под дъждовните капки в отиващия си ден, за да изпълни задачата си.

Момчето най-после стигна до безредно издигнатите на моравата бунгала.

Наоколо беше самотно и безотрадno. Гостите се бяха изпокрили от отприцилия се потоп; никой не изгаряше от желание да се изложи на плющящите струи на стелещата се водна завеса.

Мелезът беше изостанал или най-вероятно се беше скрил, ужасен от предстоящото деяние. Момчето не се интересуваше от

кучето. Не му трябваше дружбата му. То беше дошло, обзето от решимост да поправи една стара несправедливост.

Желанието му бе, да не е повече самотно!

Вярно, че във вечно неспокойното море, го очакваше баща му.

Двамата отдавна бродеха из тъмните глъбини и пустеещите нощни плажове, но им липсваше нещо важно и момчето се бе завърнало да си го прибере.

Най-сетне се спря оцъклено и със сплъстени от водата коси.

Тялото му излъчваше флуиди от сладникаво-гнусни миазми на леш.

Беше само на една крачка от изпълнението на плана си.

Плътта му се беше превърнала в плесенявали струпеи.

То хвана дръжката на вратата и я откряна безшумно.

Влезе в бунгало № 5.

Бе дошло да убие майка си.

За да има отново семейство.

* * *

Венета Анкова се прибра в бунгалото измъчвана от силно главоболие.

Не можеше да забрави как я гледаха останалите гости.

Искрено съжаляваше, че си беше изпуснала нервите по този истеричен начин. Но като чу обвиненията на Сянката с хрипливия глас, в сърцето ѝ се насъбра толкова ужас, че тя не издържа и даде воля на чувствата си.

И още нещо, блондинката с шприца, очевидно се канеше да я заговори, но после размисли и си тръгна с възрастния си спътник.

Какво ли искаше да ѝ каже?

Или и тя я презираше, и не желаше да има нищо общо с нея.

Беше се оказала лоша майка, изглежда — най-лошата; беше изоставила сина си в най-критичния момент от живота му и той беше загинал от ръката на убийци. Но извършеното злодеяние не заличаваше вината ѝ! Тъкмо обратното.

Написка очите си с хладна вода на мивката и масажира слепоочията си, но упоритата мигрена не я оставяше на мира.

Измъчено се усмихна на отражението си в огледалото; за своята 48-годишната възраст изглеждаше все още добре! Спомни си как я беше погледнал младият мениджър при първата им среща, определено в очите му блестеше възхищение.

„Господи, винаги съм навита за флирт! Ужасявам се за собствения си живот, а съм толкова грешна пред паметта на Боян!“

Тя легна в широкото легло, без да сваля дрехите си. Опита се да поспи и дори успя да подремне за известно време, но нещо внезапно я стресна и тя отвори очи, сигурна, че не е сама в стаята.

Но в бунгалото, освен нея, нямаше никой друг.

Главоболието ѝ се беше усилило, както и дъждът отвън.

Водните струи пердашеха по стъклата на прозореца.

Погледна часовника си, денят отиваше към края си; скоро щеше да мръкне, а тя се чувстваше изцедена.

Сети, че в банята бе забелязала малка аптечка.

Провери, но остана разочарована: беше празна.

„Боже мой, как ме тормози тая мигрена!“

Огледа се нервно и изведнъж видя на шкафчето до леглото си кутийка с аналгин. Изненада се, че открива лекарството едва сега, но страданието ѝ беше толкова нетърпимо, че без повече да разсъждава, изпи две хапчета. Останалите таблетки прибра обратно в картонената опаковка.

Отново си легна с натежели за сън клепачи. Беше ужасно изморена. Искаше час по-скоро да се отърве от главоболието и да се наспи по човешки. Денят ѝ беше тежък, изпълнен с неприятности и тя копнееше за почивка.

Но вместо това...

Почувства се пренапрегната. Побъркана от страх! Сякаш всичките ѝ кошмари от детството до сега, се бяха пробудили и искаха да я погълнат.

„Мили Боже, какво ми е?!?“

Не умираше, но дишането ѝ беше забързано и накъсано — беше се паникьосала. Не разбираше от какво толкова се бои, ала всичко в стаята ѝ се струваше враждебно и неестествено изкривено, сякаш беше отразено в криви огледала.

„Нима губя разсъдъка си?!“ — помисли си тя изплашено.

Трябваше да потърси помощ, но не беше в състояние; цялата беше вцепенена.

И мигрената ѝ се бе усилила многократно.

Изведнъж осъзна защо се страхува толкова!

Не просто се досети, а го видя със собствените си очи.

Причината беше в синът ѝ Боян...

Беше излязъл от морските дълбини. Виждаше го как шляпа чевръсто под пороя, изкалян и покрит до неузнаваемост с гадости.

Детето ѝ и не съвсем... Беше ужасно чужд и застрашителен тип, с външността на възкръснал мъртвец!

Зомбираното ѝ момче се беше добрало най-сетне до бунгалото.

И тя разбра по извратените му мисли, красноречиво изписани на зеленясалото му лице, че идва... да я убие!

Опита се да се надигне от леглото и да побегне. Но вместо това, се строполи на пода. Неизвестно защо, бе парализирана.

Чу как синът ѝ Боян отваря външната врата. Лъхна я отвратителна смрад на гнилоч и разложена плът.

Изпищя от ужас.

Сърцето ѝ заби лудо в гърдите ѝ.

— Не-е-е...! Господи, не!

Безполезен и отчаян вик.

Живият мъртвец я улови за гърлото.

Нямаше възможност да се бори за живота си, беше изцяло неподвижна!

Нещо влажно и хлъзгаво се уви около шията ѝ.

„Водорасло!“

Стегна я безмилостно като клуп.

Изкара ѝ дъха.

Премаза ѝ ларинкса.

Ръцете на сина ѝ я убиваха!

Странно, но нямаше никаква светлина в края на тунела...

Само безкраен ужас и болка.

* * *

— Не можем да я зарежем просто така! — заяви твърдо Стела Пеева, потръпвайки при спомена за кошмарните си преживявания в бунгало № 5.

— Съгласен съм! — каза Стефан Динков. — Отиваме да предупредим самотната жена да се пази!

Той облече жълтата си мушама и последва приятелката си, която преди пет минути беше нахлула в бунгалото му, измокрена до кости и развълнувана за съдбата на Венета Анкова.

„Има добро сърце!“ — помисли си възрастният мъж, докато вървеше след нея под барабанящите капки на дъжда.

Вече бе мръкнало и те се движеха като две неясни привидения по чакълестата алея. Не разговаряха, защото шумът от пороя заглушаваше всякакъв звук; нямаше смисъл да се надвикват в нощта.

След няколко минути бяха пред бунгалото и спряха стъписани.

Входната врата беше широко отворена. Сноп жълта светлина струеше навън.

И двамата изпитаха зловещо предчувствие, докато прекрочваха прага.

— Господи! — извика ужасено блондинката. — Закъснели сме!... Знаех си аз!... Предчувствах го!...

Стефан Динков я прегърна, хълцайки приглушено тя бе заровила разплаканото си лице в гърдите му.

Жената, на която бяха дошли да помогнат, вече нямаше нужда от нищо!

Венета Анкова висеше на едно въже, завързано за таванския гредоред. Красивата ѝ шия бе прекършена, езикът ѝ — посинял и подут — се бе показал злокобно от устата ѝ.

Нозете ѝ бяха само на педя разстояние от линолеума на пода.

„Как е могла да се обеси?!“ — запита се потресен сивокосият мъж.

Наоколо не се виждаше нито столче, нито масичка, на които да стъпи; само множество кални отпечатъци от боси крака и един гирляндр от водорасли, праметнат като шал през врата ѝ.

„Та това е убийство!“ — проумя най-сетне очевидната истина той.

И усети как ужасът сграбчва вътрешностите му в ледената си хватка.

* * *

Всички се бяха събрали в миниатюрното антре. Главният инспектор им беше забранил да влизат в стаята с трупа: и без това се бяха размотавали достатъчно из местопрестъплението.

„Все пак съм полицай!“ — каза си Пламен Доков. — „Трябва да взема нещата в свои ръце!“

Ясно бе, че Венета Анкова бе удушена с корда и по-късно овесена на гредоредата. Очевидно убиецът — мъж или жена — бе физически силен, иначе не би се справил със задачата си.

Калните следи от босите крака можеха да бъдат на всекиго.

Странни бяха водораслите, „украсили“ шията на жертвата, сякаш престъпникът бе целял определени внушения.

— Убиецът не е призрак! — грубо бе казал на Стела Пеева, която беше разказала пред всички за собствените си кошмари в бунгало № 5. — Не вярвам духовете да са стегнали примката!

Докато оглеждаше пода и ъглите на стаята, откри празна кутийка от аналгин, небрежно захвърлена на линолеума. Разгледа я замислено, таблетките се продаваха във всички аптеки.

„Странно!“ — помисли си. — „Обикновено една опаковка съдържа два блистера, но не ги виждам никъде.“

Претърси наоколо, ала не намери нищо. Кой знае защо, това му се стори важно.

„Може пък да е изхвърлила опаковките навън!“ — реши най-накрая.

— Е, до какви потресаващи заключения стигна нашия детектив? — подигра му се със зла усмивка Никола Ваташки.

Пламен Доков, раздразнен хвърли кутийката от лекарството в кошчето за боклук, без изобщо да поглежда към бандита и красивата му метреса, която преbledняла се беше облегнала на рамото му.

— Наоколо броди опасен психопат, може това да не е последната му жертва... — недоволно изсумтя той.

Данаил Асенов-Лисицата наблюдаваше тайно Ваташки, още не можеше да приеме факта, че този нагъл тип с южняшка физиономия е всъщност бившият му шеф.

„Ако става дума за садистичен маниак, няма нужда да го търсим надалеч!“ — помисли си той мрачно, докато гледаше Усмихнатия.

Коце Маца се приближи спокойно до трупа и разгледа разкривената гримаса на лицето му.

— Била е паникьосана — промълви той. — Едва ли е оказала някаква съпротива на убиеца си... Всъщност няма следи от борба.

В този миг в бунгалото запъхтян влезе Константин Паунов; беше разбутал безцеремонно Женья Харитонов, Стефан Динков и Стела Пеева, скупчили се в малкото преддверие.

Лицето на управителя беше напрегнато, заеквайки той каза:

— Елате, да видите нещо!

Тръгнаха във вкупом след него. Дъждът беше отслабнал значително, но те не усетиха изобщо разликата. Бяха измокрени, изплашени и въпреки че не знаеха какво ще им покаже мениджърът, бяха уверени, че ще е нещо важно.

Стигнаха до служебното му бунгало и влязоха един след друг в индианска нишка. Озоваха се в дискретно осветен офис, където всичко изглеждаше съвсем безметежно в сравнение с ужасяващата обстановка в бунгало № 5.

— Защо, по дяволите, ни доведохте тук?! — изпусна си нервите главният инспектор.

— Само един момент! — вдигна показалец Константин Паунов.

Той се наведе над широкия плот на бюрото и обърна към тях 17-инчовия монитор на компютъра си.

За миг жеста му изглеждаше безсмислен, но сетне започнаха смаяните възклицания.

— Но това сме ние! — измърмори учуден Данаил Асенов.

На плоския екран имаше скрийн сейвър с техните 3D изображения!

— Погледнете тук! — каза им Паунов, сочейки им първата редица със стилизирани образи.

— Но това... е Венета Анкова! — изсумтя полицаят. — Обесена!... Какво означава всичко това?!?

В полутъмната канцелария възцари смразяваща тишина; на всички им беше станало ясно, че нечий болен ум си играе с тях, изобразявайки екзекуциите на жертвите си. Сянката, която им беше издала смъртни присъди, бе подела жътвата си!

— Не, тоя си няма представа с кого се захваща! — изръмжа Коце Маца. — Чуйте ме добре, от тук нататък, аз командвам! Обещавам ви, че ще спипам тоя задник и ще му пръсна черепа!

* * *

— Това е саморазправа! — възрази ченгето. — Трябва да съобщим на полицията!

— Нямаме телефонна връзка — отбеляза мрачно управителят на къмпинга. — И мобилният ми телефон не работи.

Другите също потвърдиха, че джиесемите им нямат обхват.

— А интернета? — попита репортерка. — Може да уведомим властите с имейл.

— Това вече го опитах, — обясни Константин Паунов — тогава забелязах и този странен скрийн сейвър... Нямаме интернет връзка. И електрозахранване нямаше да имаме, ако не разполагахме със собствен генератор. Всичко е прецакано заради бурята.

— Значи сме изолирани от света? — уточни украинеца Женя Харитонов.

— Поне за няколко дни — вметна уморено Стефан Динков. — Миналогодишното наводнение беше ужасно: удавени животни, залети къщи, свлачища по пътищата, в селото се разминахме на косъм без човешки жертви... Няма смисъл да очакваме помощ отвън, не и преди да се отдръпнат речните води.

— Значи аз командвам! — повтори с метални нотки в гласа Коце Маца. — И първата ми заповед е още тази нощ да се разделим на две групи!

— Това пък защо? — попита Ваташки.

— Много е вероятно убиецът да е сред нас и най-логично е той да е сред така наречените „невинни“, както се изрази нашият „съдия“ от видеозаписа — отговори сериозно гологлавият килър.

— Откъде сте толкова сигурен? — прекъсна го Пламен Доков. — Възможно е маниака да се крие навън!

— Така е, — съгласи се човекът с бръснатия череп — но е по-малко вероятно. Няма да ви изреждам аргументацията си. За всеки

случай, ще се разделим на две, а утре, ако времето позволи, ще претърсим околността.

— Правилно! — ухили се Никола Ваташки. — Ние „виновните“ нямаме интерес да се избиваме взаимно! Нека действаме по плана на Коце Маца! Идеята му ми допада!

Професионалният убиец погледна ледено присъстващите и каза с нетърпящ възражение глас:

— Вие Стела Пеева, Стефан Динков, Константин Паунов и Мариана Славова ще бъдете временно изолирани в „киносалона“ до второ нареждане. Ще имате на разположение всичко необходимо: храна, напитки и телевизия! Приемете го като почивка в по-задушевен кръг.

— Почакайте! — Ваташки бе самото олицетворение на гнева. — Приятелката ми няма да ходи никъде, аз отговарям за лоялността ѝ! Тя не е убиец! Освен това Харитонов също бе включен в списъка с „невинните“!

Коце Маца избухна в зловец смях.

— Женя — невинен агнец?! Господи, та той си е мое куче! Нима точно на вас трябва да обяснявам предмета на нашата дейност?

— Няма да закачате Мариана! — заинати се Усмихнатия, пристъпвайки заплашително напред.

Нещо студено и неприятно се впи в основата на дясното му ухо; нямаше нужда да е Нострадамус, за да се досети какво е.

— Ще трябва да се примирите — чу гърления глас на младия украинец.

— Махни желязото, иначе ще съжаляваш, боклук!... Добре! Тя остава с тях... засега!

Коце Маца вежливо, но твърдо покани посочените мъже и жени да го последват до импровизирания „арест“.

— Ако сте невинни, няма от какво да се боите! — подсмихна се цинично. — Това са само известни... предохранителни мерки.

Никой не се опита да му възрази, украинецът ги държеше със сигурна ръка в обсега на своя 9-милимитров Walther P88.

ГЛАВА 10

Пламен Доков не можеше да заспи. Адреналинът му се беше покачил до небесата, беше абсурдно да попадне в царството на Морфей!

Вкъщи страдаше често от безсъние. В такива случаи прескачаше до близкия нощен магазин. Там винаги имаше посетители — зажаднели за алкохол среднощни пияндета или клиенти закъсали просто за храна, или цигари; продавачките бяха хубавички и имаха какво да покажат в дълбоките си деколтета. Изпиваше обичайната си кола, съзерцавайки това, което момичетата предлагаха и вместо да се разсъни, се прибираше у дома и заспиваше като къпан в самотното си легло.

„Трябва да се поразтъпча малко!“ — реши той.

Наоколо, разбира се, нямаше нощен магазин. Нито хващащи окото мадами. Само един луд убиец, една нещастна мъртва жена и дъжд, който се изливаше с дяволско постоянство вече от часове.

Излезе пред бунгалото и застана под арката на входа. Бе почти три часа сутринта, дъждовните струи се стичаха по алеите и попиваха в окосената трева на моравата; Луната се бе скрила зад гъстите облаци, но въпреки всичко мракът не беше непрогледен. Заради електрическия глобус, който светеше над входа на бунгалото на мениджъра.

„За какъв чеп ми беше да се замесвам в тая каша?!“ — упрекна се той.

Дори с Данаил Асенов не можаха да си поговорят по човешки, а не бяха се виждали от години. Нима алчността беше убила душите им?

Изведнъж го побиха тръпки, съжали, че е напуснал топлото легло, а и две-три студени капки се бяха оттекли коварно във врата му. Реши да се прибира, когато забеляза една прокрадващата се тъмна фигура! Дъхът му секна от напрежение. Проследи с поглед предпазливо напредващия към бунгалото на Лисицата човек. След няколко секунди бе идентифицирал среднощния натрапник.

Беше Никола Ваташки.

Абсолютно бе сигурен в това!

Обезпокоен го последва.

Онзи вече беше стигнал до целта си и внимателно изпробваше дръжката на вратата. Явно и за него беше голяма изненада, когато тя се отвори безпроблемно.

„Господи!“

Главният инспектор се затича, защото Усмихнатия беше влязъл в бараката. Зарязал всякаква предпазливост, Манекена влетя след него. Светлината в стаята го заслепи. После петната пред очите му се разсеяха и той можа да се ориентира в обстановката.

Ваташки стоеше като истукан на прага на банята.

Гледаше напрегнато нещо, което бе извън полезрението на полицая.

„Какво, по дяволите...?!?“

Пламен Доков се приближи открито, поглеждайки над рамото на замръзналия мъж.

Картината, която видя го смрази. Не че не беше свикнал със смъртта; тя му беше нещо като занаят, но само за няколко часа толкова трупове?!...

Съвършено гол, високият като върлина Данаил Асенов, лежеше поне на няколко сантиметра под повърхността на пълната до ръба с вода вана. Горкият хитрец се беше удавил най-безславно!

Не му остана време да разсъждава върху кончината му, защото юмрукът на Ваташки се стовари в челюстта му.

Просна се на пода не толкова от силата на удара, колкото от изненада.

— Предупредих ви!

Усмихнатия се опита да му размаже физиономията с пета, но вече възвърнал самообладанието си, полицаят се задейства: претърколи се, измъкна 38-калибровия револвер Colt SF-VI и го насочи с двете си ръце към нападателя си.

Онзи не се респектира и воден от яростта си, се пробва пак да го закове на пода. Тогава Доков стреля. Куршумите се забиха в стената, близо до лявото слепоочие на побеснелия бандит; няколко парченца от ламперията дори раздраха бузата му и това като че ли го вразуми.

— Другия път ще ви пръсна мозъка! — изплю закана си главният инспектор.

Изправи се тромаво, без да изпуска от очи Никола Ваташки.

Известно време се гледаха кръвнишки и това бе достатъчно Коце Маца и Женя Харитонов да нахлуят в бунгалото с готови за стрелба ютии.

Доков прибра демонстративно колта си с рязана цев, кимвайки към Ваташки:

— Сипах го като се промъкваше насам! Погледнете в банята!

Коце Маца и съратникът му отпуснаха надолу дулата на пистолетите си, и надникнаха там.

— Може да се е подхлъзнал, да си е ударил тила във ваната и губейки съзнание да се е удавил! — подхвърли полицаят. — Такива неща се случват често.

— Случаят не е такъв! — отреза го плешивият убиец. — Бил е убит! Вижте само как се е разплискала водата по теракотените плочки, има и белези по тялото му... Борил се е за живота си, докато някой е натискал главата му под водата.

— Убиецът трябва да е бил атлет, за да се справи! — отбеляза ченгето.

— Или луд! — опонира го Коце Маца. — Те също имат прекомерно много енергия.

— Няма да ви лъжа, бях дошъл да го убия този мръсник, но някой за съжаление ме е изпреварил — избоботи Ваташки с ненавист.

— Това го вярвам! — каза Коце Маца — Ако бяхте вие, нямаше да е толкова чистичко...

Двамата се изгледаха и бандитът избухна в смях.

— Прав сте! Щях да му откъсна главата на този кучи син!

— Възможно е да сте се върнали за втори път на местопрестъплението! Удавили сте го по-рано и сте се промъкнали още веднъж, защото сте забравили нещо важно... — обвини го Манекена.

— Това не е негово дело! — защити го възрастният килър. — Не познавате почерка му, ако беше той, щяхме да газим до коленете в кръв!

— А вие, господин детектив, имате ли алиби? — заяде се Усмихнатия.

— Бях излязъл на чист въздух. Не ме ловеше сън и тогава го забелязах да се прокрадва насам...

— Ние с Жения бяхме заедно — заяви Коце Маца. — Обсъждахме някои наши проекти...

— Тогава излиза, че... — подхвана Пламен Доков.

— Че съм сбъркал! Да, признавам си! — въздъхна старият убиец. — Вероятно маниакът се крие някъде наоколо. Утре ще освободим задържаните, ще организираме щателно претърсване на района. Може и да имаме късмет да го пипнем, в края на краищата, няма къде да се дение в тая буря.

Поговориха си още малко и накрая Коце Маца им предложи да заключат бунгалото, и да се прибират по стаите си. И без това утре им предстоеше нелек ден.

„Нещо не е както трябва!“ — помисли си главният инспектор, докато се връщаше в бунгалото си. — „Прекалено е спокоен Коце Маца и как само го фиксира с поглед украинецът, когато спомена, че са били заедно! Интересно, кой на кого, осигурява алиби по тоя начин?“

Докато другите се разотиваха под капките на несекващия дъжд, убиецът с избръснатия череп, се отби в офиса на Константин Паунов.

Компютърът на бюрото работеше.

Снимката на Данаил Асенов я нямаше.

Скрийн сейвърът изобразяваше стилизирано удавен мъж във вана.

„Може да не е с всичкия си нашият убиец, но не му липсва въображение!“ — каза си Коце Маца, докато замислен напускаше канцеларията.

* * *

На другата сутрин „арестуваните“ бяха пуснати и им бе съобщена трагичната новина, че Данаил Асенов-Лисицата е убит.

Това потресе двамата мъже и двете жени.

Константин Паунов намери сили да каже:

— Този факт премахва ли от нас съмнението, че сме убийци?

— Всъщност, да — отговори Коце Маца. — През цялото време сте били затворени, не виждам как бихте могли да убиете някого!

— Радвам се, че ни имате отново доверие — заяви саркастично Стела Пеева, притиснала към гърдите си шприца Макс. — А ние

можем ли... да ви се доверим?

— Убиецът се крие навън — обади се Пламен Доков. — Не е един от нас; за това ще проведем претърсване на местността, до колкото ни позволява бедствието, разбира се.

— Но този човек е опасен! — каза Стефан Динков. — А ние нямаме никакво оръжие!

— Разполагаме с два пистолета и един револвер, както и с боеприпаси за тях — обясни спокойно гологлавият килър. — Огнева мощ, с която можем да възпрем всекиго! Имаме и числено превъзходство! До този момент бяхме плячка, сега обаче ситуацията се променя — ставаме ловци! А бъдете сигурни, че ние умеем да ловуваме!

Тонът и израза на лицето му бяха такива, че никой не се усъмни, че говори истината.

— Заемаме се с работата веднага! — обяви Харитонов. — Но преди това ще прегледаме незаетите бунгала!

Свити в мушамы и шушляци, под сипещия се от прихлупеното небе дъжд, те поеха на групи да проверяват бараките.

Навсякъде стаите бяха необитаеми и поддържани спретнато, друго не откриха.

Едно от бунгалата беше едновременно склад и огромен хладилник за продукти. Решиха да оставят двата трупа върху дървените скари на рафтовете му. Беше достатъчно студено, за да се предпазят телата от разлагане; покриха ги с чаршафи и затръшнаха вратата на входа.

„Ето, че си имаме и морга!“ — помисли си главният инспектор. — „Липсват само етикетчетата, завързани за палците на краката, за да бъде всичко наред!“

След това решиха да обходят плажа.

Освен оловните води на морето, контрастиращата пяна на прибоя и изхвърлените по целия плаж водорасли и плавеи, нищо друго забележително не видяха!

— Това не е ли куче? — попита Мариана Славова, сочейки една четиринога фигура, която се скри сред високите треви на дюните.

— Най-вероятно, да — отвърна ѝ Ваташки. — Но не този помияр е целта ни!

После поеха към почернялата от непрекъснатите валежи гора.

Откриха един доста удобен черен път и зашляпаха в калните му коловози.

Скоро излязоха на брега на едно обширно блато.

Кафявата му вода беше абсолютно неподвижна. Любопитно, но този мъртвешки покой ги притегляше с особена магнетична сила.

— Това е торфено тресавище — каза Стефан Динков. — Виждате ли колко измамно стабилна изглежда повърхността му, а всъщност под торфа няма нищо! Стъпете само и се считайте за мъртъвци, тинята ще ви погълне за секунди!

— А този път за къде е? — попита Коце Маца.

— За устието на река Змийска — обясни Константин Паунов. — Когато не е преляла, мястото е много красиво!

Нещо злоещо изсъска в краката им и в същия миг изтрещяха два почти слети изстрела.

В нозете на Пламен Доков, разкъсана на късове се гърчеше голяма змия, която ги бе притеснила със съскането си.

— Ама че гадина! — изруга ченгето. — Дори не я забелязах откъде изпълзя!

— Срещат се често, — изсумтя Стефан Динков — нали реката носи името им...

— Хайде, разделяме се на два екипа! Аз и Женья ще проверим южния край на местността, а вие — северния — нареди Коце Маца. — Ако попаднете на убиеца, сигнализирайте с изстрел!

Те се подчиниха безмълвно и продължиха претърсването. Впрочем скоро стигнаха до границите на наводнението и дълбоките води ги принудиха да се върнат обратно. Освен още няколко водни змии не видяха нищо друго.

След час безплодно дирене, се събраха отново в къмпинга.

Завариха плешивият убиец да ги чака там. Беше изкалян и в лошо настроение.

— Открихте ли нещо? — попита ги.

Въпросът му беше толкова риторичен, че никой не си направи труда да му отговори.

Изморени и обезверени, гостите се прибраха в бунгалата си. Който и да беше убиецът, от него нямаше и следа, а това означаваше, че животът им виси на косъм!

— Къде е украинецът? — попита Паунов Коце Маца, преди да се разделят.

— Още се размотава някъде около тресавището.

— Дано да не му се случи нещо лошо!

— Едва ли! — усмихна се студено убиецът. — Той е с опит!

Пладне настъпи и отмина, следобедните часове се изнизаха под дикта на потискащия дъжд, слънцето почти се беше скрило зад западния хоризонт, а от Женя Харитонов нямаше и помен.

Никой не повдигна въпроса за издирването му, а и нямаше пред кого.

„Комендантът“ на къмпинга, Коце Маца, също беше изчезнал — неизвестно къде и кога.

* * *

Бунгалото беше пълно с плътни сенки, една от тях се беше вторачила преценяващо в Коце Маца.

Убиецът с бръснатата глава не изглеждаше никак притеснен и стоеше абсолютно спокоен пред нея.

— Имахме уговорка! — проговори хрипливо тя. — Вие трябваше да изпълните вашата част от сделката, аз — да ви заплатя за нея!

— Не преигравайте чак толкова! — подхвърли насмешливо килърът. — Няма нужда да се криете, аз и без това зная самоличността ви!

— Едва ли! — засмя се с електронния си глас Сянката. — Нещата не изглеждат такива, каквито са! А вие защо убихте украинеца? Това не влизаше в сметките ни?

— Защото договорът е мой и дивидентите от него са си мои! А той искаше да препечели на гърба ми; не понасям да ме крадат! Впрочем, вие започнахте тази двойна игра!

Сянката се раздвижи в полутъмната част от помещението. Ситуацията я забавляваше, макар че обектът на забавлението ѝ беше изключително опасен човек!

— Какво ми пречи да наема двама убийци? Така ще зная, че няма да оплескате планове ми.

— Милионът е мой! — твърдо заяви плешивият наемник. — Сключихме сделка според която отстранявам посочените от вас мишени, а вие ми заплащате един милион долара. Украинецът се опита да ме прецака, заигравайки се с вас!

— Справихте се отлично с премахването на Венета Анкова! — похвали го Сянката с неприкрито възхищение.

— И вие, с вашите скрийн сейвъри и видео обръщения!

Работодателят му се изкиска в мрака.

— Имам слабост към психологическите ефекти! Но все пак не биваше да убивате колегата си...

— Направих го заради убийството на Данаил Асенов! Това беше моя работа, не биваше да се меси в нея! Излъгах пред другите, че сме били заедно през нощта, за да си осигуря алиби. Той разбра, че съм го надушил; трябваше да го успокоя, че всичко между нас е наред, но всъщност изобщо не беше...

— И заради това го набутахте в тресавището!

— Да, не обичам ебалниците!

— Добре, добре! — Сянката се разшава неспокойно в полуздрача. — Между впрочем с какво упоихте Венета Анкова?

— LSD, синтетична дрога, предизвикваща халюцинации и желание за самоубийство.

— Аха, онази опаковка с аналгин е съдържала LSD; жената го е погълнала, вземайки го за най-обикновено обезболяващо! А после започват да я тормозят кошмари, необяснима паника, стряскащи видения. По-късно вие безпроблемно я удушвате и окачвате на гредоредата! Браво! Професионална работа!

Коце Маца пренебрегна похвалите и пристъпи заплашително напред.

— Условиата се променят! — заяви студено. — За убийството на останалите искам да ми платите предварително!

Красноречиво се потупа по под мишницата, където държеше пистолета си.

Бяха сами в едно от необитаемите бунгала. Сянката светкавично прецени шансовете си и взе решение.

— Окей. Ще направя така, както казвате. Добавил съм ви един бонус — няколко уличаващи документа, свързващи персоната ви със

злодеянието на онази яхта преди 15 години. Както ви писах в имейла, така и ще постъпя!

— Радвам се, че осъзнахте грешката си!

— За украинеца ли намекувате? Да, наистина сбърках с него; оказа се много слаб човек! Ето ви парите и обещания компромат; всичко е в тази чантата...

Сянката побутна с крак към него една издута кожена чанта.

Тя се приплъзна по пода, спирайки се в нозете на професионалния убиец.

Той се наведе предпазливо и дръпна ципа ѝ. Беше пълна с баксове долари. Великолепна и... безкрайно разсейваща гледка!

Бърза като змия, Сянката заби острия си като бръснач нож под лявата му плешка, точно в туптящото му сърце.

Килърът изхърка задавено. Повърна кървава каша.

Веднага разбра, че умира.

Беше ударил и неговия час — по ирония на съдбата — от ръката на един шибан аматьор!

Но Коце Маца нямаше да е Коце Маца, ако последната дума не беше негова!

Той извади чевръсто 9-милимитровия „Glock 17“ от кобура си и стреля само веднъж, преди да издъхне.

Сянката политна назад, просвайки се по гръб, пронизана от куршума.

„Мамка му!“ — помисли си гневно. — „Май че този негодник ме... уби!“

* * *

Стефан Динков се промъкна в дъжда зад административното бунгало и се огледа внимателно.

Нощта беше тиха и влажна, както бяха всички други нощи напоследък. Наоколо нямаше никой; звучеше само познатия рефрен на дъждовните капки.

Това, че нямаше жива душа, го успокои. Без позволение беше взел от офиса на управителя ключовете за пристройката, която бе лепната отзад на бараката.

Той отключи стария катинар, измъкна го от халките и вкара големия пиринчен ключ в ключалката. Завъртя го. Вратата на склада се отвори, скърцайки с несмазаните си панти.

На пръв поглед тясното помещение бе претъпкано с ненужни вехтории. В дъното обаче, на един от рафтовете, бе грижливо прибрана една надуваема лодка. Стоеше си там от години и възрастният мъж си спомни за нея съвсем случайно; беше я виждал миналото лято, когато с приятеля си Константин се ровеха за... вече беше забравил за какво бяха търсвали в склада, но лодката си лежеше и сега на прашния стелаж.

Взе я заедно с помпата към нея, поемайки прегърбен под тежестта им към паркинга. След пет-шест минути беше там, задъхан и вир вода.

Паркингът също беше наводнен и равнището на водата бе достигнало до средата на автомобилните гуми.

Той си почина няколко минути, после с помощта на ръчната помпа я подготви за експлоатация.

Беше клас Selva, модел Jolly 270, едноместна, с оребрено дъно и две алуминиеви весла. С високото си газене бе перфектна за плаване при сегашните условия.

„Прекрасно!“ — помисли си среброкосият. — „Ще изчакам до разсъмване, за да отплавам до селото за помощ!“

Дъждът отново се беше усилил и той побърза да скрие лодката в близките шубраци. Тук едва ли някой щеше да я намери до изгрев-слънце.

Върна се в склада, постави помпата на рафта, заключвайки сетне вратата.

Трябваше да прибере ключовете в канцеларията на управителя.

Ослуша се. Като че ли бунгалото беше празно.

Изтощен и плувнал целият в пот, влезе тихичко вътре и... замръзна втрещен.

Безволево отпуснал задника си на въртящия се стол, Константин Паунов седеше с подгизнали в кръв дрехи. На пода до дясната му ръка се бе търкулнал малък лъскав пистолет „Байкал 422“. На бюрото, пред него, имаше лист хартия.

„Какво, какво, по дяволите...?!?“ — изломоти смаяният старец.

Това, което прочете буквално го смаза.

Нямаше смисъл да го препрочита: беше прощално писмо.
Писмо на самоубиец!

ГЛАВА 11

Стефан Динков беше отметнал снежнобелия чаршаф и на фона му лицето на мъртвия управител изглеждаше още по-тебеширено.

— Това е бележката, с която се сбогува с нас! — подаде им той поизмачканото късче хартия.

Стела Пеева я прочете с изпълнени със сълзи очи и я даде разтреперана на Мариана Славова; тя пък от своя страна, разстроена я натика в ръцете на Никола Ваташки, който я погледна съвсем формално, преди да я връчи на главния инспектор, който беше чел и други писма на самоубийци.

Оцелелите гости се бяха скупчили в хладилната камера, която се бе превърнала в морга с всичките тия мъртъвци в нея.

— Доколкото разбирам — измърмори Пламен Доков — този младеж е бил депресиран от трагичните събития, разиграли се през последните няколко дни и до голяма степен е обвинявал себе си, че не е могъл да ги предотврати... Изключително чувствителна натура, като се има предвид, че от него самия абсолютно нищо не е зависело!

— Този е един смахнат идиот! — отсъди безсърдечно Усмихнатия. — Да се простреля сам в сърцето, каква глупост!

Стела Пеева си спомни за непохватните му опити да флиртува с нея и това я изпълни с още по-голяма скръб; пристъпи развълнувана напред в желанието си да го докосне.

Стефан Динков бързо покри мъртвия и загрижено пое в обятията си разплаканата блондинка.

— Не се тревожете! — прошепна ѝ бащински в ухото. — Наистина не трябва! Скоро всичко ще се оправи!

Бяха се простили със самоубилия се мениджър. Излязоха премръзнали от хладилния склад, затръшвайки масивната му врата зад себе си.

Денят беше започнал за кой ли път с неприятни новини и с още по-лошо време, което продължаваше да наводнява местността.

Старецът им беше показал новите 3D изображения на монитора на компютъра в бившия офис на Константин Паунов. Едното

показваше удавен в тресавището мъж, а другото — гологлав здравеняк, прободен с нож в гърба. Очевидно в първия случай ставаше дума за безследно изчезналия украинец Женя Харитонов, докато вторият труп, колкото и абсурдно да изглеждаше, най-вероятно бе на професионалния убиец Коце Маца!

— Хм-м, трябва да претърсим отново бунгалата! — подхвърли замислено главният инспектор.

Нямаше и какво друго да се направи.

Скоро откриха проснатото, в локва от съсирена кръв, тяло на килъра.

Все още стискаше пистолета си, а на лицето му бе изписана искрена изненада, сякаш не можеше да възприеме факта, че най-последно си е намерил майстора!

Всичко това се бе случило час преди да се простят с мъртвия Константин.

Сега, когато бяха останали само петима, подозренията им се бяха изострили до крайност.

За това предпочетоха да се разотидат по стаите си.

Стела Пеева се прибра, подсмърчайки, с нищо неподозиращия, жизнерадостен шприц Макс.

Доков, стиснал в джоба на дънките си късоцевния си колт, влезе в бунгалото си, изпълнен с мрачни предчувствия, че следващият труп може да е самият той.

Никола Ваташки-Усмехнатия почти полово възбуден от надвисналата опасност, реши да си вземе душ, за да поохлади мощния си нагон. Любовницата му Мариана Славова седеше отпуснато на леглото, забола безучастния си поглед в пода.

Всички се бяха отдали на бездеен песимизъм, докато само един от тях беше решил да действа.

Сивокосият мъж изтика гумената лодка в мътните води на пороя и загреба енергично към селото; беше обзет от желанието да доведе по-скоро помощ.

* * *

Нервите на Пламен Доков бяха изпънати до краен предел. Не го свърташе на едно място; имаше чувството, че е затворен в клетка като див звяр, докато някой друг решаваше съдбата му, и то не в негов интерес.

Предпочиташе сам да контролира събитията, ако изобщо това беше възможно в тази шибана ситуация.

Ченгето провери още веднъж патроните в барабана на колта си и доволен го прибра в джоба си. Беше сигурно и надеждно оръжие, никога нямаше да те подведе. Усети, че мисълта за револвера му вдъхва кураж и се хвана за нея като удавник за сламка; каквото и да се случеше, той беше отличен стрелец и нямаше да се предаде без борба!

Изведнъж почувства, че изпитва вълчи глад.

Не помнеше кога за последен път беше хапвал нещо.

Сети се за огромния хладилник, натъпкан с най-разнообразни хранителни продукти и... трупове!

Апетитът му се стопи моментално.

Все пак надделя желанието да излезе от задушната стая. Дъждът беше преминал в невинно рамене; дори покривалото от плътните облаци бе започнало да се разкъсва. Може би, след ден-два, реката щеше да се оттегли в коритото си и те щяха да се махнат от тук. Но дотогава можеха да се случат куп неприятности...

Той излезе навън, поемайки с решителна походка по алеята.

Хрумна му, че в офиса на самоубилия се управител може да има някаква сваятна храна.

Две минути по-късно бе пред вносния хладилник до металната кантонерка с папките и посягаше да го отвори, когато вниманието му бе привлечено от нещо странно.

В първия момент, дори не осъзна какво точно го беше заинтригувало, но после разбра и потръпна.

На скрийн сейвъра на включения монитор бе настъпила промяна. Беше изчезнала снимката му!

Наведе се да разгледа по-добре новата рисунка, която се беше появила: мъж, т.е. той, свил се в ембрионална поза или може би сгърчен, а от устата му течеше нещо...

„Мамка му, какво ли означава това?!?“

Та той беше жив и здрав, и нямаше никаква причина да...

Или пък може би убиецът искаше да му подсказе как ще умре!

Но кой, по дяволите, го заплашваше?

Бяха петима.

Двете жени не се вписваха в представите му като възможни убийци. Сивокосият мъж също беше извън подозренията му.

Най-подходящият кандидат за вманиачен психопат бе Никола Ваташки!

Той без съмнения беше садист и убиец.

Най-вероятно бе извършил всичките убийства в къмпинга, а това че бе включен в списъка като „осъден на смърт“, бе само за отклоняване на подозрението.

Трябваше да нанесе пръв решителния удар, ако искаше да доживее старините си!

Докосна удобната ръкохватката на револвера си, изпитвайки пълна увереност, че може да се справи с убиеца.

„Никой няма да ме упрекне, ако го направя на решето!“ — помисли си злорадо.

Но имаше един проблем. Трябваше да се върне в бунгалото, за да прибере кутията с боеприпасите за колта. Не биваше да разчита само на шестте патрона в гнездата му, колкото и уверен да беше в себе си.

Излезе навън.

Времето беше помрачняло отново; опитите на дневното светило да си пробие път бяха провалени.

Той бързо отиде до бунгалото и влезе в полутъмната стая.

Кутията бе в нощното шкафче до леглото.

Завъртя ключа на стената, но осветлението не работеше.

„Мамка му, сега ли намери да се развали!“

Слепешком бръкна в чекмеджето, напипвайки нещо... хладно и хлъзгаво.

Усети жестоко ухапване по китката си.

Последваха го още болезнени ухапвания... Сякаш беше попаднал на някакво кошмарно гъмжило от...

По зловещото съскане разбра, че това са змии и си спомни за влечугото, което беше убил край тресавището.

Не можа да се противопостави изобщо, защото те бяха навсякъде и го хапеха безогледно. По ръцете, краката, тялото; бяха като побеснели изчадия.

Ужасен се измъкна на моравата под студените пръски на дъжда.

Направи няколко крачки, преди да рухне на мократа трева.

Колтът беше останал недокоснат в джоба му.

Сви се от ужасните спазми като новороден; на устните му бяха избили пяна и безцветна жлъчка.

Ако ухапванията бяха едно-две, сигурно щеше да се отърве, но когато бяха от десетки отровни зъби!

Миг преди мъчителната си смърт, главният инспектор разгада значението на онова загадъчно 3D изображение.

Това бяха предсмъртните му страдания, преди да се представи пред рогатия в преизподнята.

* * *

Лодката плаваше лека като перце между коренищата на повалените дървета и малките островчета от тревисти туфи. Стефан Динков се стремеше да държи курс встрани от руслото на реката. Не му се искаше да попадне в някой вир или въртоп, където лесно би могъл да се удави.

Помисли си, че ако така всеотдайно гребе, нищо чудно скоро да стигне до някой спасителен екип на „Гражданска защита“.

Маневрирайки умело с веслата, той насочи плоскодънната лодка към табелата с името на туристическия обект.

Имаше чувството, че е минала цяла вечност от момента, когато бяха претърпели на това място инцидент със Стела Пеева.

Табелата бе почти покрита с вода, но все още ясно се четеше вандалския надпис с алените букви.

Къмпинг „Смърт“!

Дали пък тази хулиганска проява, не бе скрита символика, провокирана от самия убиец, още тогава, когато бяха идвали насам в това прокълнато място?

Той потрепери и наблегна още по-усърдно на греблата, когато...

...се случи произшествието, от което толкова се страхуваше!

Лодката се удари в някакво невидимо препятствие под водата и заседна, въртейки се безсмислено около оста си.

— Къде ми бяха очите?! — изруга сивокосият и се вторачи в мътната вода, опитвайки се да открие причината за крушението.

И в крайна сметка, успя.

Уви, беше много късно да се спаси!

Онзи изплува като воден дух от мръсната повърхност. Сграбчи го със силните си ръце и мълниеносно го завлече към дъното.

Въпреки светкавичния развой на събитията, старецът разпозна нападателя си, осъзнавайки огромната си грешка преди да умре!

* * *

Любовницата му стоеше без всякакви дрехи пред огледалото и Ваташки за пореден път си помисли какъв невероятен късмет беше изкарал с нея!

Той се приближи зад гъвкавия ѝ гръб, с едно докосване я подкани да се наведе, за да може по-лесно да вкара еректиралния си член в нея. С такава жена не му трябваше виагра, за да се чувства като разгонен котарак.

Перфектните ѝ гърди се бяха втвърдили от обзелата я възбуда и той ги стисна с истинско удоволствие в шепите си.

Докато я тласкаше бавно към върховната точка на акта им, жадно следеше отражението на лицето ѝ в кристалното огледало.

Изражението ѝ беше унесено и същевременно напрегнато, в съответствие с всяко отривисто движение на таза му. Беше притворила клепачите на очите си, а езикът ѝ страстно облизваше сочните ѝ устни.

Той си представи колко пъти му бе правила орална любов с тази уста и това го накара да изстреля спермата си в нея, без повече задръжки.

Сладострастните му конвулсии се придадоха и на нея; тя приглушено изпъшка, свършвайки заедно с него.

Жената се отстри от все още надървения му член и изтича до банята, за да се измие.

Гол и изтощен след секса, Никола Ваташки застана пред отворения прозорец, вдишвайки богатия на йонни пари въздух.

Слънцето най-после бе успяло да се покаже иззад облачната покривка и лъчите му бяха окъпали съседните бунгала.

Нещо проблесна зад полюшващото се от слабия повей на вятъра перде на отсрещния прозорец. Игривото зайче, което привлече

вниманието му, го заинтригува силно, но точно в този момент, Мариана застана пред него и го прегърна нежно с двете си ръце. Това беше един от редките ѝ романтични жестове, и то направен в най-неподходящия момент...

Ваташки се беше досетил какъв е произхода на „зайчето“; беше отблясъка на случаен слънчев лъч върху оксидираното дуло на пистолет. Ала вече беше твърде късно, за да направи нещо!

Изстрелът проехтя в същата секунда, когато красивата му приятелка го целуна влюбено по устните... И в следващия миг, мозъкът ѝ се разпиля върху лицето му, а тялото ѝ се отпусна като безволева марионетка в обятията му!

— Н-нее! — изкрещя подивяло той. — Неее, Господи!

За първи път се обръщаше към Бог, но молитвата му нямаше да бъде чута.

Мариана Славова издъхна тихо и кротко от едрокалибрения куршум, предназначен за неговия череп!

— Шибан, гаден мръсник! Мъртъв си! Чуваш ли! Мъртъв си! — изрева бандитът и така както си беше без нищо, с увиснал пенис и оплескан целия в кръвта на мъртвата си метреса, излетя от стаята, без да се замисля, че се хвърля невъоръжен срещу безмилостния убиец.

Затича се заслепен от ярост през локвите; зърна внезапно една тъмна купчинка в окосената трева и се спря задъхан.

Беше Пламен Доков с подпухнало и почерняло лице; една змия с ярка окраска тъкмо се измъкваше от скута му, привлечена от топлината на слънчевите лъчи.

Усмивнатия, вдигнал гневно юмруците си към небето, зави с нечовешки глас; сякаш призоваваше самите ангели-небесни да му станат свидетели за предстоящото отмъщение.

ГЛАВА 12

Покрито със съсиреци, дребни кости и частици от мозък, лицето на Никола Ваташки приличаше повече на тотемна маска, отколкото на нормална човешка физиономия.

Влетя животински озъбен в административното бунгало, откъдето беше проехтял фаталния изстрел; освен празния офис и работещия компютър, друго не откри.

На скрийн сейвъра бяха останали само две непроменени снимки: неговата и тази на Стела Пеева.

Образът на Стефан Динков бе заменен със стилизирана рисунка на удавник, отпуснал се във водата край поклащаща се лодка.

„Старият май че е гушнал босилека!“ — отбеляза си механично Усмихнатия, без да изпита никакво съжаление за смъртта му.

Сега поне беше наясно кой е виновникът за убийството на приятелката му!

Онази руса кучка, която се имаше за голямата работа!

Бяха оцелели само те двамата; нямаше кой друг да бъде убиецът, освен тя. Звучеше абсурдно, защото мръсницата изобщо нямаше вид на побъркана маниачка, но фактите говореха против нея!

Ужасяващо усмихнат и декориран целия в червено, той излезе навън.

Дъждовната вода се стичаше на ручейчета по гръбнака и голия му задник; смърдеше неприятно в очите му, но той не обръщаше внимание на тези дреболии.

Отиде до трупа на полица и внимавайки за змии, го претърси.

Револверът беше в един от джобовете на измокрените му дънки. Провери го, в гнездата имаше шест патрона. Предостатъчно, за да се оправи с госпожица „Фукла!“

Отпуснал с престорена небрежност оръжието покрай бедрото си, пое към бунгалото ѝ. Ритна вратата, оглеждайки стаята, преизпълнен с ненавист. От блондинката и отвратителното ѝ паленце, нямаше и следа.

Излезе, задавен от още по-голяма омраза към нея.

Щеше да я спипа тая курва, нямаше къде да му избяга!

Нещо пробягна в периферното му зрение и той се насочи към бараката, която служеше едновременно за хладилник, склад, а напоследък — и за морга.

Спря се пред входа ѝ и поклащайки се напред-назад, оплискан от главата до петите в алена каша, забърбори с влудяващ детски фалцет:

— Тук съм, момиченце! Ето ме, идвам да си поиграем на чичо доктор! Трябва да ме извиниш, но аз обичам да кълцам непослушните пациенти! Идвам, пиленце, недей да бягаш от чичо си Ваташки!...

И с окървавената си длан, натисна вратата на огромния хладилник, за да я отвори.

* * *

„Гледай ти, май че е влюбена в него!“ — помисли си русата репортерка, докато наблюдаваше как Мариана Славова целува Ваташки. В същия миг проехтя изстрел и младата жена се отпусна с пронизана глава в обятията на любовника си.

Стела Пеева се вцепени от ужас от неочаквания и трагичен обрат на събитията.

Пет минути по-късно разбра, че Никола Ваташки е превъртял съвсем и я търси под дърво и камък, за да я убие!

Тя притисна Макс към гърдите си, побягвайки накъдето ѝ видят очите.

Искаше да потърси Стефан Динков, но той беше изчезнал още от заранта и нямаше и следа от него.

Видя, че побърканият мъж стои гол и оплескан целият в кръв пред вратата на бунгалото ѝ; в ръката си държеше револвер.

Страхът я принуди да се скрие в първото изпречило се на пътя ѝ убежище.

Когато затръшна вратата след себе си, разбра, че е попаднала в хладилната камера!

Потръпна зиморничаво от студ.

Огледа се безпомощно.

Май че нямаше много места за криене тук, и то с едно немирно кученце в ръцете.

Погали шприцът по бялата козина, за да го успокои и в същия миг чу налудничавия брътвеж на Усмихнатия.

Обясняваше ѝ с фалцетен глас, че бил „чичо доктор“ и как старателно щял да я нареже на парчета, преди да я убие.

Изведнъж ѝ хрумна, че може да легне до някой от труповеите и да се завие с чаршаф.

Нямаше защо да се бои от мъртвите, докато живите я застрашаваха!

Избра си тялото на управителя; той я бе харесвал приживе, можеше да ѝ помогне и в смъртта си.

Дръпна савана и това което видя, я накара да запищи от ужас и безнадеждност...

* * *

Усмихнатия чу отчаяния ѝ писък и нахлу триумфирайки в склада.

Зърна пребледнялата жена, свита до един от труповеите.

— Хванахте, кучко! — дивашки изрева и стреля с колта, без да се цели. Куршумът се заби до главата ѝ в една от дървените скари.

Чу яростен лай, усети зъбите на шприца, впити в глезена му. Изрита го и палето изплашено изквича.

След това друг звяр изръмжа и още по-яки челюсти се сключиха около прасеца му!

Беше старият Брит.

Забравеният от всички мелез, го беше атакувал неочаквано в гръб.

Побеснял от болка, Ваташки го застреля с два куршума в главата.

Престарелият пес умря почти веднага, щастлив, че отива при мъртвия си господар.

Гангстерът озъбен като вълк и плувнал целият в кръв, се обърна към блондинката.

Но... кучката беше изчезнала междувременно!

Нещо се раздвижи зад рафтовете и той стреля два пъти по посока на звука. Куршумите преобърнаха някакви кутии; той отново натисна спусъка.

След това почувства силен удар и изпепеляваща болка в черепа.
Обърна се; с помътнял поглед се взря в Сянката пред себе си.
Опита се да я застреля, но ударникът глухо изщрака.

— Нямате повече патрони! — приятелски му обясни тя.

Главата го цепеше страхотно; политна от ужасната болка.

И си беше точно така, в буквалния смисъл на думата, защото зад тила му стърчеше дръжката на голям месарски сатър.

Лицето му се покри с кръв; умря без да може да разпознае неясната Сянка.

* * *

Стела Пеева излезе иззад кашоните с консерви и неуверено пристъпи напред към спасителя си, едва удържайки тремора на тялото си. Имаше чувството, че всеки миг краката ѝ ще ѝ изневерят и ще се просне безпомощна на пода.

Само преди минута на ложето на мениджъра беше зърнала изстиналия труп на Стефан Динков!

А сега...

Сянката ѝ се усмихна притеснено; също както ѝ се бе усмихвал приживе Константин Паунов. Всъщност това си беше самият той, с поизмокрени и поизцапани с чужда кръв дрехи, но той — симпатичният и винаги услужлив управител на къмпинг „Рай“!

— Нима вие... вие сте...?!? — тя не можа да изрече ужасното обвинение, защото изведнъж ѝ призля и изгуби съзнание.

* * *

— Добре дошла! — любезно я поздрави Константин Паунов, когато тя се свести и примижа объркано срещу светлината, струяща от прозореца. Лежеше на черното кожено канапе в офиса му, под главата ѝ беше поставена удобна възглавница.

— Вие се бяхте самоубили, а всъщност сте жив... — промълви отпаднало блондинката. — Мисля,... че ми дойде прекалено много за един ден...

— Ако не беше Стефан Динков нямаше да мога да инсценирам самоубийството си — отговори ѝ съвсем сериозно той.

Тя си спомни как старецът деликатно я беше отстранил, за да не докосне „трупата“ му. Ако беше го направила, вероятно щеше да разбере, че тялото въобще не е вкочанено!

— Убийте приятеля си, за да не ви издаде? — попита тя иронично.

— Не, разбира се! — Паунов я стрелна възмутено с поглед. — Направих го, защото беше отплавал с една лодка, да търси помощ от селото. Не можех да допусна това да се случи; тогава всичките ми планове отиваха по дяволите, а това не влизаше в сметките ми!

— Излиза, че старецът сам си е изпросил убийството!

— Оценявам сарказма ви, но е точно така!

— Съвестта ви не ви измъчва особено... А защо изобщо трябваше да симулирате самоубийство си?

— Заради Коце Маца! Още от самото начало го бях наел да работи за мен. Срещу солиден хонорар трябваше да ликвидира осъдените на смърт. Разбира се, не бях му споменал, че накрая бях решил да го елиминирам лично! Но помощникът му, Женя Харитонов, провали всичко с алчността си...

— Нима?

— Да! Венета Анкова умря по график от ръката на Коце Маца, който я удуши, за да я окачи по-късно на гредоредата! Ювелирна работа! Но Харитонов се полакоми и пожела да работи за себе си. Удави във ваната Данаил Асенов-Лисицата, открадвайки по този начин поръчката от шефа си. Коце Маца не прощава подобни самодейности и го набута жив в тресавището, докато претърсвахме околността за мистериозния убиец...

— Май че сам се ласкаете!

— Но вие се интересувате от „самоубийство“ ми, нали?

— Да, продължете, моля.

— Коце Маца поиска да се разплатим веднага и ме заплаши със саморазправа. Не можех да разчитам повече на него, за това го прободох с нож в гърба... Той обаче успя да ме простреля; реших, че умирам, докато всъщност бях само леко ранен под мишницата! Тогава ми хрумна идеята да се престоря на мъртъв, за да си разчистя по-лесно сметките с осъдените... През нощта го обсъдихме със Стефан Динков;

излъгах го, че искам да изоблича убиеца като инсценирам собственото си самоубийството. Убедих го, че така ще имам повече свобода на действие и ще мога да хвана психопата. Той се улови на въдицата ми и ми помогна да нагласим нещата около мнимата ми смърт.

Стела Пеева се сети за красивата Мариана; сълзите ѝ сами потекоха по бузите ѝ.

— Но защо убихте приятелката на Ваташки?! Тя нямаше нищо общо с обвиненията ви!

Той намръщено се поразходи из офиса.

— Стана съвсем случайно! Стрелях по Усмехнатия, а куршумът улучи нея, докато го прегръщаше... Не съм целял смъртта ѝ! А покъсно убих любовникът ѝ с онзи сатър, спасявайки живота ви!

— А полицаят, видях го сгърчен на моравата?

— Пламен Доков беше една от най-гадните твари в трагедията със семейство Маркови! За това изсипах един чувал с отровни змии в стаята му и те го изпохапаха до смърт! Усойницата умря от зъбите на собствените си събратя!

— И един последен въпрос. Каква е връзката ви с Кирил и Боян Маркови?

— На тях дължа сегашния си живот! — промълви той замислено. — Всъщност името ми не е Константин Паунов... Историята започна преди петнайсет години, съвсем случайно, както обикновено се случва в приказките... — той зарея погледа си някъде над главата ѝ, връщайки се назад във времето. — Трябва да я чуете, за да не ви изглеждат толкова голямо чудовище...

* * *

14 юни 1991 година

Кирил Марков видя през шпионката на входната вратата слабичкия Васил Бориславов, най-добрият приятел на Боян.

Момчето беше дошло да попита как е приятелят му след операцията.

Но Марков видя в появата му божията промисъл, която му даваше възможност да изиграе хиените, впримчили го в смъртоносната

си мрежа.

Той покани любезно хлапето в апартамента.

Наля му чаша кафе. Нямаше излишно време за разтакаване, но не искаше да подплаши госта си с прибързаните си брътвежи.

— Васко, — започна с възможно най-ласкавия си тон — зная, че това, което ще поискам от теб, ще ти се стори малко странно, но ние с Боян нямаме по-близък човек на когото да доверим! — и докато го казваше, си даде ясната сметка, че това е точно така. — Работата е в това, — продължи той — че трябва да скрием нещо, а не бива да го поверяваме в ръцете на чужди хора! За това те моля да ни направиш тази услуга! Със сина ми ще ти бъдем благодарни до гроб! — Нещо го жегна под лъжичката; може би думите му не бяха лишени от основание и смъртта беше наблизил!

Кирил Марков не дочака момчето да му отговори, а отиде във всекидневната, откъдето се върна с една издута чанта.

— Моля те, — заяви пресипнало — само за няколко дни! Ако... — той се насили да изглежда спокоен — не те потърсим след тяхното изтичане, всичко в чантата е ваше — на теб и на майка ти! Вие сте добри хора, заслужавате да сте щастливи!

Преди смаяният младеж да успее да каже нещо, Марков го избута извън апартамента.

— Върви! — побутна го настоятелно по лакътя. — И Бог да те пази, момчето ми!

Васко се прибра вкъщи с тежката чанта, смутен и объркан.

Нищо не каза на болната си майка; не посмя да надникне и в поверената му чантата, която прибра в стаята си.

На другия ден неизвестни взломаджии разбиха апартамента на Маркови.

Не бяха откраднали нищо, но сърцето на осемнайсетгодишния младеж се сви от тревога, защото бе сигурен, че инцидентът е свързан по някакъв начин с мистериозната чанта.

След като отмина цяла седмица, младият човек бе сериозно обезпокоен. Нямаше никаква вест нито от приятеля му, нито от баща му, а кожената чанта, която беше скрил в гардероба го притесняваше много!

След още седем дни се появиха полицаи, които започнаха да разпитват за изчезналото семейство. Никой не знаеше нищо за тях,

нито беше чувал, което беше извънредно тревожно!

Васил Бориславов най-сетне се претраши да провери съдържанието на чантата.

О, Господи!

Не беше виждал толкова пари никога през живота си!

Това едновременно го ужаси и очарова.

Чичо Кирил беше казал, че ако им се случи нещо с Боян, наличността в чантата остава за него и за майка му!...

...Отминаха години.

Васил Бориславов използва парите находчиво и умно, като истинска финансова акула.

Милионът се удвои, после се утрои, а след петнайсет години го направи един от най-богатите хора в страната.

Белите дробове на майка му бяха излекувани отдавна. Здравето ѝ беше възстановено както преди!

Беше получил престижно образование в чужбина; не си знаеше парите, пък и това не го вълнуваше особено; от някогашното плахо и слабичко момче не беше останало и следа. Беше се превърнал в красив и отлично сложен мъж, какъвто сигурно щеше да бъде и приятелят му Боян, ако беше жив!

Васил Бориславов направи всичко по силите си, за да научи кои са убийците на неговите благодетели.

С помощта на внушителните си капитали, достигна до канавата на цялата драма от 1991–92 година.

Купи на търг злополучния къмпинг „Рай“, модернизира го; изпрати имейли на петте „подсъдими“, на които вече беше „издал“ смъртни присъди.

Тези убийци не заслужаваха да живеят и той беше направил всичко възможно да ги накаже справедливо в памет на най-добрите хора, които беше познавал през досегашния си трийсет и три годишен живот...

* * *

Блондинката го гледа около минута с отворена уста.

После се сети, че не е прилично и я затвори.

— Значи всъщност вие сте?...

— Да, аз съм Васил Бориславов — отговори ѝ с въздишка. — Сега знаете всичко! Аз съм онова невзрачно хлапе, което Кирил Марков превърна в богаташ...

— Това е изумително! — промълви Стела Пеева, впечатлена от историята му.

— Животът е най-невероятната измислица — дари я уморен с усмивката си той.

— А какво ще стане с мене? — смутено попита тя. Странно, но досега не беше изпитала страх, дори когато разговаряха за убийствата, планирани или извършени от самия него. За четвърт час се бе вживяла в репортерската си професия и беше забравила за реалната опасност. А тя си беше тук — от плът и кръв — и стоеше точно пред нея!

Бориславов я изгледа изпитателно, подсмиввайки се.

— От вас зависи! — отрони най-накрая мнимият мениджър. — Има две възможности и вие ще изберете едната от тях.

Тя почувства как паниката се надига в душата ѝ.

— Какво сте намислили?

Той потърка замислено брадичката си. После се завъртя на пети и отиде до сейфа, поставен до металната кантонерка с документите, набра комбинацията и го отвори.

Извади от там обемиста чанта и я хвърли небрежно в краката ѝ.

— Това е спестения хонорар на Коце Маца — заяви безизразно. — Тук са един милион долара! Могат да бъдат ваши, ако вземете правилното решение.

— А какво е то? — попита тя с пресъхнало гърло.

— Прибирате парите като компенсация за преживените неприятности и изтривате от паметта си какво сте видели тук!

— Досещам се за алтернативата!

— Зная, че сте интелигентно момиче и няма да ме вкарате в безизходица... — младият мъж многозначително погледна към тикнатия в колана му пистолет. — Както казах, от вас зависи какво ще предпочетете — богатия живот или безмислената смърт!

Между тях се възцари тежка тишина.

Нещо задраска настоятелно отвън на прага.

Васил Бориславов се усмихна и отвори вратата.

В офиса с радостно лаене влетя шприцът Макс.

След миг вече се беше настанил в скута ѝ и ближеше ръцете ѝ.
Тя погледна чантата с милиона, после — чаровния убиец.
Нима имаше друг избор, освен да запази живота си?
Погледът ѝ отново се спря на претъпканата с пари чанта...

ЕПИЛОГ

Мощният пикап изхвърляше потоци кал изпод гумите си, но напредваше бързо към скалистото плато.

То беше само на няколко километра от къмпинг „Рай“ и старото шосе се виеше в опасна близост до ръба на отвесните скали, които стърчаха високо над морето.

От тук до село Череп бе само километър, но преди да отиде там, Стела Пеева трябваше да свърши още една неотложна работа.

Сутринта се беше потрудила здравата край торфеното тресавище.

То наистина се оказа бездънно, защото безпроблемно бе погълнало цели шест автомобила.

Заедно с колите в тинестата му прегръдка се бяха озовали и телата на мъртвите им собственици. Те щяха да правят компания в последното си убежище на убития от Коце Маца украинец Женя Хратинов.

С отстраняването на МПС-тата и труповете на жертвите от туристическия обект, практически изчезваха всички доказателства и улики, че там някога са били извършени убийства! Освен това никой не знаеше, че тези хора са пребивавали там. Поне официално никъде не бе отбелязано!

За всеки случай, блондинката бе форматирала харддиска на компютъра в административното бунгало. Така че и този източник информация бе унищожен.

Щяха да минат поне няколко седмици, докато някой се сетеше да започне разследване на безследно изчезналите седем мъже и жени. И едва ли щяха да ги свържат с къмпинг „Рай“...

Наводнението се беше оттеглило още през нощта и преди час, тя беше докарала своя бял форд „Фокус“ на платото. Спря служебният пикап недалече от него и по-близо до края на пропастта, зейнала над морето.

Огледа се.

На седалката до шофьорското място „седеше“ приятелят ѝ Стефан Динков. През цялото време бе избягвала да гледа към него, защото я бяха обзели ужасни угризения!

Ако не беше тя, сигурно още щеше да е жив.

Тя го беше ангажирала за водач и го беше отвела в къмпинг „Рай“; и без да го желае, разбира се, беше станала причина за смъртта му! И друго я измъчваше. Така и не беше успяла да научи нищо за него. Освен, че след пенсионирането си, беше предпочел да живее на село...

Младата жена излезе разстроена от колата и отиде отзад до ремаркетото ѝ.

Погледна овързания мъж, който лежеше там.

Беше Васил Бориславов, убиецът-сянка.

С едната си ръка го взе на мушка със собствения му пистолет „Байкал 422“, а с другата отвърза въжетата, стягащи краката му.

Беше залепила устата му със скоч.

Той изръмжа, фиксирайки я убийствено с очи.

Тя му направи знак да се изправи и да върви; накара го да седне зад волана на пикапа, въпреки че той се дърпаше заради мъртвеца на съседната седалка.

Чак тогава махна рязко лепенката.

— Кучка! — излая той. — Доверих ти се, а ти ме прецака!

Беше истина. След като се бяха „разбрали“ в офиса му, тя го удари силно в тила с пепелника от бюрото.

Той беше изгубил съзнание и Стела Пеева го беше довела на това място.

— Какво смяташ да предприемеш? — озъби ѝ се. — Достатъчно съм богат, за да те преследвам цял живот!

— Няма да стане! — отговори му тя студено. — Вие сте психопат, лишен от всякакъв човешки морал! Убихте абсолютно невинни хора, за да упражните извратената си представа за правосъдие! За това ще си платите!

— Няма да посмееш! — ухили ѝ се злорадо убиецът.

Без да му обръща повече внимание, замахна и го удари с дръжката на пистолета в слепоочието. Васил Бориславов изгуби мигновено съзнание.

Русата красавица се наведе; освободи ръчната спирачка на колата, развърза ръцете на убиеца и ги сложи на волана.

— Сбогом! — каза тя тихо и натъжено на мъртвия старец.

След това се напрегна, избутвайки пикапа към ръба на отвесната скала.

За миг той увисна в края на платото, сякаш се колебаеше накъде да поеме; после неудържимо полетя в бездната!

Стовари се от цели петдесет метра в морските вълни, предизвиквайки огромен фонтан от пяна и водни пръски. Малко покъсно потъна в дълбините, сякаш беше всмукан от огромен кракен.

„Край!“ — помисли си тя с въздишка.

Преди да се отдалечи от скалите, я привлечи една необичайна гледка.

Плажът на север беше покрит с бяла пяна, сред нея се чернееха четири неясни фигурки.

Тя се взря.

Бяха мъж, жена и момче.

Най-малката фигурка беше на куче.

Стори й се, че хората й помахаха за поздрав с ръце!

Тя объркано примигна, когато се вгледа отново нататък, там нямаше вече нищо! Освен навъсеното небе, кресливите глакуси във висините му и пенестия прибой на брега.

„Господи, нима откачам!“ — потърка очите си.

Изтощена от непосилното напрежение, репортерката седна в белия форд.

Оправи косата си, прибрана на тежка опашка и погали заспалия на задната седалка Макс.

Шприцът беше сложил муцуната си върху кожената чанта с парите.

Тя си пое въздух, съсредоточи се и се обади на полицията по мобилния си телефон.

— Искам да съобщя за пътнотранспортно произшествие — заяви разстроено. — Пикап... изгуби управление и полетя в пропастта... Да, бях свидетелка!... Двама души; загинали са най-вероятно... Причината!... Хлъзгавият терен след бурята... Голяма трагедия!... Да, тримата бяхме единствените обитатели на къмпинга! Но на връщане ни сполетя тази ужасна беда!... Благодаря ви... Ще изчакам

полицейския екип и ще съдействам с каквото мога!... — Тя въздъхна облекчено.

Беше отрепетирала всичко; щеше да се оправи с властите.

А след това?

Светът беше широк и необятен, особено за внезапно забогатели личности!

Щеше да се запилее някъде по географските му ширини; далече от тази смърт край морето; там където животът и мечтите са слети в едно и хората са наистина щастливи!...

град Варна

25 март — 19 юли 2006 година

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.